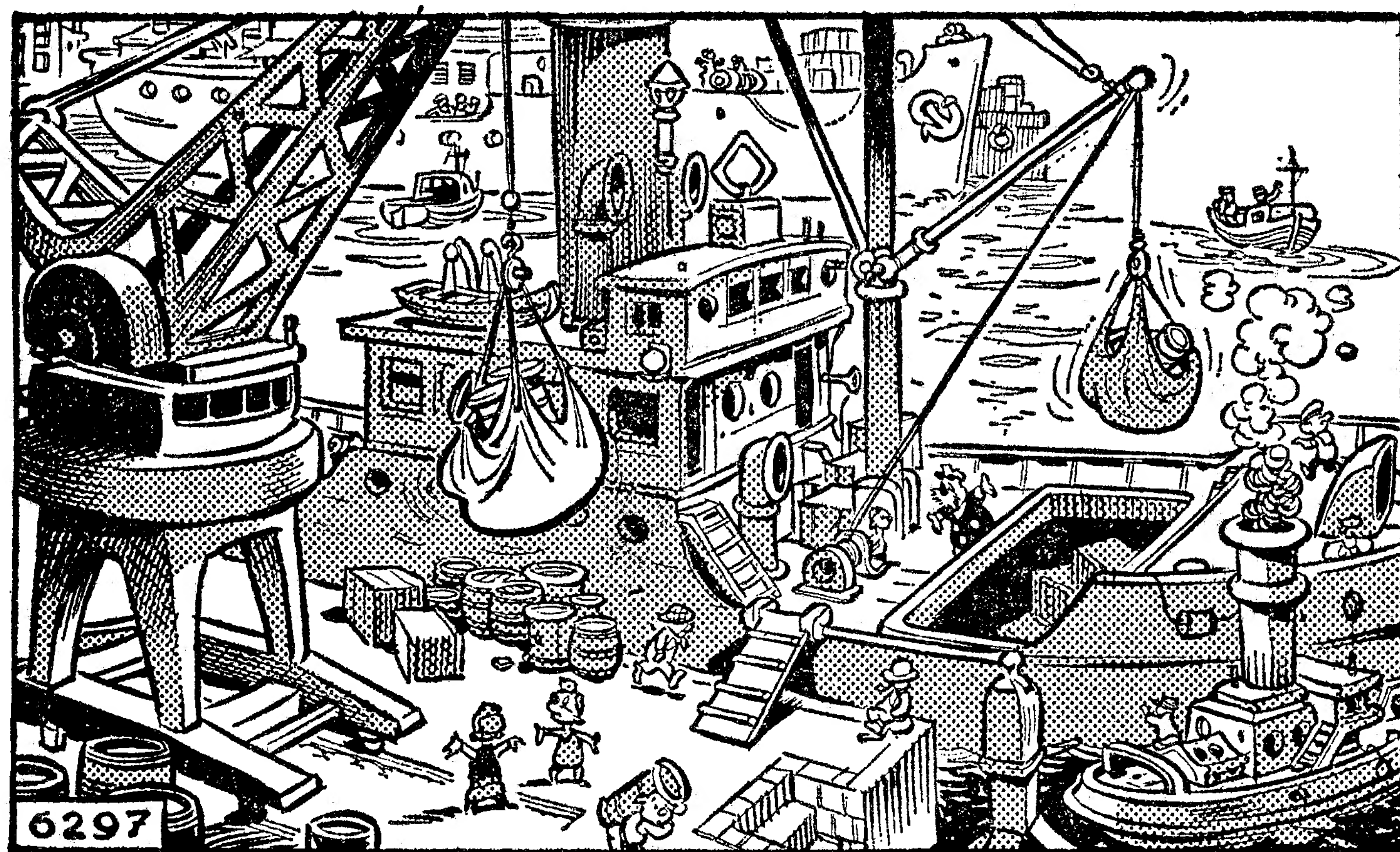
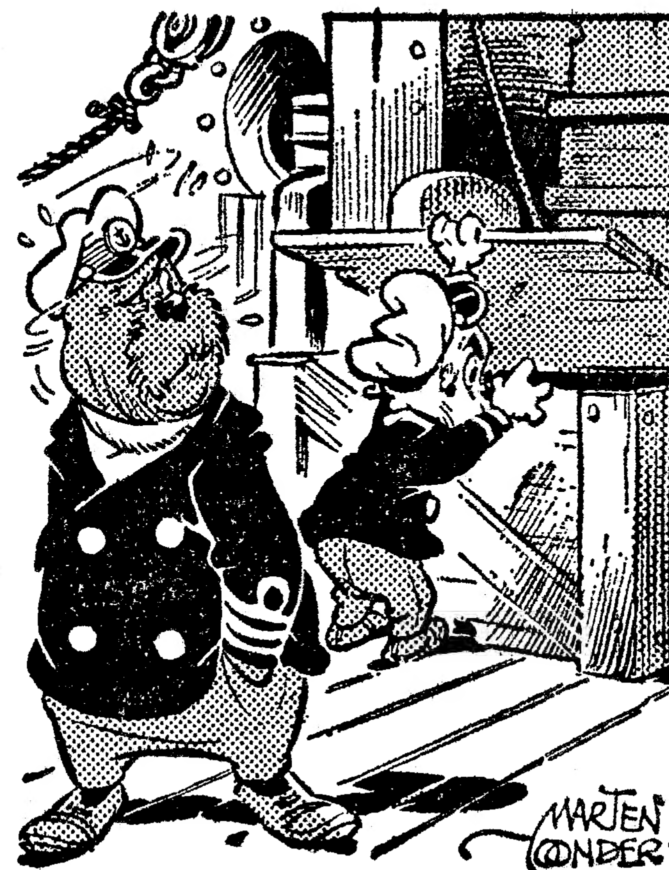
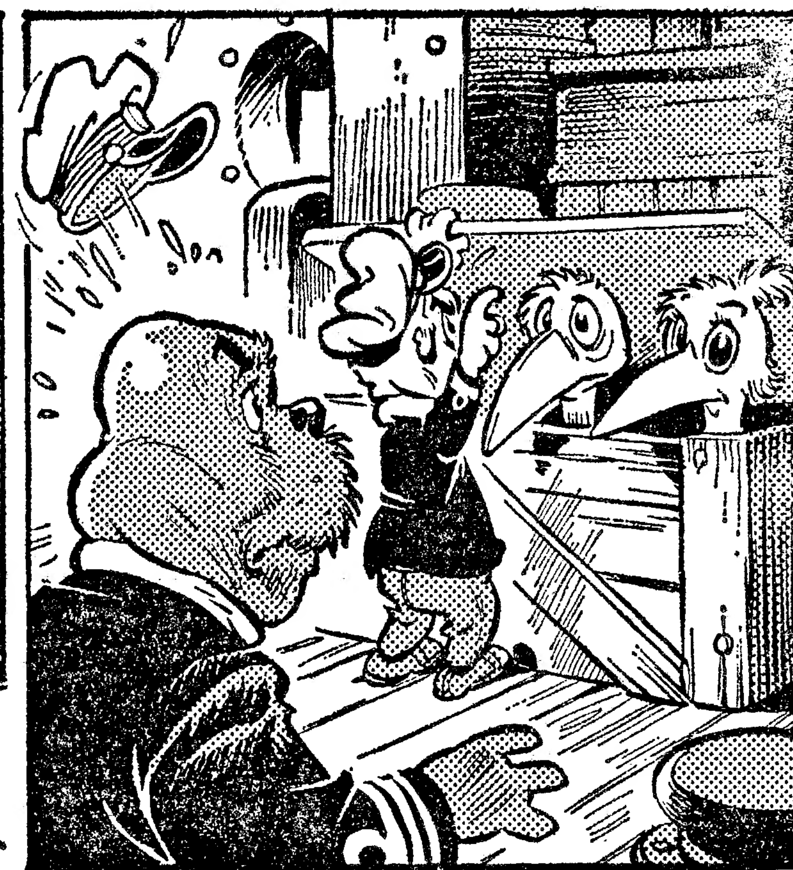
TOM POES EN DE HUPBLOEMERIJ

6297 Het stoomschip Albatros lag op vertrek. De laatste kratten en vaten werden in grote haast aan boord gehesen en een vettige walm uit de schoorsteen duidde erop, dat het water aan de kook gebracht werd. Op het dek kon men kapitein Wal Rus driftig heen en weer zien lopen, terwijl hij met ongeduldige gebaren en krachtige stem de bootwerkers tot grotere spoed aanzette. Het was duidelijk, dat de anders zo kalme zeerob zich ongewoon druk maakte. De reden daarvan was, dat de reder voor het vertrek aan boord wilde komen en hij stelde er prijs op dat zijn schip een nette indruk op de eigenaar zou maken. Daarom keek hij dan ook gehinderd om, toen de tweede stuurman hem opgewonden naderbij wenkte.

„Dat heb ik nu eens net op tijd in de gaten!” riep deze, terwijl hij het deksel van een grote kist optilde. „Er uit met die Slilopers!”

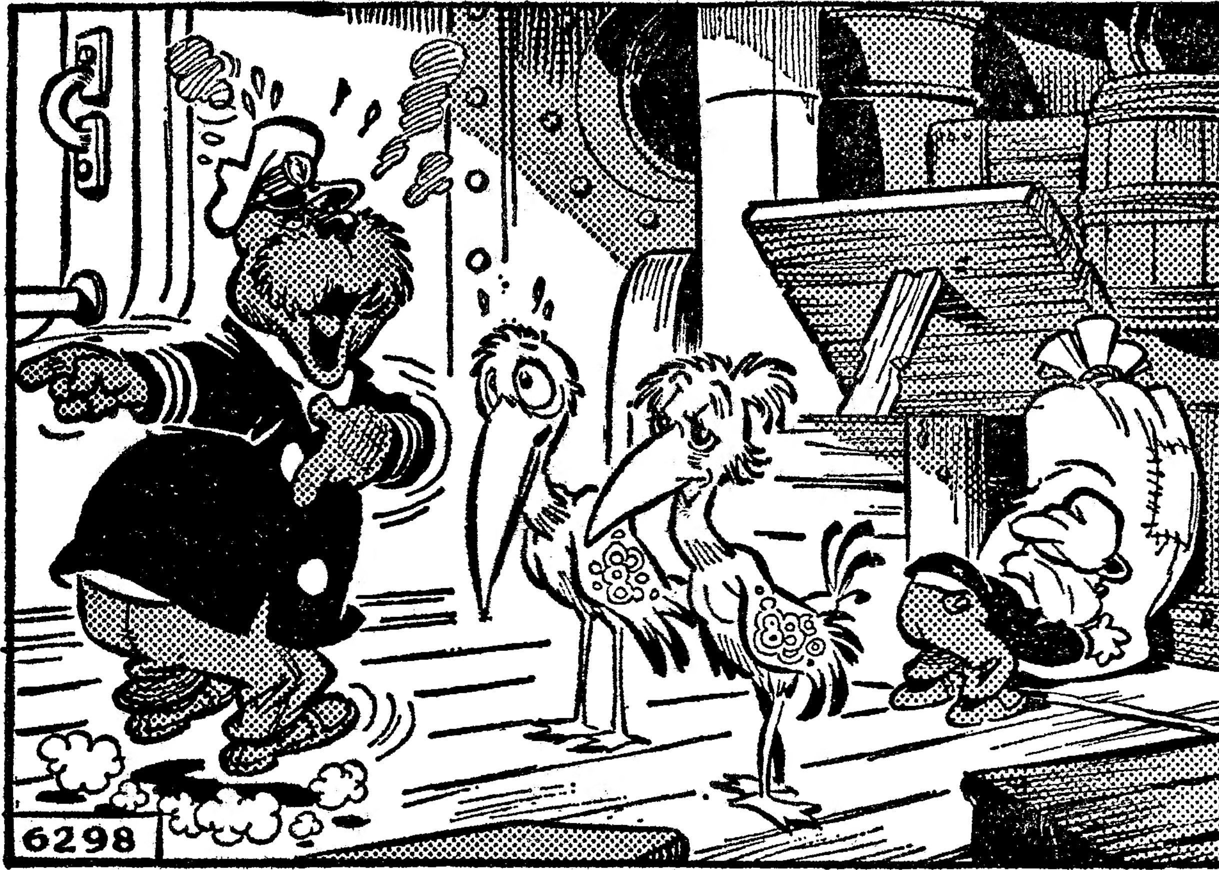
„Kalm een beetje, Kabelgaren!”, vermaande de gezagvoerder. „Ik houd niet van dat landrottengeroep. De enige, die hier aan boord mag schreeuwen, ben ik! Wat is er aan de hand?”

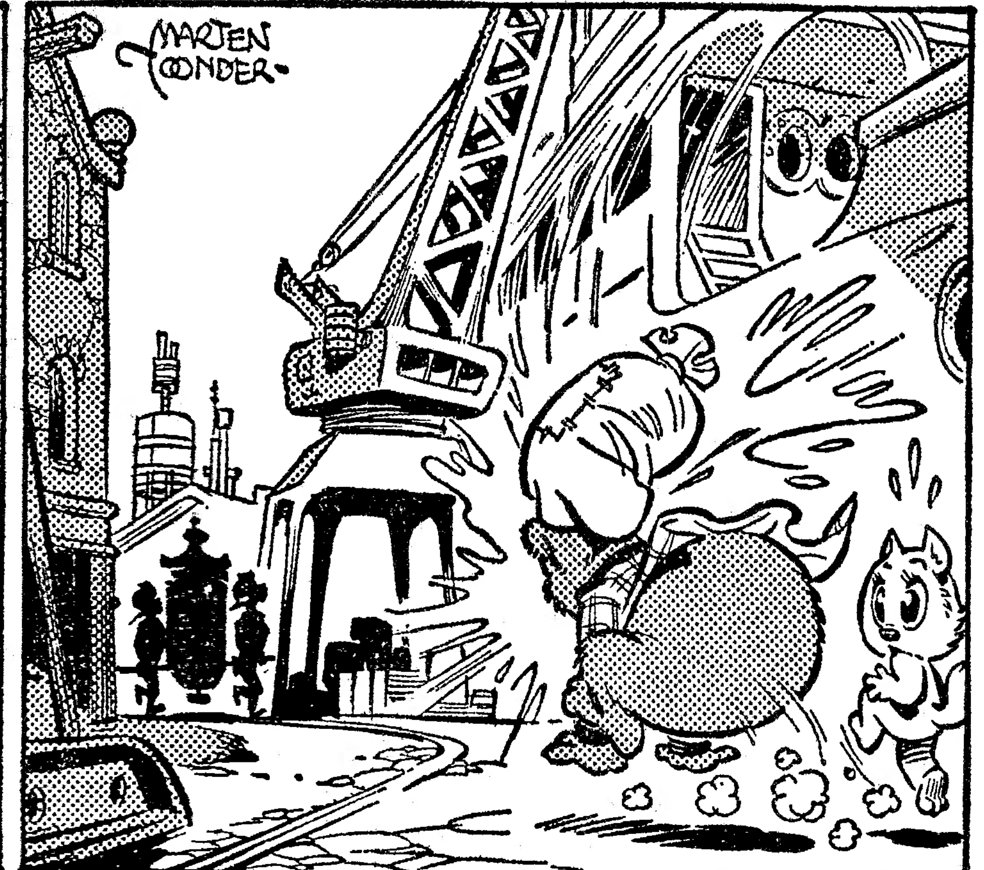
„Verstekelingen”, legde de stuurman uit. „Deze twee moddertrappers wilden voor niks mee varen naar Sollidee; maar ik had dat kratje direct al in het oog. Het leek me te licht toe voor gewone lading. Dat zit ze niet glad!”

Kapitein Rus stampte met zware tred naderbij, en nu werd hij een paar hoofden gewaar, die langzaam en schuldbewust uit de kist omhoog kwamen.

„Twee Solldeeërs”, gromde hij ontstemd. „Een jongen en een meisje, zo te zien. Voort met die lui, voordat de reder komt!”

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6298. — De beide verstekelingen ontstegen aan hun kist en stonden nu tamelijk ongelukkig voor de kapitein.

„Nou; wat moet dat?'' riep deze woedend. „Ga van m'n schip af! Sta daar niet te kijken als een paar laagwaterkrabben!''

„Ze hebben een plunjezak bij zich!'' meldde de stuurman, die de zijwand van de kist had neergeklapt. „Van alle gemakken voorzien. Proviand en tandenborstels. Welja, alsof het niks kost!''

„Schei uit met dat geroep!'' schreeuwde de gezagvoerder. „Ruim de rommel op! Maak het dek schoon, voordat de reder komt. Schiet op, meneer!''

Zijn woorden overstemden het geraas van het laden en bereikten ook de oren van een paar wandelaars, die van de havensfeer genoten.

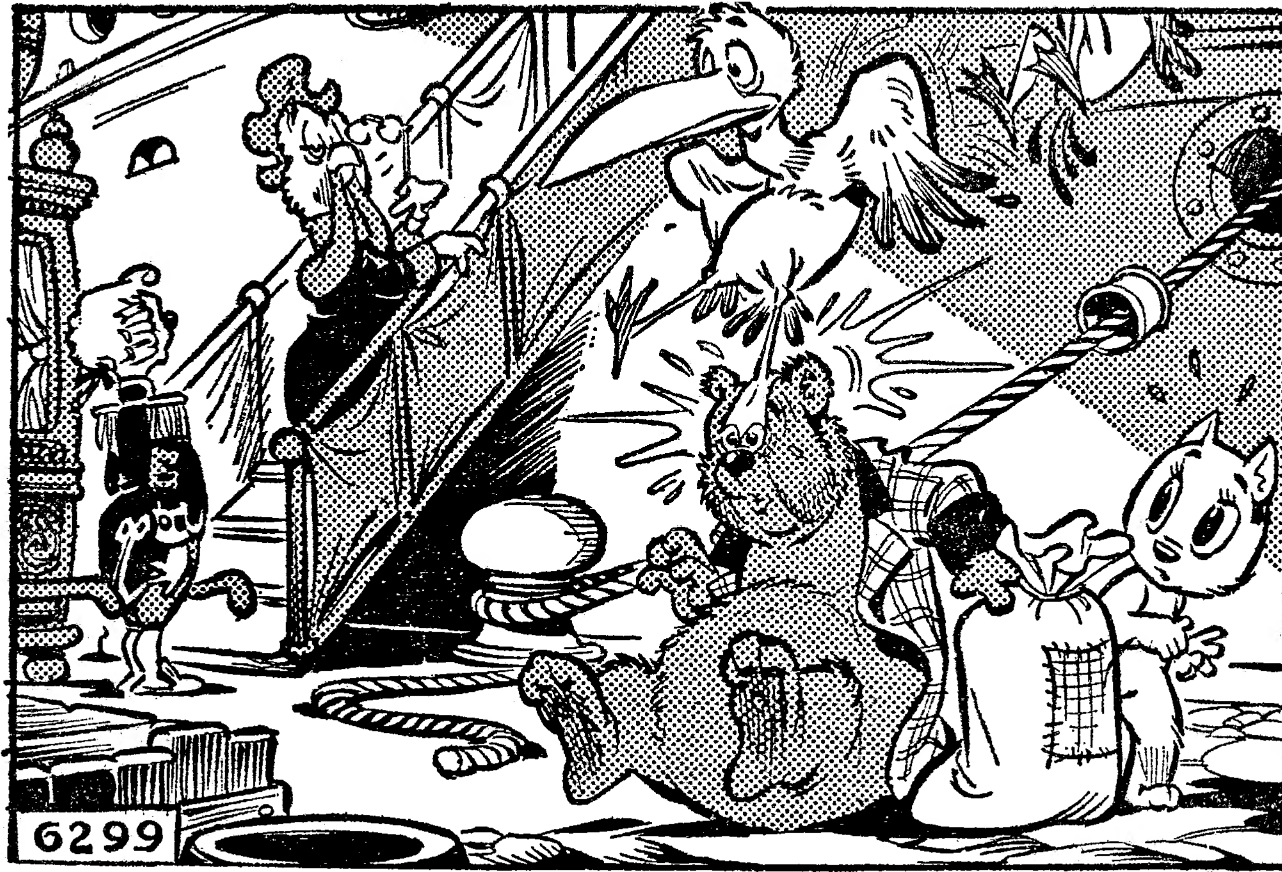
„Welk een bedrijvigheid,'' sprak heer Bommel. „Er gaat toch maar niets boven een schip, dat op vertrek ligt. Nu is het nog met touwen aan de wal bevestigd, maar straks vaart het de verte tegemoet. Ach, vrijheid en ongebondenheid, dat is het ware, wat jij, jonge vriend!''

Tom Poes wilde iets zeggen, maar op dat moment werd er een plunjezak over de railing geworpen, die zijn metgezel dreunend op de schedel trof.

„Orde en tucht moeten er zijn!'' bulderde een rauwe stem boven hun hoofden. „Over boord, jullie; daar komt meneer Kantenklaar al aan!''

„Hm'', mompelde Tom Poes. „Zó ongebonden lijkt het me toch niet. . .''

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6299 — De plunjezak had heer Bommel vol op de schedel getroffen en hij zat dan ook tamelijk verwezen op de kade. Daardoor ontging hem de aankomst van de reder die waardig uit zijn draagkoets steeg en hem een ogenblik door zijn lorgnon bestaarde.

„Parbleu!" prevelde hij. „Als dat ... eh ... Bommel niet is! Altijd dezelfde."

Heer Ollie sloeg op het horen van deze stem lodderig zijn ogen op, doch op hetzelfde moment werd zijn uitzicht verduisterd door het neerkomen van een der verstekelingen die door een ruwe hand over de verschansing was gezet.

„Fi donc," hernam de reder, die inmiddels bezig was de loopplank te beklimmen. „Een platte rel, zo te zien. Hoogst stuitend. Ik zal de gezagvoerder erop wijzen dat hij zorgvuldiger te werk moet gaan bij het aannemen van bootwerkers." Met deze woorden zette hij voet aan dek, waar hij werd opgewacht door Kapitein Wal Rus, die hem vriendelijk groette.

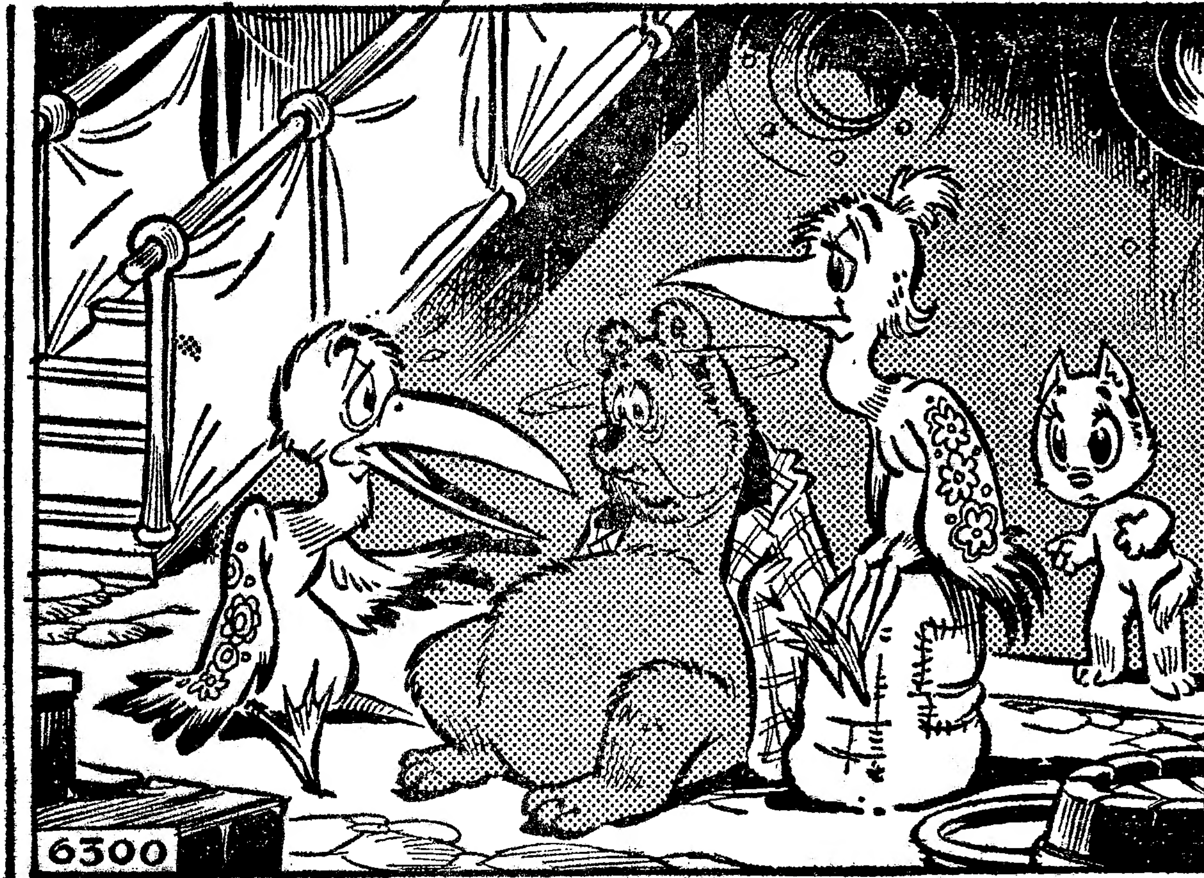
„Welkom aan boord, meneer Kantenklerk," sprak de zeerob. „We zijn net klaar. De loods is aan boord en de sleepnetten wachten."

„Eh bien," mompelde de aangesprokene. „Wat beduidt die herrie op de kade, amice? Ik ben daar niet op gesteld; het maakt een ordinaire indruk op de bevrachters."

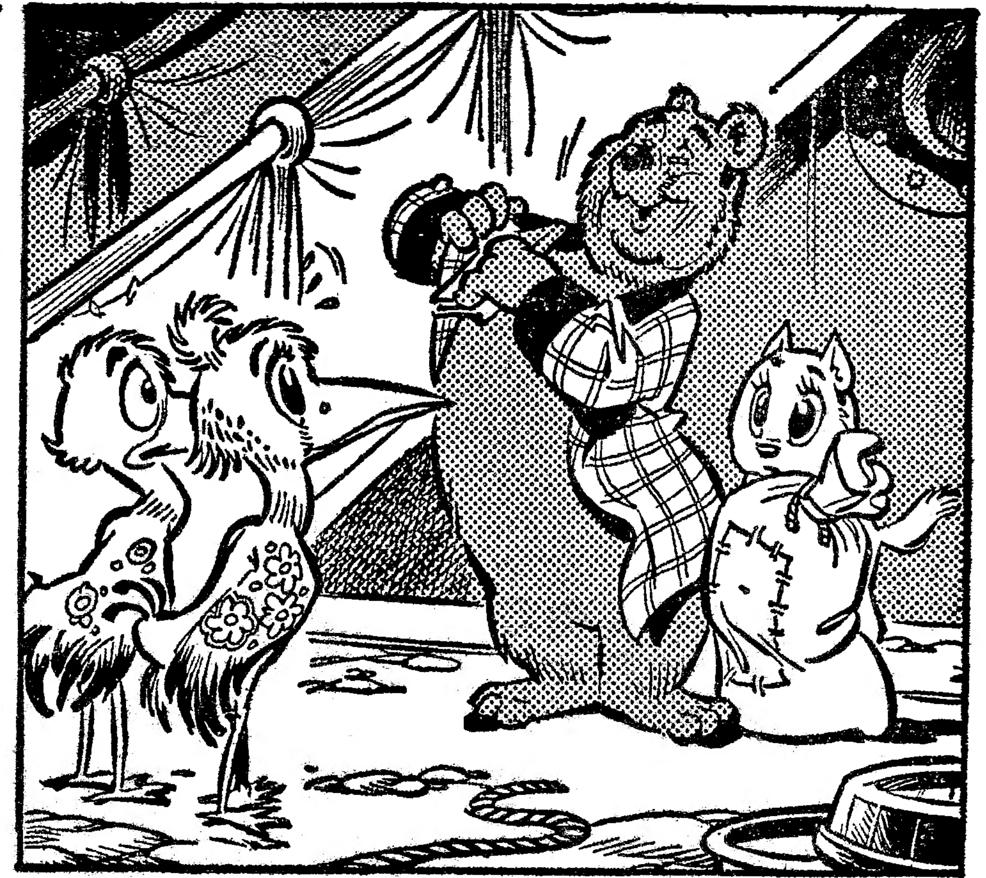
„O, dat is niets," zei de gezagvoerder met een brede glimlach. „Een paar landlubbers die voor niets wilden meevaren naar Sollides. Verstekelingen. Dat komt geregeld voor, tegenwoordig. Maar niet op mijn schip, meneer. Ik maak daar korte metten mee."

„Ik ben blij dat te horen", verklaarde de reder. „Sollides? Met DAT LAND wil ik niets te maken hebben, tenzij het de lading betreft, natuurlijk. Maar overigens kunnen we het beter aan het grau overlaten. En aan Bommel, als ik me niet vergis ..."

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6300. — Heer Bommel zat nog steeds naast de plunjezak die hem zo pijnlijk had getroffen. De verdoving was echter aan het wegtrekken zodat hij een verwarde blik kon werpen op de beide vreemdelingen, die naast hem zaten. „W-wattister gebeurd?" vroeg hij met weggezakte stem. „W-waarom s-sp-sprongen jullie op mijn hoofd?"

„Dat was een ongeluk," verklaarde de vreemde vogel aan zijn rechterhand. „Wij werden van de grootboot omlaag gestort door boze zeevaarder. Wij hadden geen geld voor overtocht. Daarom! Stilletjes meevaren mag niet."

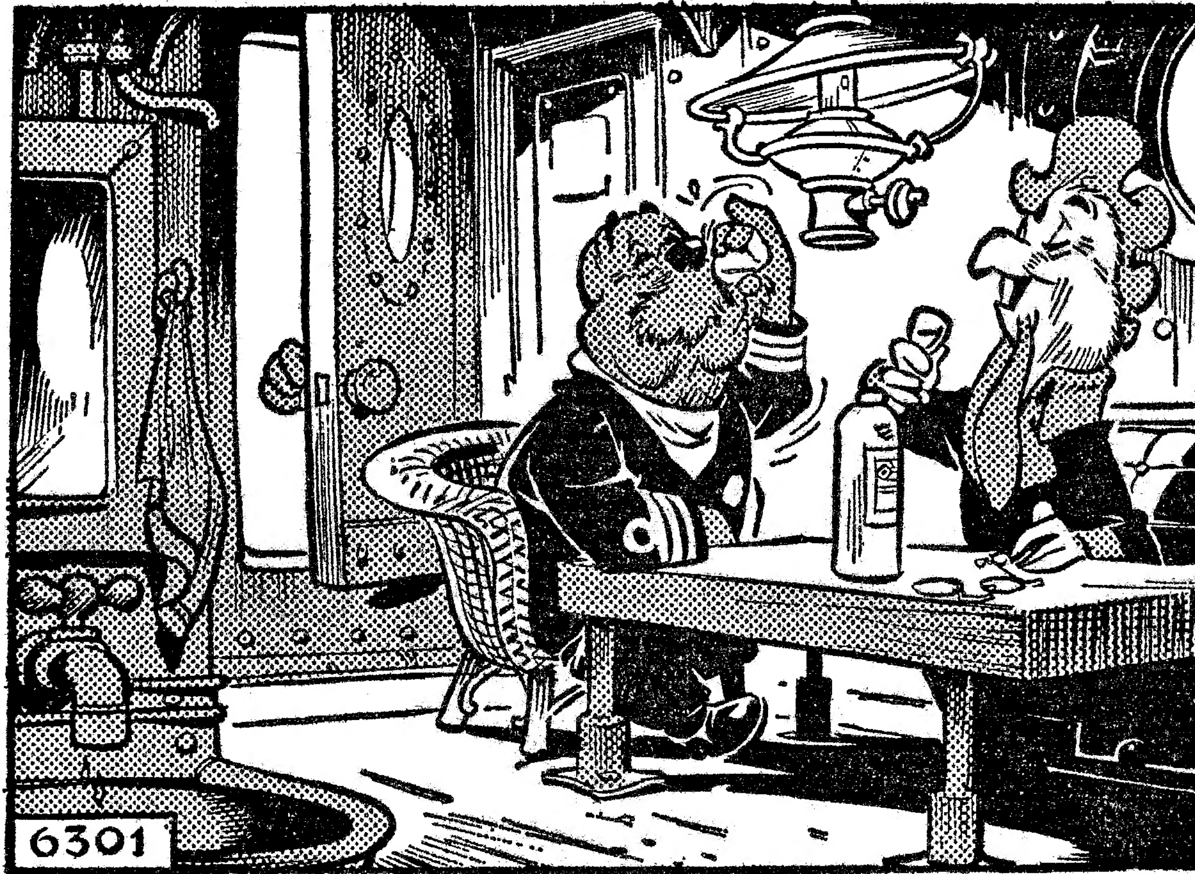
„Nee, dat spreekt," zei heer Ollie, terwijl hij voorzichtig overeind krabbelde. „Men moet altijd voor alles betalen; leer dat van een ervaren heer. En waarom wilden jullie stiekem meevaren?"

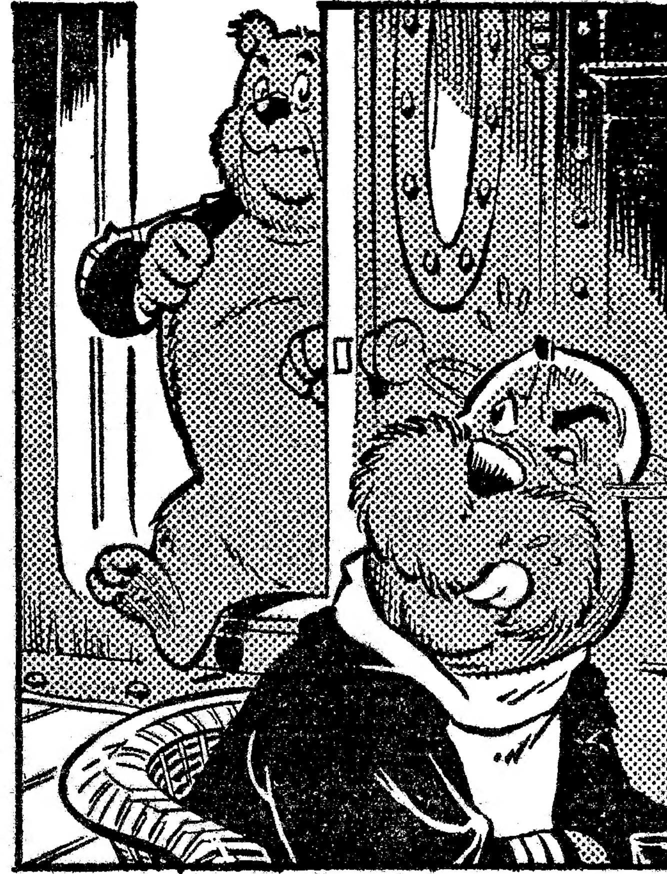
„Wij willen naar huis", legde de ander uit. „Wij komen uit de arme land van Sollides gevlogen. Omreden hier alles beter is en om hier mooi veel centjes te verdienen. Maar is hier koud en vol steen; en Sollidee is arm en verdrukt en toen wilden wij weer terug, want centjes is vol van werken."

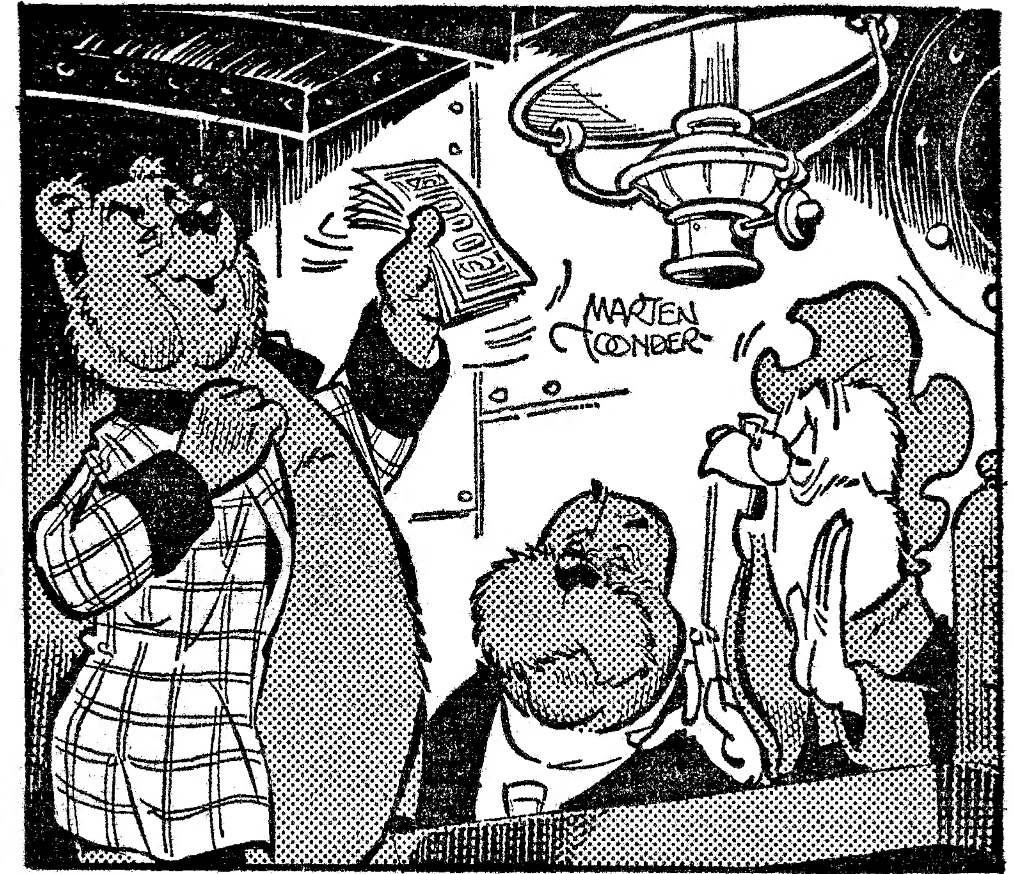
„Ja, ja, het valt niet mee," gaf heer Bommel toe. „Heimwee hè? Zelfs naar een arm en onderdrukt land als dat eh... Sol-Idee... Geen wonder met al die misstanden hier. Het is wel hard voor eenvoudige buitenlanders..." Hij zweeg even om na te denken en toen trok hij zijn portefeuille met een mooie uitdrukking op zijn gelaat.

„Maar jullie zijn in goede handen gevallen", hernam hij. „Mijn naam is Olivier B. Bommel; een heer die altijd pal staat tegen het onrecht. En mijn steun aan onderontwikkelde gebieden is bekend. Ik zal jullie helpen, jonge vrienden, laat het maar aan mij over. Hoe heten jullie?"

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6301 Wal Rus had de scheepseigenaar naar de kajuit gebracht en daar gastvrij een paar glaasjes volgeschonken.

„Ik drink op een behouden vaart en een ongeschonden lading", sprak de reder, een kelkje heffend.

De gezagvoerder sloeg glimlachend zijn dronk achterover en zuchtte behagelijk.

„Dat komt in orde", verzekerde hij. „De enige moeilijkheid is het lossen in Sollidee. Voor de rest is het een snoepreisje, meneer Kantenklaar!"

Op dat moment werd de deur na een korte klop geopend en trad heer Bommel de hut binnen.

„Goede middag", sprak hij. „Ik moet u even storen om een misstand recht te zetten. Toen ik daarnet op de kade wandelde, werd ik getroffen door de heer en mevrouw Lasido en hun bagage".

„Donders; als dat Blobbers niet is!" zei de kapitein gemelijk.

„Waar heb je het over, meneer?"

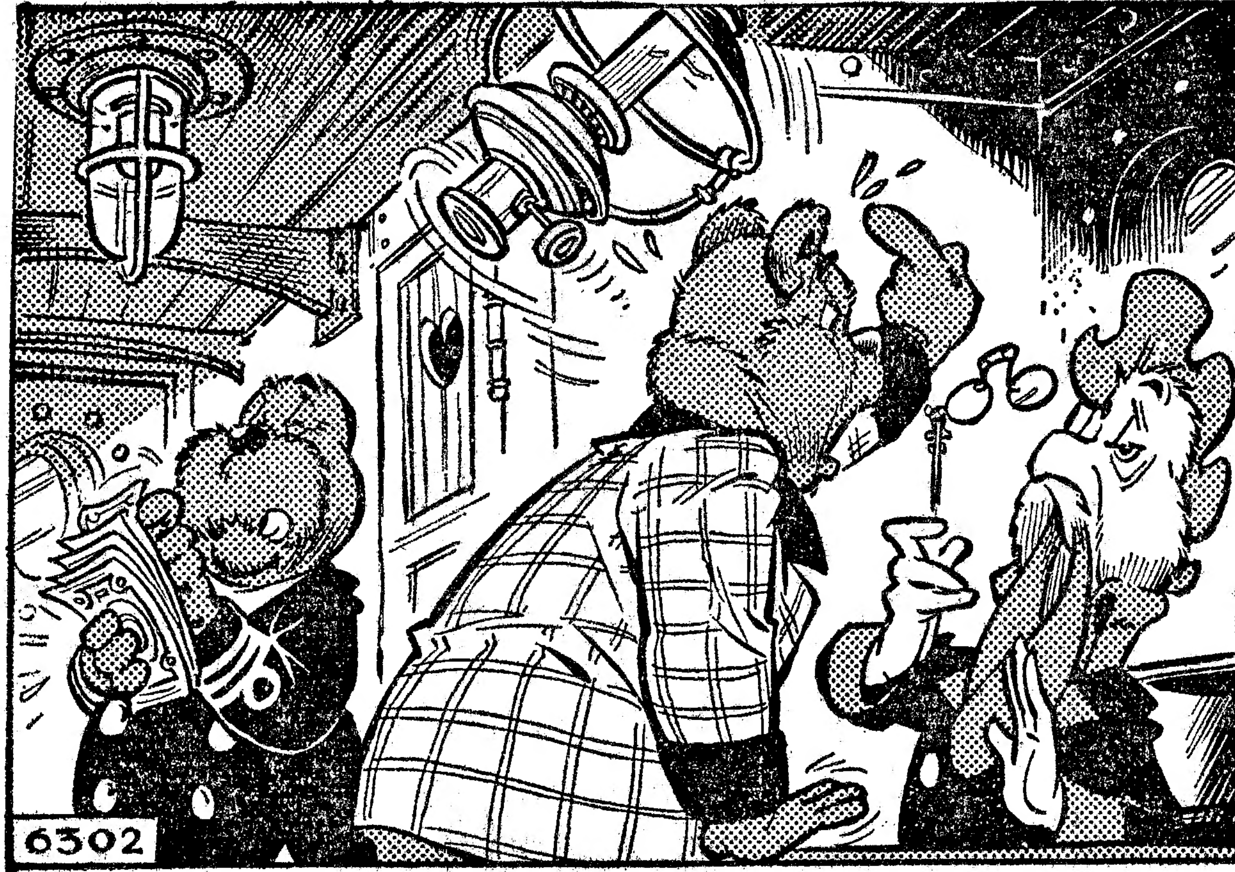
„Over de verstekelingen, vermoedelijk", prevelde de markies. „Soort zoekt soort. Ga verder, amice"

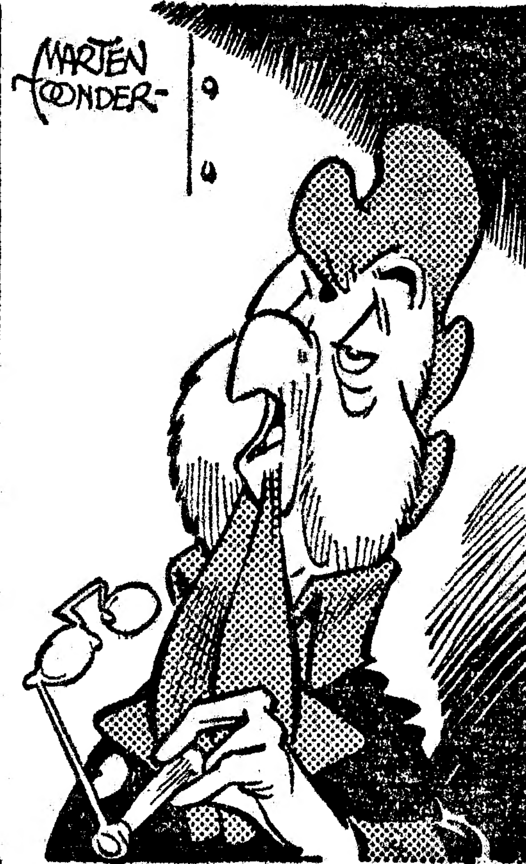
Heer Bommel liet zich door deze onderbreking niet uit het veld slaan. Hij zwaaide met een bundeltje bankbiljetten en hernam: „Ze werden ruwweg overboord gezet, omdat ze hun overtocht naar Sollidee niet konden voldoen. Zoiets kan een heer met zijn gevoelige inborst niet verdragen en daarom wil ik de arme drommels helpen. Ik zal persoonlijk hun passage betalen".

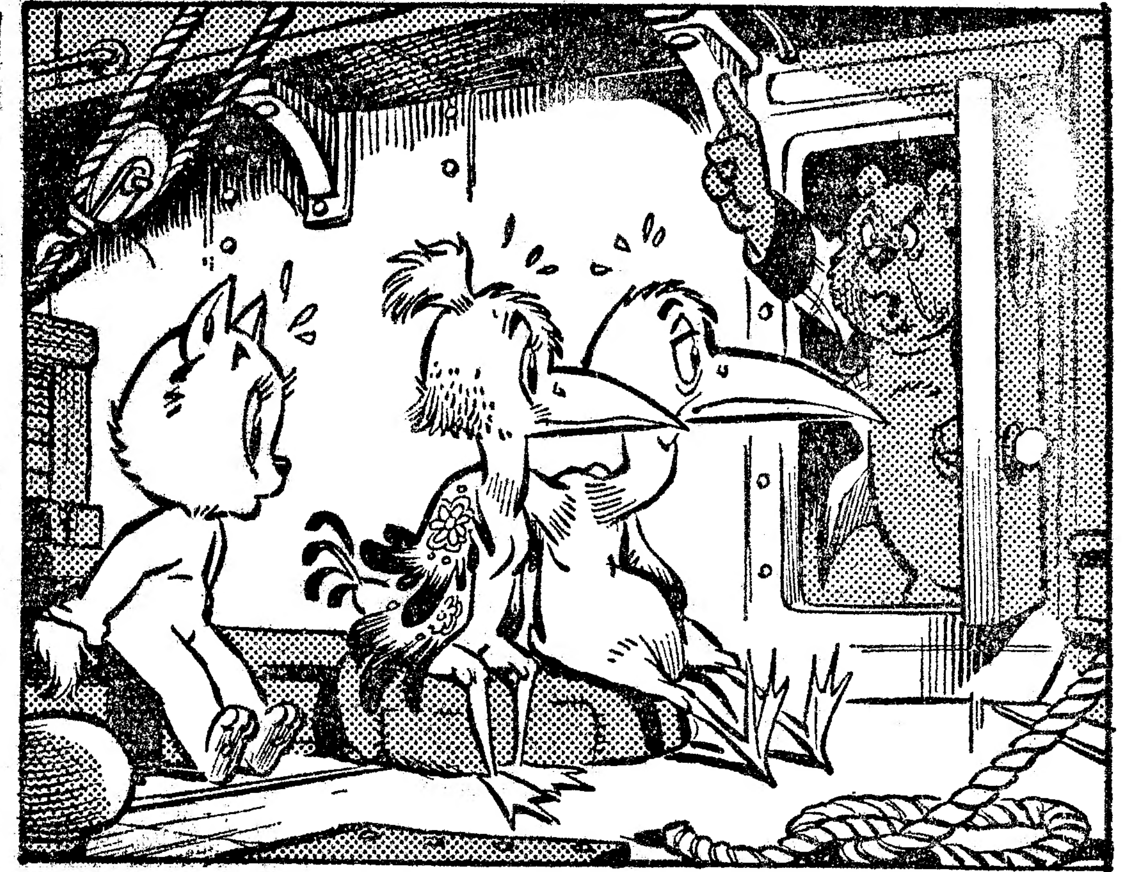
De reder hief zijn lorgnon en staarde enige tijd aandachtig naar de bezoeker.

„Fi donc", mompelde hij ten slotte. „Altijd op de hand van relletjeszoekers. Waarom bemoeit ge u niet met uw eigen zaken, Bommel? Die zijn al rood genoeg, komt me voor".

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6302 Kapitein Wal Rus nam de bankbiljetten in ontvangst en telde ze aandachtig.

,,Dat is in orde'', zei hij ten slotte.

,,Het geld zal best in orde zijn'', gaf de markies uit de hoogte toe. ,,Maar ik vraag me af, wat deze Bommel beweegt. Het betalen van de passage voor een paar platte Sollideeërs komt me rood en stuitend voor''. Nu werd heer Bommel boos.

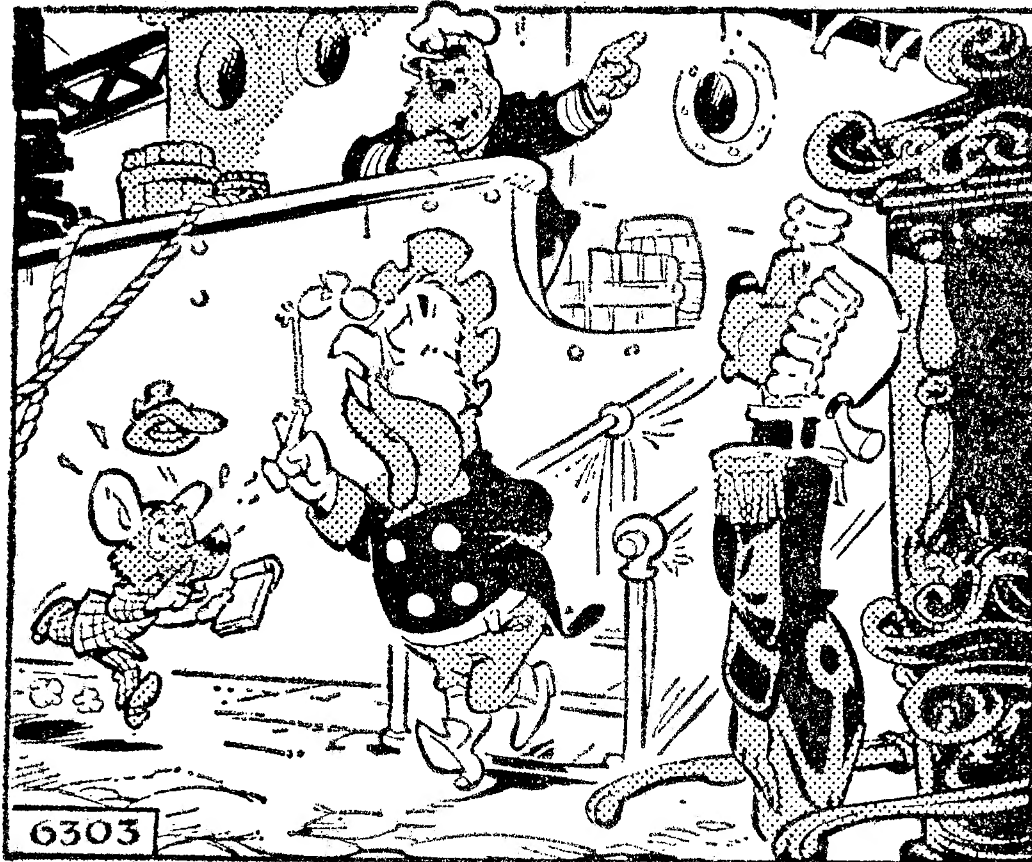
,,Rood en stuitend'', riep hij uit. ,,Sollidee is een arm en onderdrukt land, vol onrecht en ellende, als u begrijpt, wat ik bedoel! En niemand doet iets om te helpen! Maar een heer kent zijn plicht!''

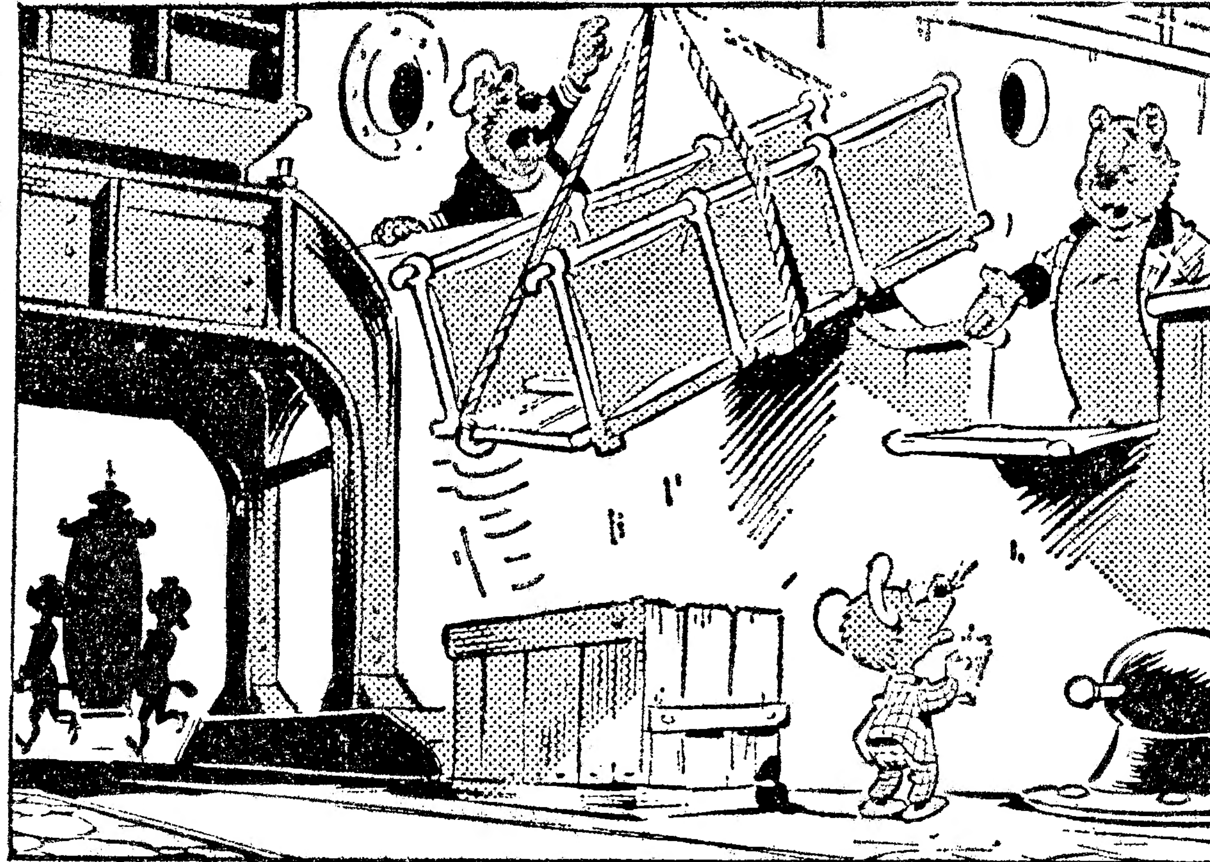
De edelman liet zijn lorgnon zakken en glimlachte fijntjes. ,,Parbleu!'' sprak hij. ,,Ik ken deze praatjes. Gisteren nog zag ik het janhagel door de stad trekken met beletterde lappen textiel. ,,Hulp voor Sollidee'', stond er op; zeer vermakelijk! Nee, wanneer ge werkelijk helpen wilt, moet ge zelf naar dat land gaan, amice. Het is al te gemakkelijk om hier flink te doen. Uw getier bezorgt me een migraine''.

Dit was meer dan heer Bommel verdragen kon. Hij rukte de deur van de kajuit open en richtte zich tot Tom Poes en de familie Lasido, die op het dek geduldig op hem zaten te wachten.

,,Dit kan een Bommel niet over zijn kant laten gaan'', riep hij tot het onthutste groepje. ,,Rood en stuitend, jawel! Maar nu is het uit. We gaan mee, jonge vriend! Persoonlijk zal ik de verdrukking van Sollidee ter hand nemen en daar de orde en de rust herstellen, als iemand begrijpt wat ik bedoel!''

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6303 In Rommeldam verspreiden de nieuwtjes zich snel. Toen de markies dan ook afscheid genomen had en de loopplank afdaalde werd hij reeds benaderd door de journalist Argus, die met een bloknootje zwaaide. „Wat hoor ik?” riep de verslaggever. „Is het waar, dat onze stadgenoot Bommel zich als vrijwilliger heeft gemeld om in Sollidee orde op de zaken te gaan stellen?”

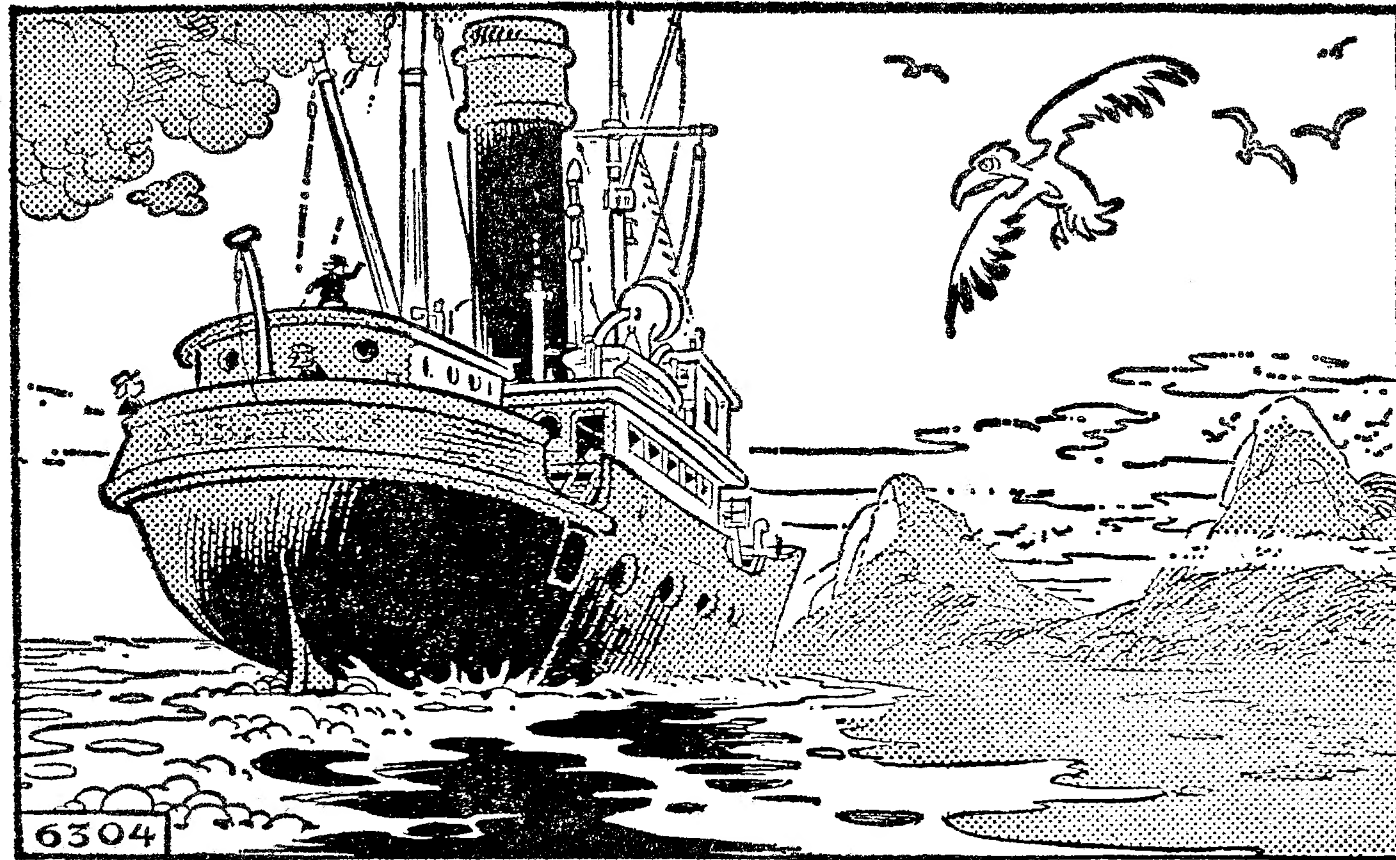
„Kalm mijn waarde”, suste de edelman terwijl hij zich naar zijn draagkoets begaf. „Ge moet niet alles geloven. Hier is slechts sprake van een relletje tussen enkele verstekelingen en deze eh ... Bommel. Hij zoekt graag enige goedkope sensatie, dat zal U bekend zijn.”

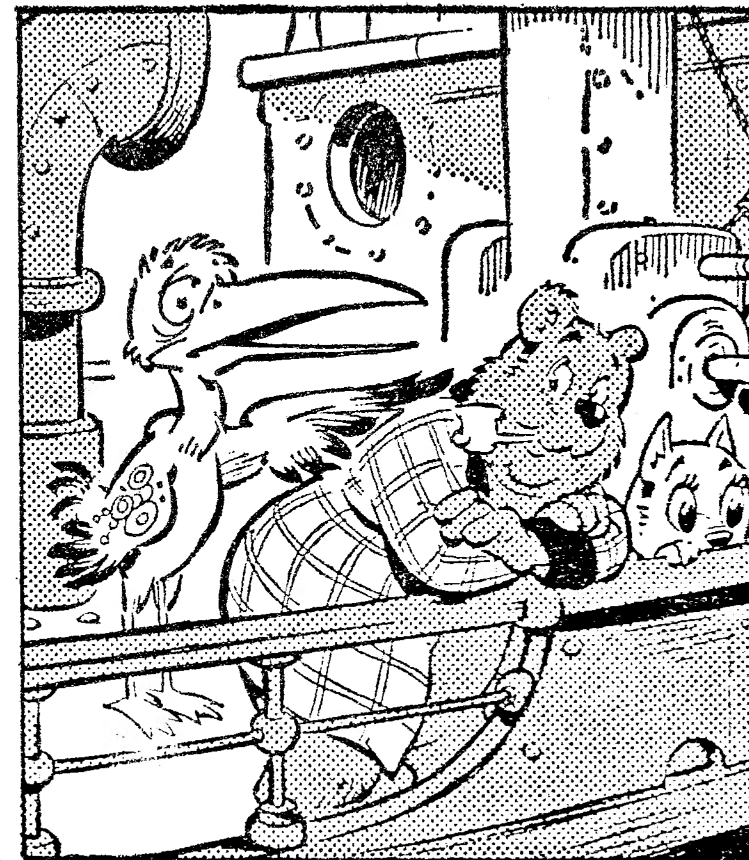
Door deze woorden liet de ijverige nieuwsjager zich echter niet afleiden. Hij wachtte totdat de reder uit het gezicht gedragen was en wendde zich toen tot heer Ollie, die persoonlijk aan de verschansing had post gevat.

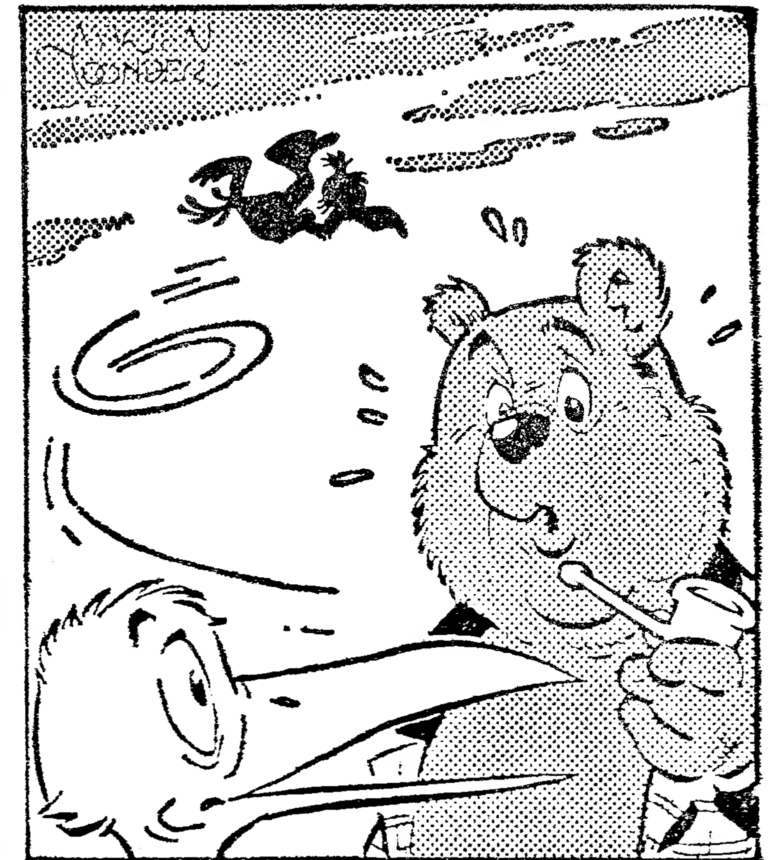
De loopplank werd juist binnen boord gehesen, maar het lawaai daarvan weerhield de wereldreiziger niet om inlichtingen te verstrekken. „... onrecht bestrijden!” hoorde Argus hem boven het geratel roepen. „... plicht van een heer ... persoonlijk ter hand nemen. Gemakkelijk om hier flink te doen!”

Het was niet gemakkelijk voor de journalist om alles te begrijpen. Maar wat hij vatten kon schreef hij kundig op en hij volgde het schip tot het einde van de kade waar de woorden van de roepende heer in de zeewind verwoeien.

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6304 Na een voorspoedige zeereis naderde het goede schip „Albatros'' ten slotte Sollidee. Het eiland lag kaal in de morgennevels en bood geen gastvrije aanblik, maar toch was de heer Lasido vreemd opgewonden.

„Mooi he?'' riep hij uit. „De vaderland met de bergen en de vlakte. Niks veranderd''.

„Hm'', zei Tom Poes, die naast heer Ollie over de verschansing hing. „Zo mooi vind ik het niet. Wat gaan we hier eigenlijk doen?''

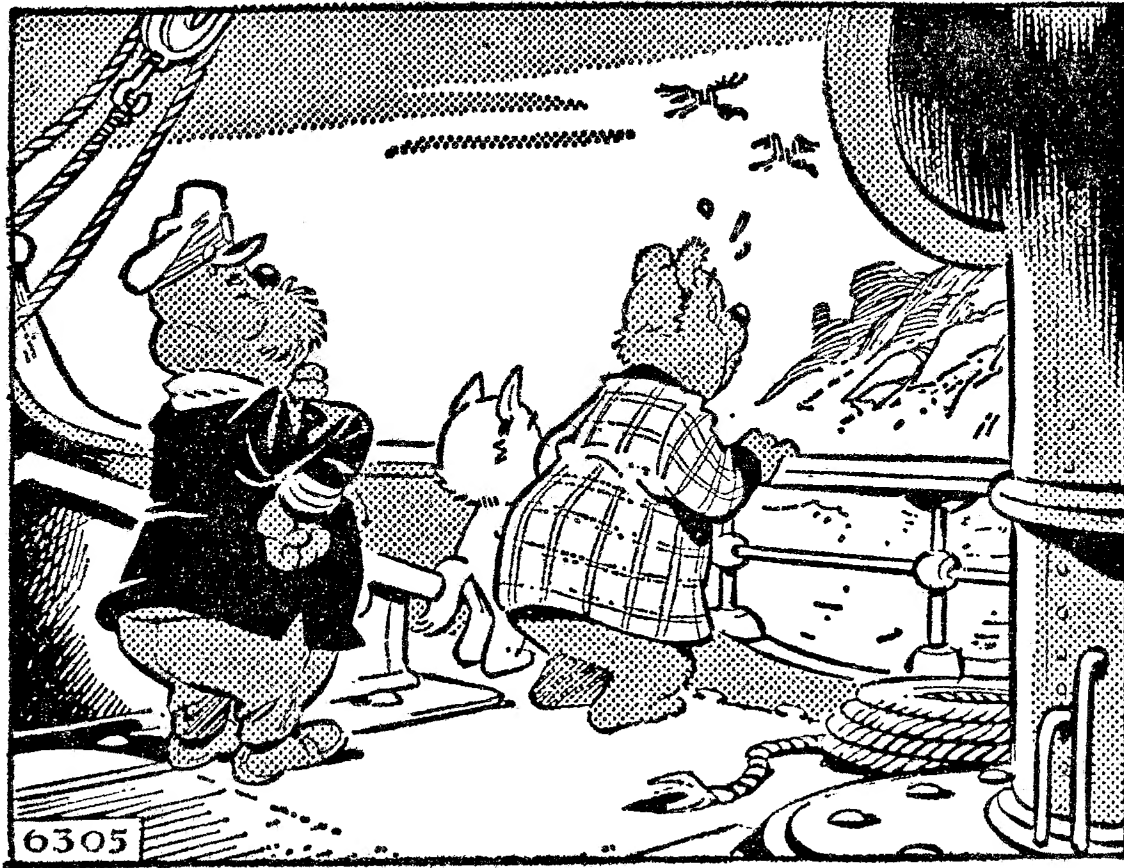
„Dat weet ik nog niet precies'', zei heer Bommel. „Ik heb de hele reis geprobeerd om te weten te komen wat hier eigenlijk aan de hand is. Maar die vreemde vogels konden mij niet inlichten. Ze weten het zelf niet precies, geloof ik. Net zo min als kapitein Wal Rus trouwens. Ach, een heer moet eigenlijk alles alleen doen...''

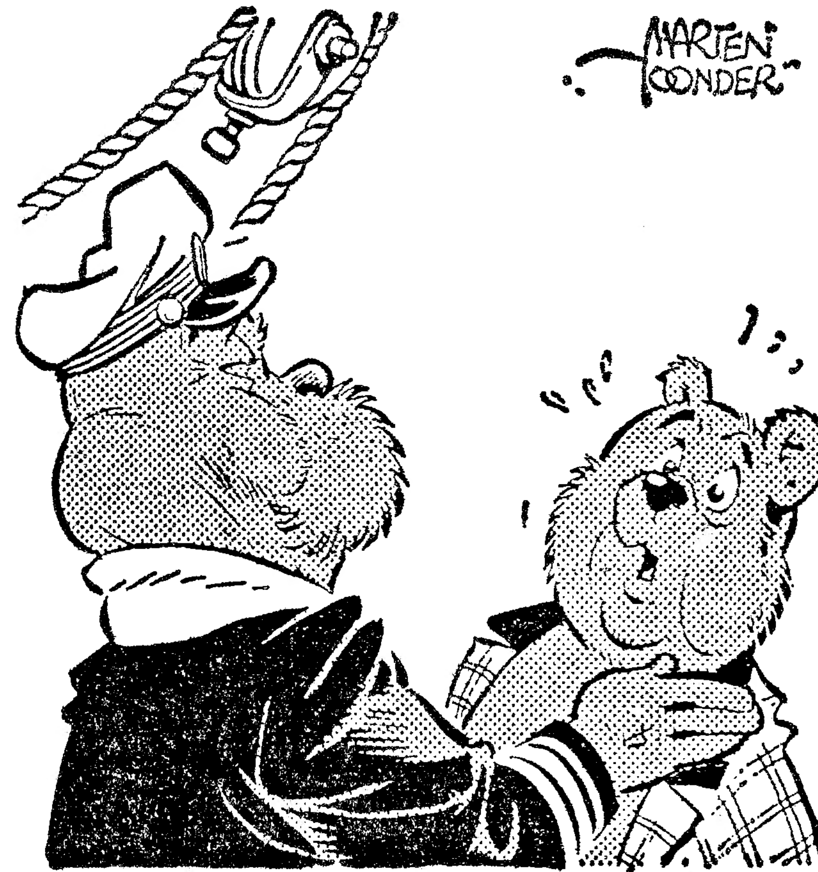
Op dat moment tikte de medepassagier Lasido hem op de schouder. „We zijn er'', sprak hij. „Hoeven niet wachten tot grootboot stil staat. Kunnen zelf wel verder gaan en huis zoeken''. Heer Ollie wendde zich verrast om, maar voordat hij kon vragen wat de ander bedoelde klonk er een geklapper en verhief mevrouw Lasido zich in de lucht.

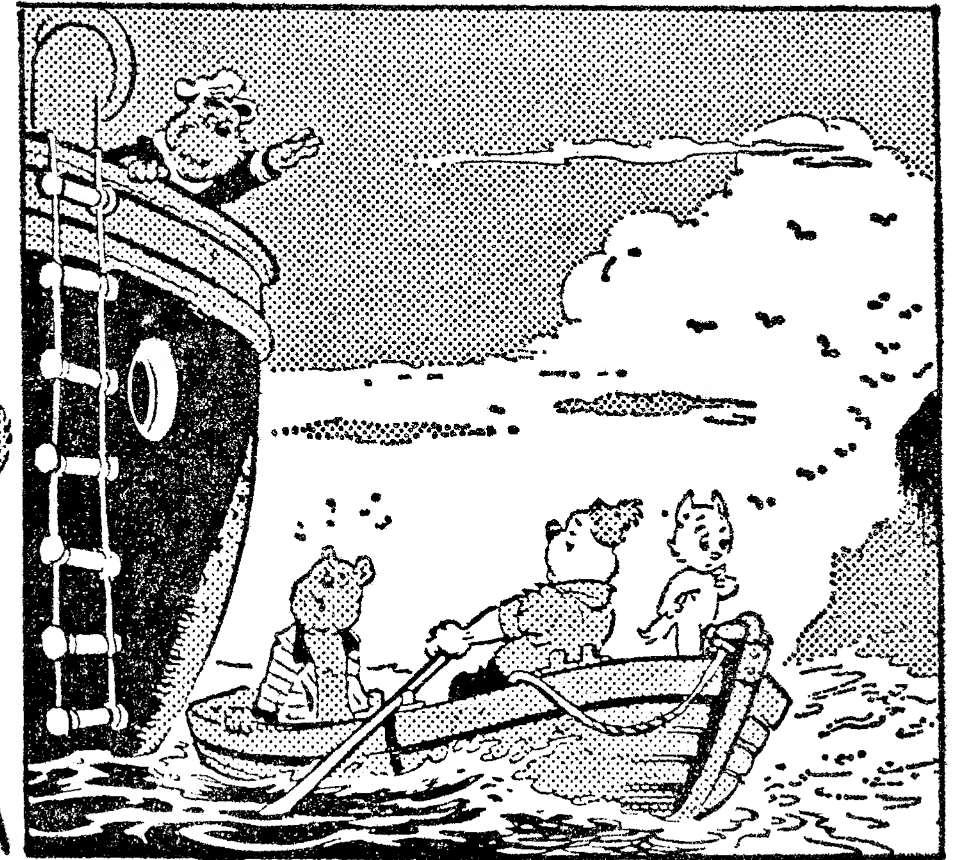
„Daar gaat Dola'', zei de vreemdeling met een tevreden glimlach. „Ik ook. Hopen, dat U mooie tijd hebt op arme Sollidee. Zullen U helpen wanneer U te veel nood hebt. Want U hebt mooi geholpen met betalen van overvaart, die te groot was voor trek van arme Lasido''.

Na deze woorden sloeg hij de vleugels uit en vloog snel landwaarts.

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6305 Een beetje onthutst keek heer Bommel de beide vogels na, die snel landinwaarts vlogen. „Dat is nu niet gezellig”, klaagde hij. „Ik had een andere aankomst verwacht. Is dat nu alle dank?” „Hm”, zei Tom Poes. „Ze zijn erg op zichzelf, en aan gezelschap hebben ze weinig behoefte”.

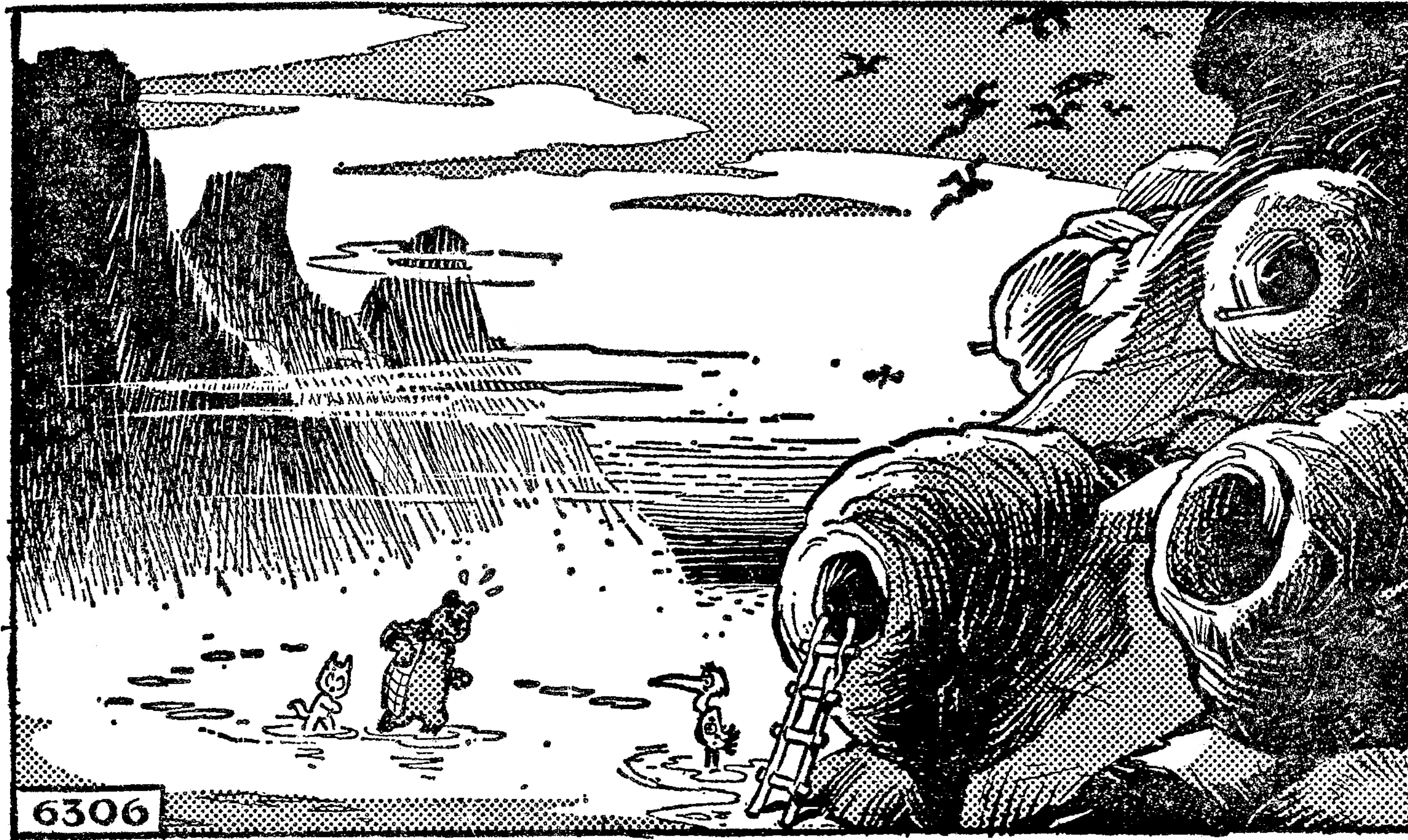
„Zo is het”, riep kapitein Wal Rus. die hen van achteren genaderd was. „Maar je moet het zelf weten meneer. Ik zal je nu met een sloep aan land laten brengen, want ik blijf hier op de rede liggen. In donderse wallebakkerij heb ik geen zin”.

„Wat b-bedoelt U?” vroeg heer Ollie verblekend.
„Net wat ik zeg”, legde de gezagvoerder uit. „Net wat ik zeg. Veel plezier op dat overgehaalde eiland. Op de terugreis zal ik jullie resten wel af laten halen.”

Heer Bommel begon onzeker de touwladder af te dalen die naar de sloep leidde.
„Resten?” stamelde hij, toen hij gezeten was. „W-wat betekent d-dat?”

„Dat betekent, dat je dik in de narigheid komt”, riep de gezagvoerder troostend over de railing. „Van nu af aan ben je aan jezelf overgelaten, meneer. Je kunt van niemand hulp verwachten, maar ja, je wilde het zelf!”

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6306 Toen heer Bommel en Tom Poes aan land waren gezet, bevonden ze zich op een modderige kale vlakte, die door bergwanden besloten werd. Enigszins terneergeslagen begonnen ze te lopen, doch het gaan werd ernstig bemoeilijkt door blubber waarin ze tot aan de enkels wegzakten.

,,Wat een omgeving'', zei heer Ollie bedrukt. ,,Zó arm had ik me Sollidee niet voorgesteld. Nergens een hotel of winkel, het plaveisel is ernstig verwaarloosd en inwoners zijn nergens te bekennen. En wat zouden dat voor rare bollen zijn die daar aan de rotsen hangen?''

,,Huizen, denk ik'', zei Tom Poes. ,,Sollideeërs vliegen immers? Maar daar bij die ladder staat iemand, misschien kan die ons een paar inlichtingen geven''.

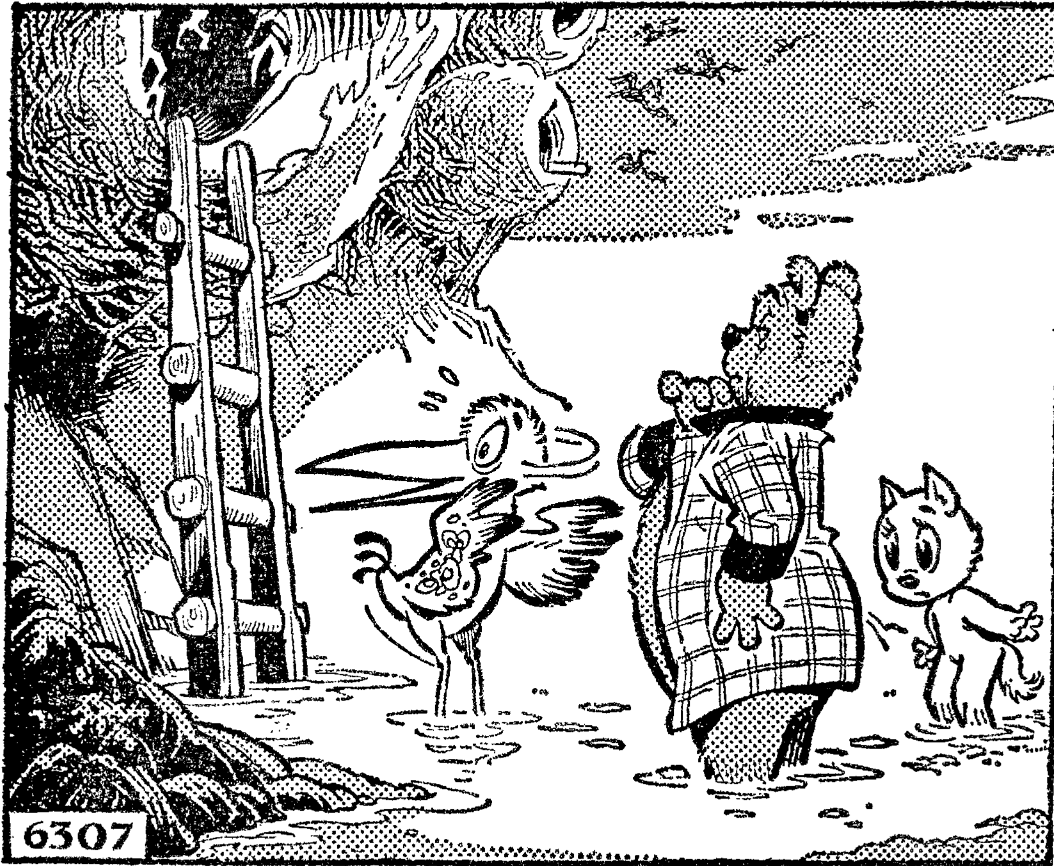
Heer Bommel baggerde in de aangeduidde richting en groette met een gedwongen glimlach.

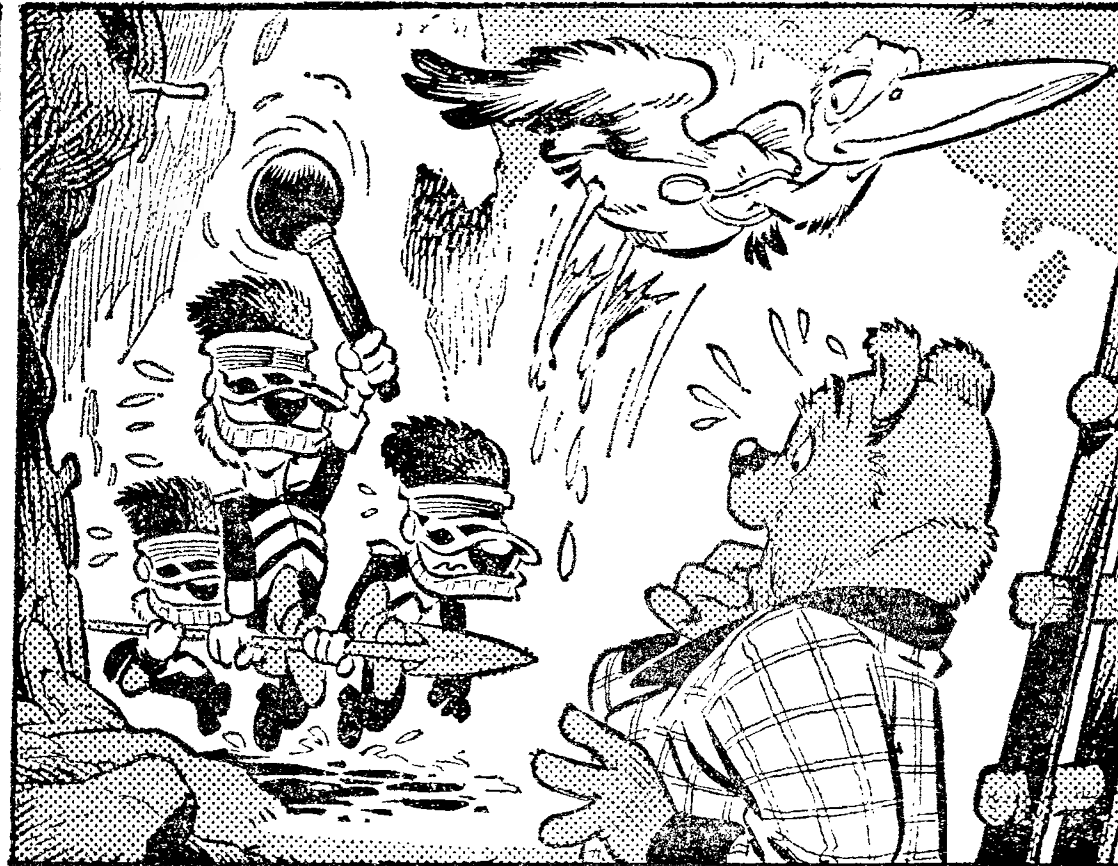
,,Mijn naam is Bommel. Heer Olivier B. Bommel'', verklaa de hij. ,,Ik kom dit arme land opheffen, als U begrijpt wat i bedoel''. De aangesprokene bekeek hem met een scheef oog e knikte. ,,Alweer een'', stelde hij vast. ,,Wees welkom. Mij zij meneer Sol, de Voorvlieger. Wat kunnen mij voor U doen?''

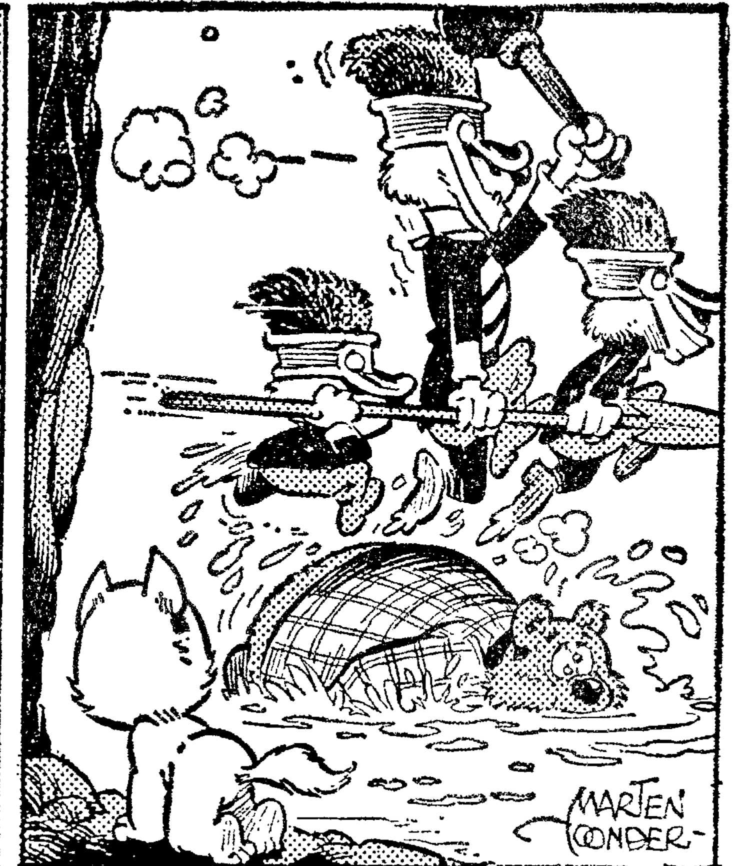
,,Ik wil weten, wat hier eigenlijk aan de hand is'', zei hee Ollie. ,,Is het waar, dat hier geen hulp te verwachten is? Wi onderdrukt dit arme land eigenlijk? Spreek vrij uit: hier voc U staat een heer, die voor de vrijheid vecht tot de laatste drup pel, wat jij, Tom Poes?''

,,Hier zijn véél hulp te verwachten!'' protesteerde de hee Sol. ,,In eerste plaats helpen Sollideeërs zichzelf, en in d tweede plaats hebben wij hulp van goede vreemdelingen, die vechten tegen helpende slechte vreemdelingen!''

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

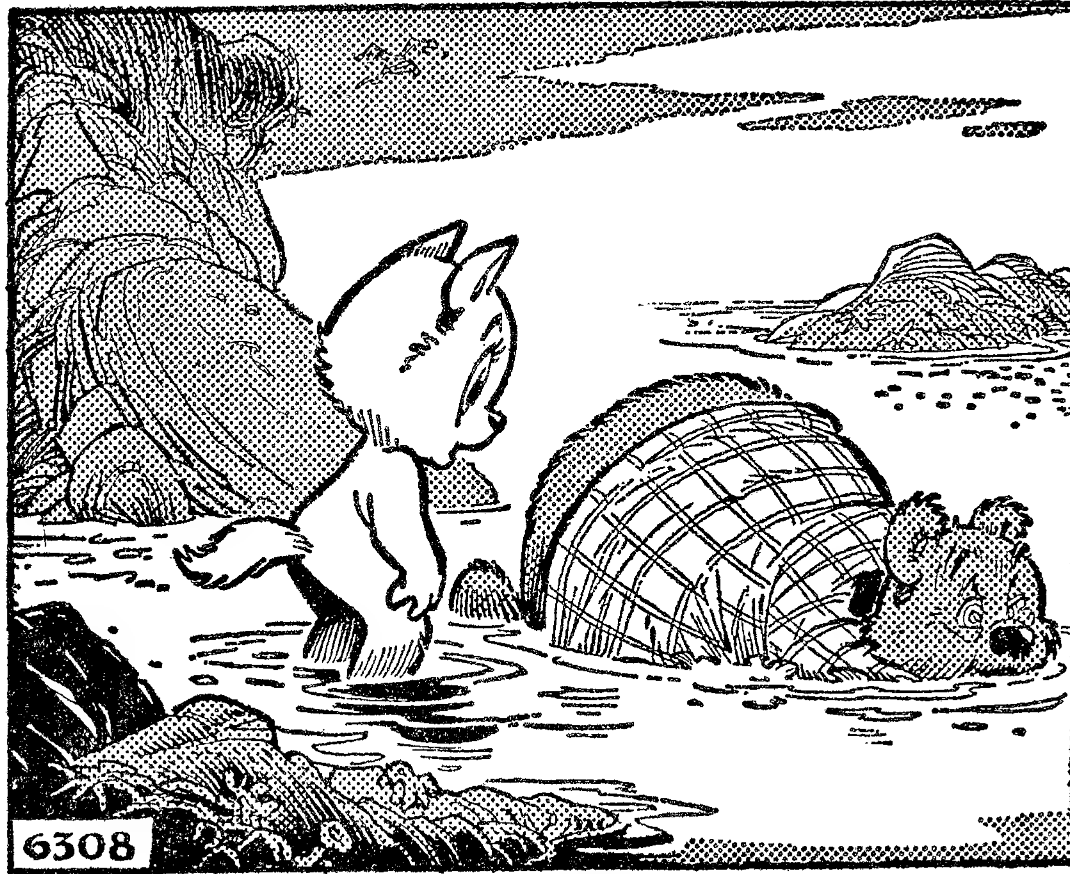
6307 ,,Hier zijn dus Goede helpende vreemdelingen, die tegen helpende slechte vreemdelingen vechten'', herhaalde heer Bommel peinzend. ,,Ik kan het niet helemaal volgen, Wat bedoelt U precies?''

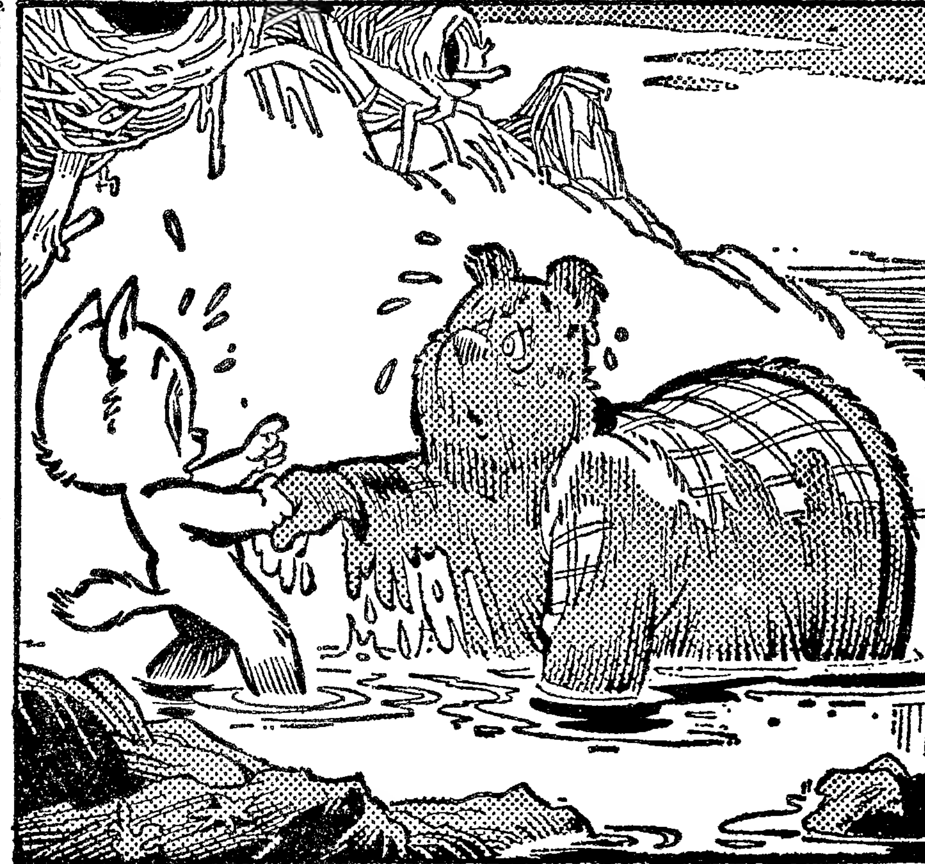
,,Wat ik zeg'', legde de heer Sol uit. ,,Goeden willen het goede en Slechten willen het slechte. Maar is wel uitkijken voor arme Sollidees. Die willen niet goed of slecht. Alleen maar Sollidee''.

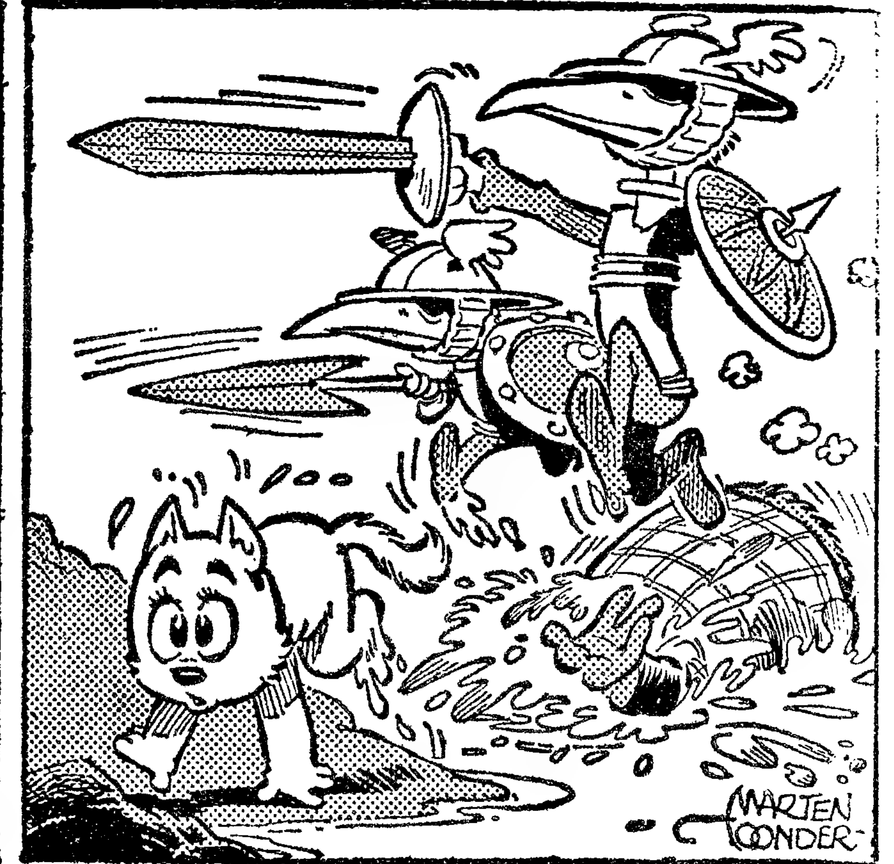
Terwijl hij sprak keek hij oplettend rond, en voordat heer Ollie verdere navraag had kunnen doen vloog hij plotseling op met de uitroep: ,,Pas op! Daar komen Slechten''.

Tom Poes keek in de aangeduide richting en zag toen een groepje zwaar gewapende figuren uit een rotsspleet te voorschijn komen. Ze drilden een zware speer en de grootste zwaaide een beslagen knots boven het hoofd, zodat hij begreep, dat het beter was om vrij baan te maken. Hij sprong dan ook snel opzij; maar heer Bommel was niet zo vlug. Een ogenblik staarde die verstard naar het naderstormende gevaar, doch toen hij zich omwendde gleed hij in de blubber uit en stortte ter aarde. De Slechten schonken geen aandacht aan hem toen hij uit het gezichtsveld verdween. Keurig in de pas denderden ze over hem heen; daarbij de ongelukkige heer met hun modderlaarzen in de zachte brij tredend.

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6308 Tom Poes wachtte totdat het slechte groepje uit het gezicht verdwenen was. Toen waagde hij zich weer op de vlakte om heer Bommel de helpende hand te reiken. Nu, dat was wel nodig, want de beklagenswaardige heer was diep in de modder geraakt.

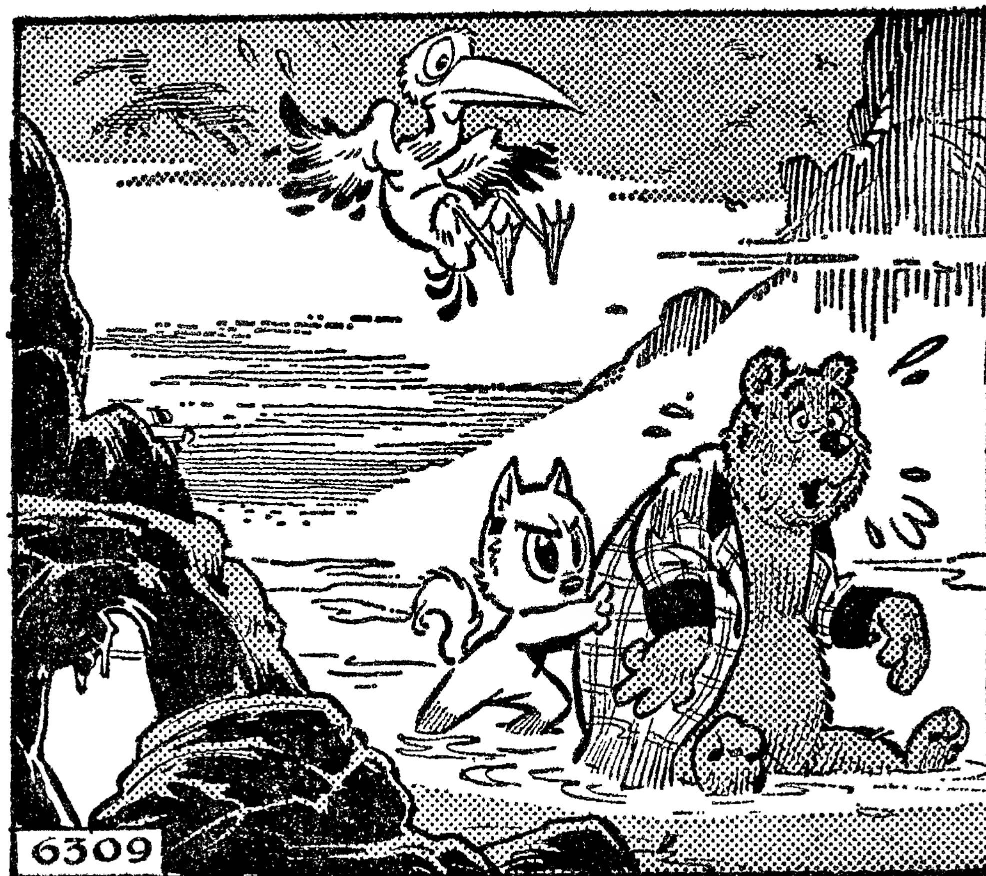
,,Tjit tjart.... Tit tart iedele beschrijving'', sprak hij met verblubberde mond. ,,Diej lieden zijn dooj en dooj sjlecht!''

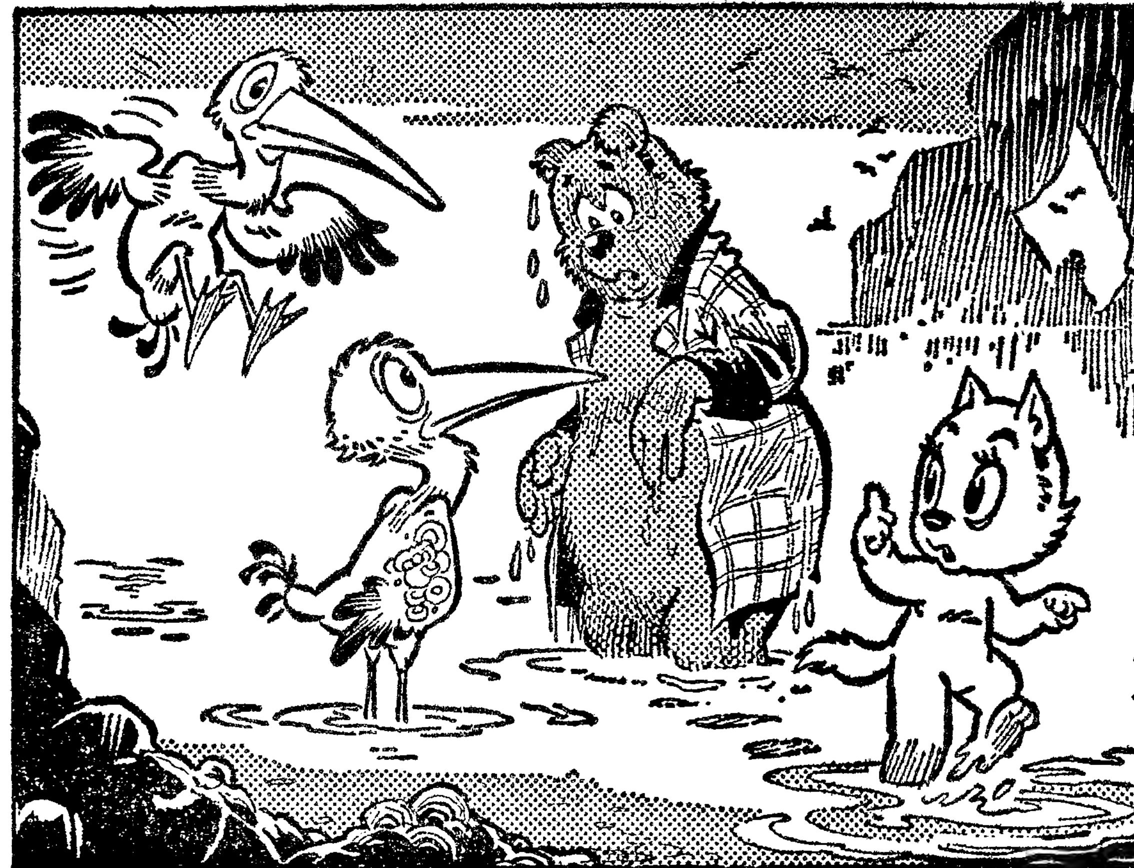
,,Sta nu eerst even op!'' hernam Tom Poes. ,,Daar aan de overkant zie ik....''. ,,Door en door slecht'', vervolgde heer Bommel, die met een kledderige mouw zijn gelaat had afgeveegd. ,,Dit arme land wordt door woestelingen platgetrapt. Het gebeurde heeft me de ogen geopend; ik weet nu waar we tegenover staan. Geen wonder, dat de Sollideeërs hun plaveisel verwaarlozen en liever vliegen. Maar ik zal ze helpen! Die Slechten zullen de vuist van een heer voelen! Ik zal....''.

,,Sta op!'' riep Tom Poes gejaagd. ,,Van die kant komt er weer een stel aan! Ze zien er anders uit; dat zullen de Goeden wel zijn. Maar ik wil ze toch liever niet afwachten!''

Hij gaf nog een ruk aan de arm van zijn vriend, maar toen die niet meegaf liet hij los en sprong opnieuw naar de kant. Net op tijd overigens, want het groepje dat hij bedoelde der derde met soppende tred en getrokken zwaarden nader. Zonder de verzakte heer een blik waardig te keuren namen zij hun loop over zijn rug heen, zodat hij opnieuw borrelend in de weg verdween.

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6309 Het troepje Goeden verdween in de rotsspleet waaruit de Slechten gekomen waren. Nij bevonden Tom Poes en heer Bommel zich dus weer alleen in de modder van Sollidee; doch dit keer deed de laatste er niet zo lang over omeind te komen. Hij richtte zich uit eigen beweging in een zittende houdit keer deed de laatste er niet zo lang over om overeind te ko-

„Dat helpt niet", zei Tom Poes. „Hier is geen hulp te verwachten", zei kapitein Wal Rus. „We kunnen beter terug gaan".

„Teruggaan. . . .", prevelde heer Ollie. Zijn besmeurde oogopslag leefde even op, doch doofde onmiddellijk weer.

„D-dat k-kan niet, met al deze misstanden", hernam hij bekommerd. „Wat zou de markies wel niet zeggen?"

Op dat moment daalde er een inboorling, die het hulpgeroep gehoord had, en keek hem vragend aan.

„Politie?" vroeg heer Bommel, terwijl hij opstond.

„Bent U van de politie? Ik eis maatregelen!"

„Wat bedoelt vreemdeling?" vroeg de aangesprokene verbaasd. Het was duidelijk, dat de strekking van deze eis hem ontging; en ook een tweede Sollideeër die neerstreek kon geen licht op de zaak werpen.

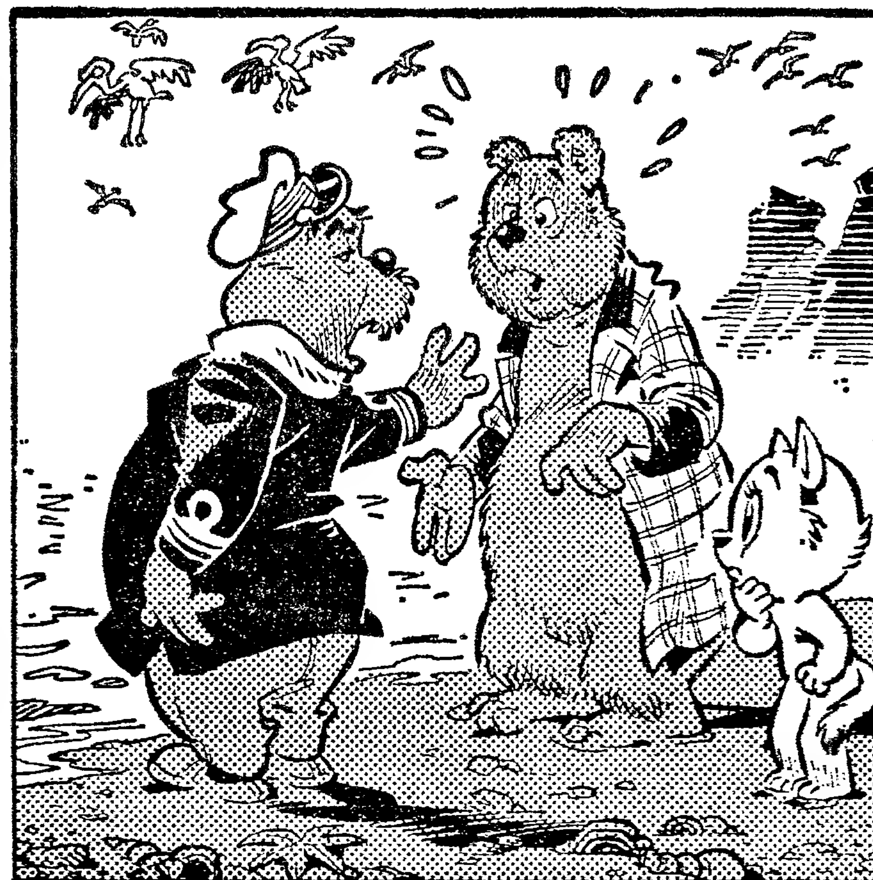
„Kom, heer Ollie", riep Tom Poes. „Laten we naar 't strand gaan. Ze zijn daar bezig met lossen: de Albatros is dus nog niet vertrokken".

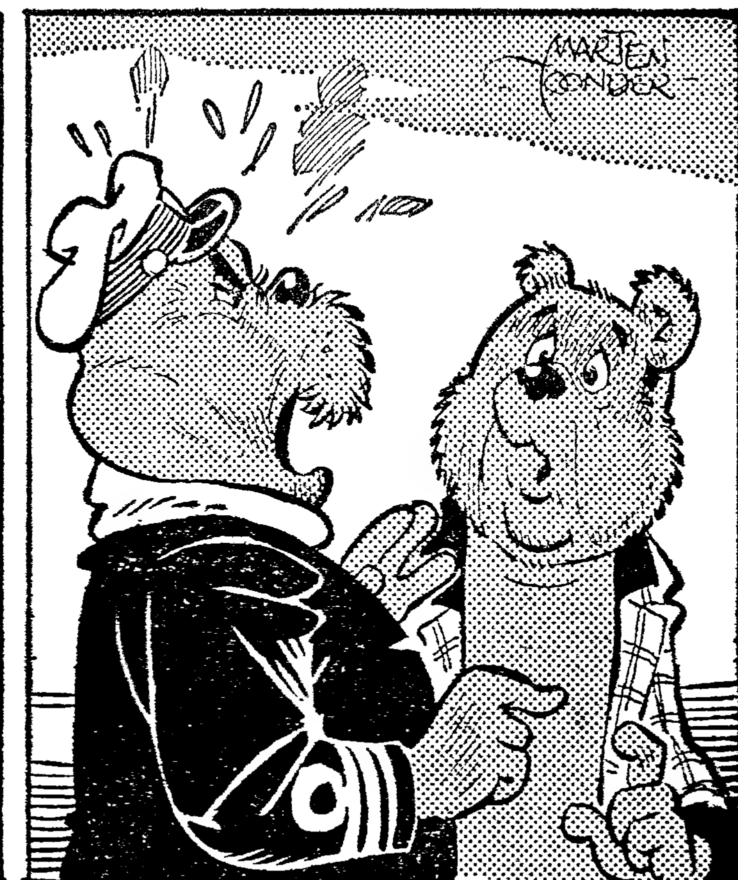
Heer Bommel wierp een radeloze blik op de twee onbegrijpende gezichten en keerde zich toen in gebogen houding om; om Tom Poes te volgen.

„Vreemdeling vraagt om politie", mompelde een van de inheemsen, hem naogend. „Bedoelt hij nu Goeden of Slechten? Weten nooit wat wij aan vreemdelingen hebben. . . . .".

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6310 Het lossen van de lading, die voor Sollidee bestemd was, geschiedde op eenvoudige wijze. Enige matrozen belaadden de sloep met de desbetreffende kisten en roeiden die voorzichtig naar het strand waar de gezagvoerder toezicht hield.

,,Recht zo die gaat!'' schreeuwde de kapitein. ,,Laat hem maar uitlopen. Zit niet te wiebelen, Arie!''

Op het moment dat de boot echter door een golf op het land geschoven zou worden, werd hij op hinderlijke wijze gestoord door een klagende stem, die hem aanriep. De zeerob keek driftig

,,Alle donders!'' sprak hij, ,,daar heb je die Blubbers weer! Zeker jengelen of je mee terug mag naar moeder's pappot, hè?'' Ja meneer, voor deze troep is een overgehaalde landlubber te fijn gebouwd.''

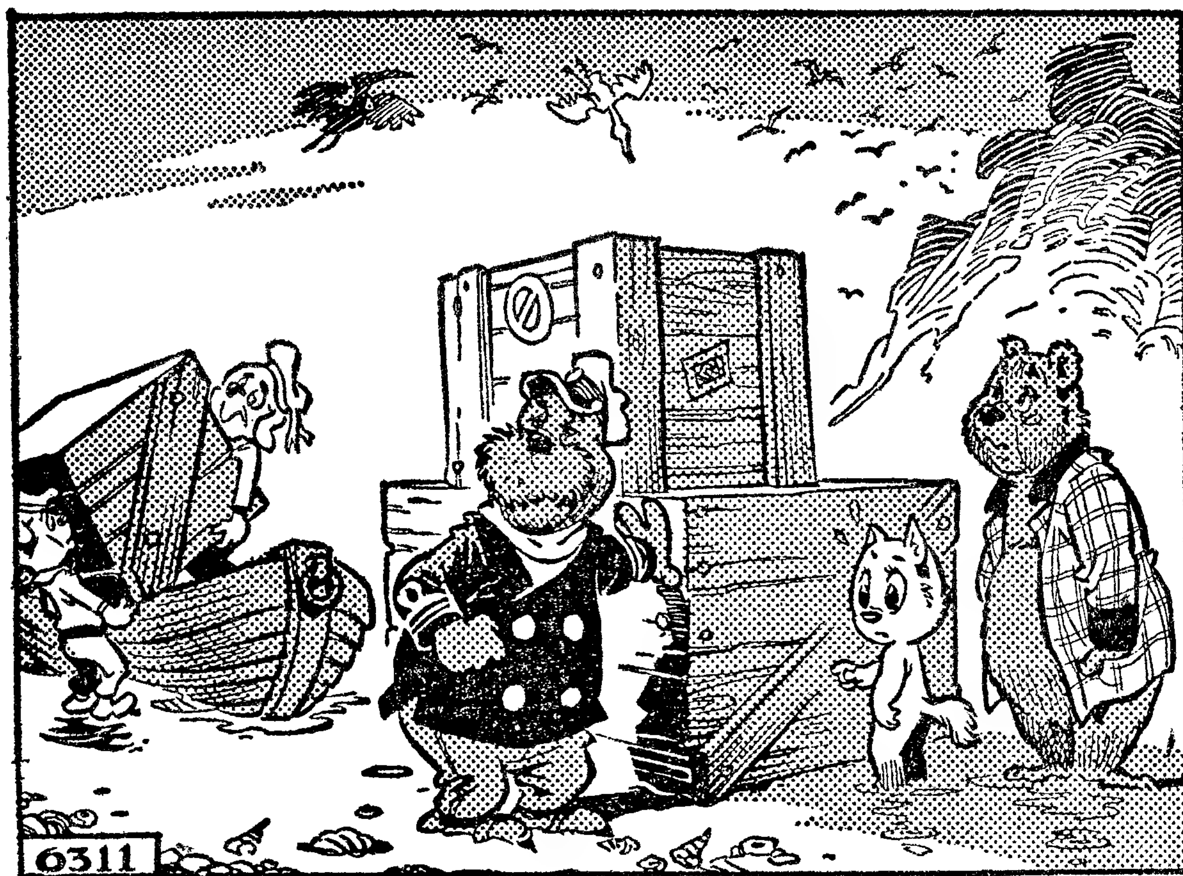
Heer Bommel verbleekte en verschillende gemoedsbewegingen streden onder zijn modder om de voorrang. Doch toen verscheen er een koppig trekje om zijn mond. ,,Er is geen sprake van de pappot van mijn moeder, heer Rus'', sprak hij. ,,Ik wil niet terug, integendeel. Het enige wat ik wilde vragen is, waar het politiebureau zich bevindt. Of de consul. Ik wens mij te beklagen''.

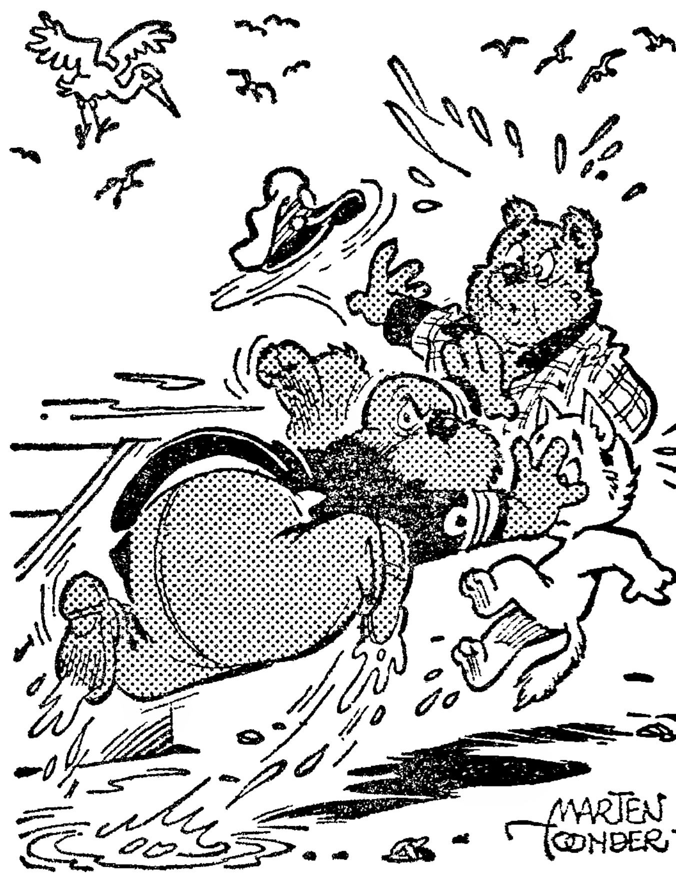
,,Niks beklagen!'' snauwde de gezagvoerder. ,,Ga een beetje uit mijn vaarwater, Brokkels!''

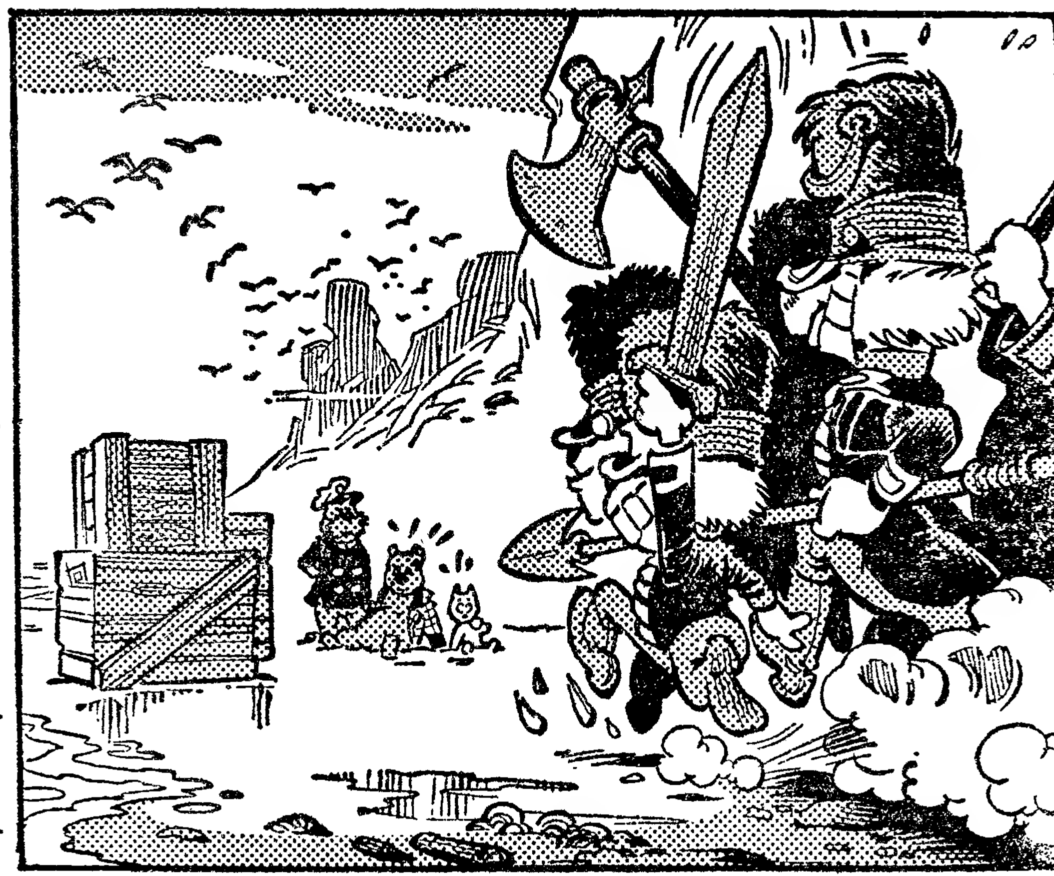
,,Mijn naam is Bommel'', protesteerde heer Ollie. ,,En wijs me dan tenminste een goed hotel, waar ik verpleegd kan worden. Ik ben gekwetst en ik heb honger''.

Nu wendde kapitein Rus zich plotseling naar hem om, terwijl hij rood aanliep. ,,Zoek zelf maar!'' schreeuwde hij. ,,Ik moet hier de overgehaalde hulpverlening uit Rommeldam aan land brengen en jij staat daar achter me te toeteren! Houd je misthoorn dicht, meneer!''

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6311 Heer Bommel trok zich verongelijkt wat terug en mompelde in zichzelf, terwijl om hem heen het lossen voortgang vond. Pas toen ook de derde kist op het strand was gedragen ontspande de kapitein een weinig.

,,Wat wilde je eigenlijk, Mommel?'' vroeg hij. ,,Mee terug of niet?'' ,,Nee'', zei heer Bommel. ,,Of eigenlijk , , , kijk, ik heb er nog eens over gedacht en ik heb wel begrepen, dat hier Goeden en Slechten zijn. Men heeft mij met voeten getreden en met modder gegooid. Ik ben miskend, bedoel ik; meer dan een heer van mijn stand verdragen kan. Ik bedoel, om kort te gaan...!''

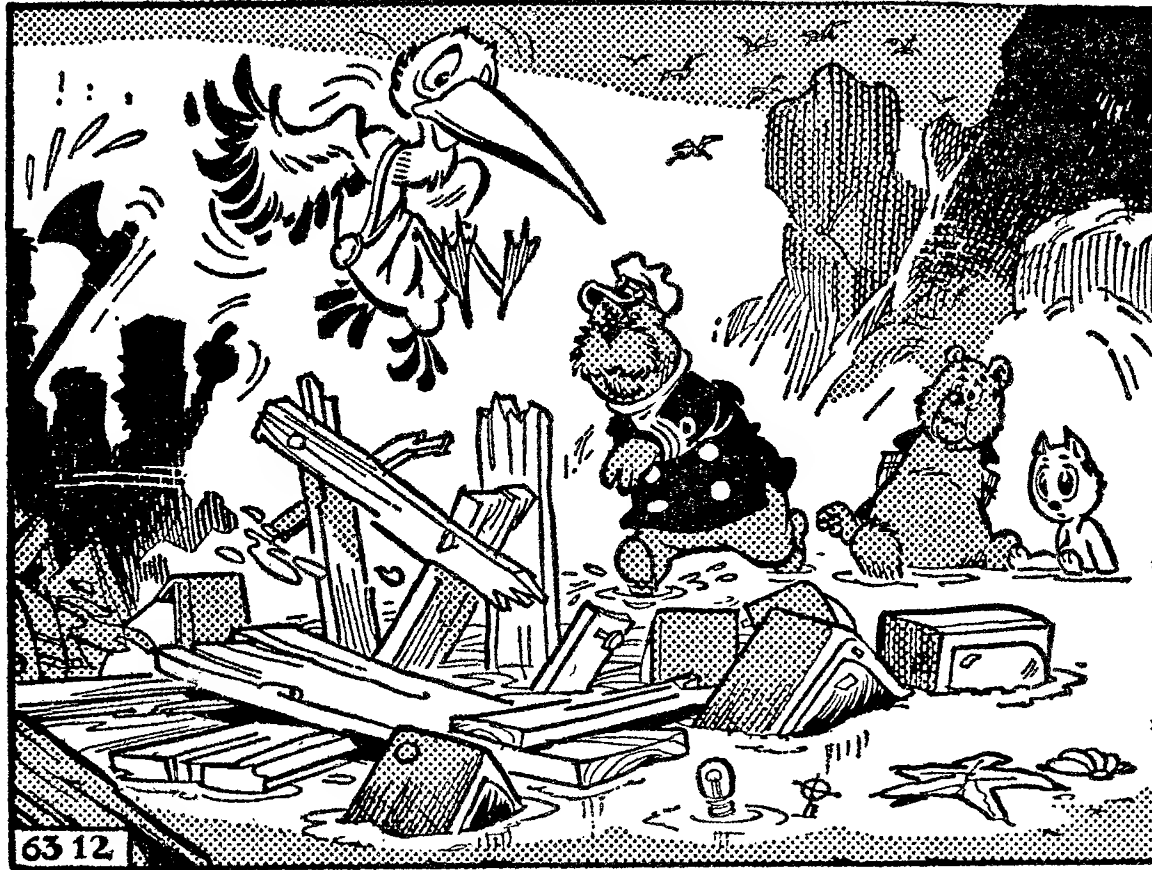
,,Op zij!'' schreeuwde de gezagvoerder. ,,Daar heb je die overgehaalde landrotten!'' Met deze woorden sprong hij voorwaarts en met een barmhartigheid die men van de ruwe zeebonk niet verwacht zou hebben wierp hij heer Bommel en Tom Poes ter zijde. ,,De Slechten!'' riep de laatste. ,,Daar komen de Slechten weer aan!''

,,Slecht of Goed'', zei Wal Rus. ,,Dat weet ik niet zo, want ik ben maar een eenvoudige zeeman. Maar ze hebben het op de lading voorzien. De hulpverlening uit Rommeldam. Blijf dus maar rustig zitten, de kisten zijn verzekerd''.

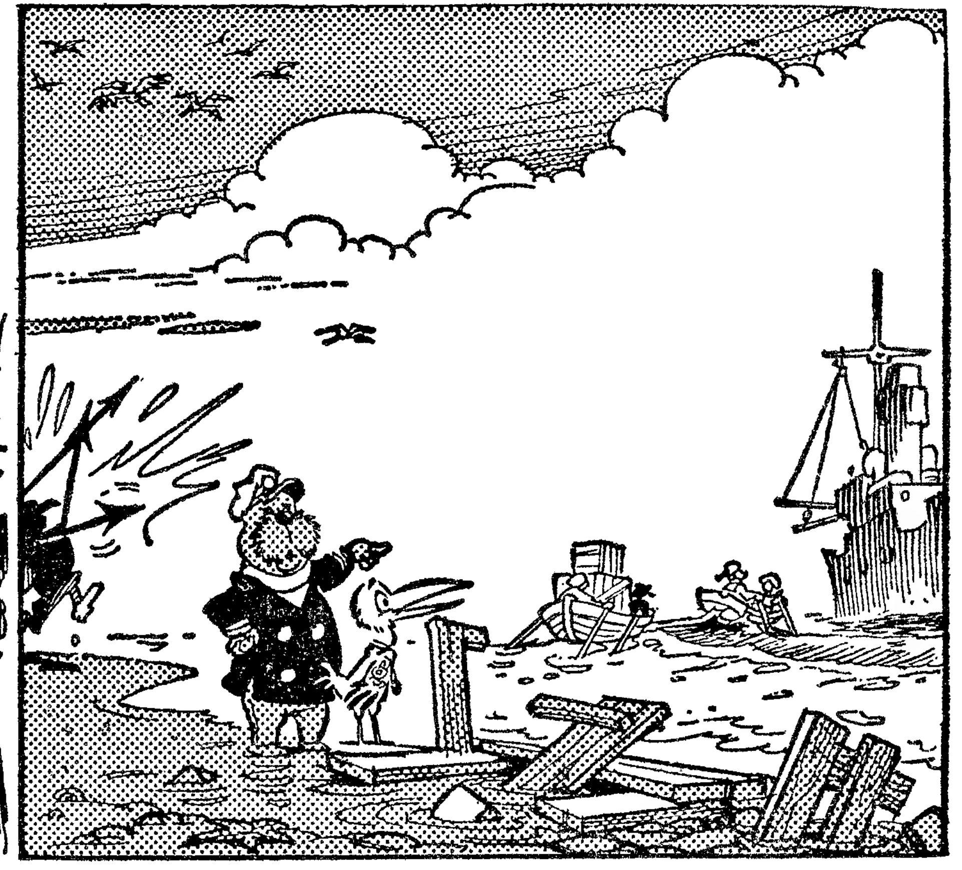
,,Maar ik niet''. jammerde heer Ollie. ,,Mijn teer gestel kan er niet tegen. Reeds te vaak ben ik verguisd . . .''

Verder kwam hij niet, want toen was de naderdaverende groep reeds boven op hen.

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6312 De groep Slechten stroomde op de lading af en begon die met knotsen en bijlen te bewerken. Al spoedig vielen de stevige kisten dan ook in planken en splinters uit elkaar, en de kostelijke inhoud werd op lompe wijze in het strand gebeukt. Daarop trok de bende af, zonder aandacht aan de omzittenden te schenken.

„Deze lieden zijn door en door slecht!" mompelde heer Ollie geschokt. „Ik ben blij dat mijn goede vader dit niet hoefde mee te maken. De hele hulverlening van Rommeldam is de bodem ingeslagen. Ik verwacht, dat u bij de overheid gaat protesteren, kapitein!"

„Zover niet, Bobbel-", gromde de gezagvoerder. „De zaak is verzekerd". Zo sprekende liep hij naar de vernielde lading toe, waar ook de voorvlieger Sol juist neerstreek.

„Is niet veel over", merkte deze op. „Alles in stukjes en bezig in grond te zinken. Wat was het?"

„Televisietoestellen en ijskasten", verklaarde Wal Rus.

„Onbeschadigd aan land gebracht, laten we dat even vaststellen".

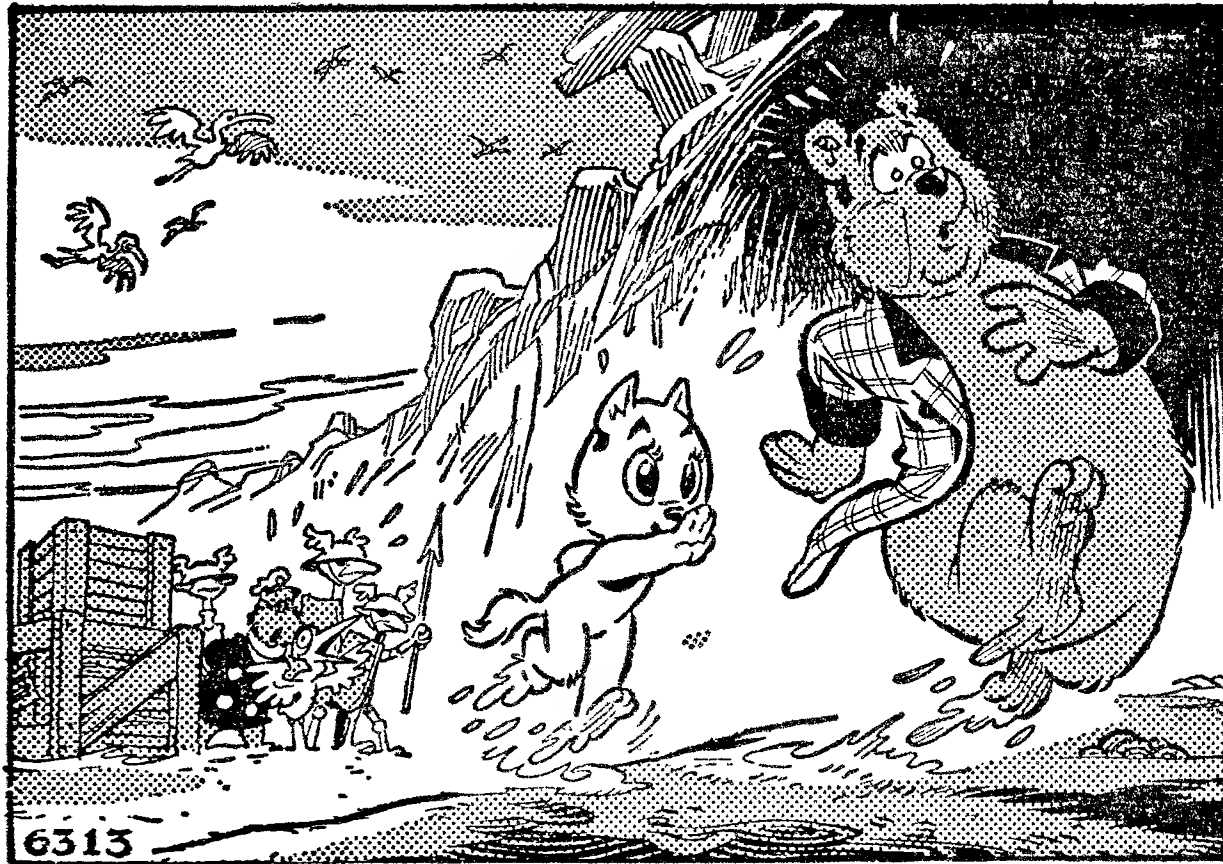
„Zal wel", gaf de voorvlieger onverschillig toe. „Maar niks aan verloren. Hoe staat het met voedsel?"

De kapitein wendde zich om en tuurde zeewaarts waar nu een tweede sloep vol kisten naderde.

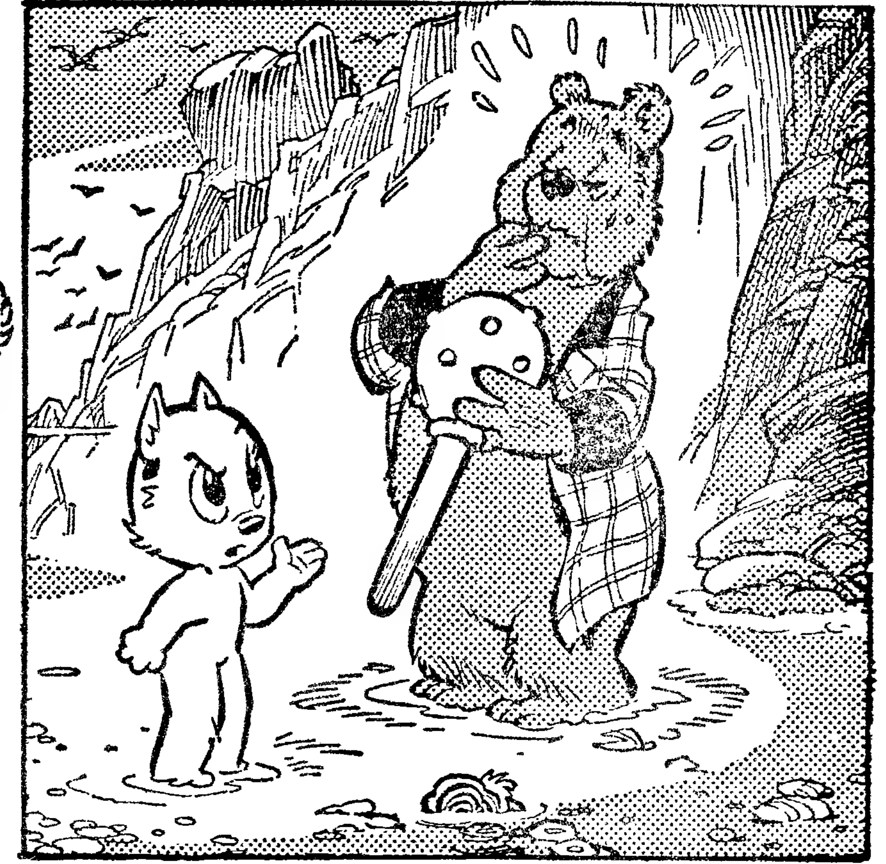
„Daar", verklaarde hij. „Drie kratten. Je kan ze beter bergen voordat ze tot prak geslagen worden, meneer Knol".

„Zal niet gebeuren", zei de ander. „Ik hoor Goeden komen. Die zullen helpen en voedsel beschermen tegen Slechten zodat er vandaag eten is in Sollidee".

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6313 Heer Bommel had eveneens de nadering van een dichte groep gewapende figuren opgemerkt. Hij wachtte niet af, wat die kwamen doen. Door de ervaringen van die ochtend wijs geworden rees hij haastig overeind en zette het op een lopen.

„Wacht even, heer Ollie!" riep Tom Poes. „Waar gaat u naar toe?"

„Je hebt gemakkelijk praten", hijgde heer Bommel al dravend.

„Ik ben reeds tweemaal in de prut gelopen, en dat is meer dan een heer van mijn stand verdragen kan".

„Maar deze lieden schijnen Goeden te zijn!" riep Tom Poes. „Ze komen de voeding beschermen. U moet niet vluchten!"

Heer Ollie hield aarzelend de pas in en wierp een bevreesde blik achterom.

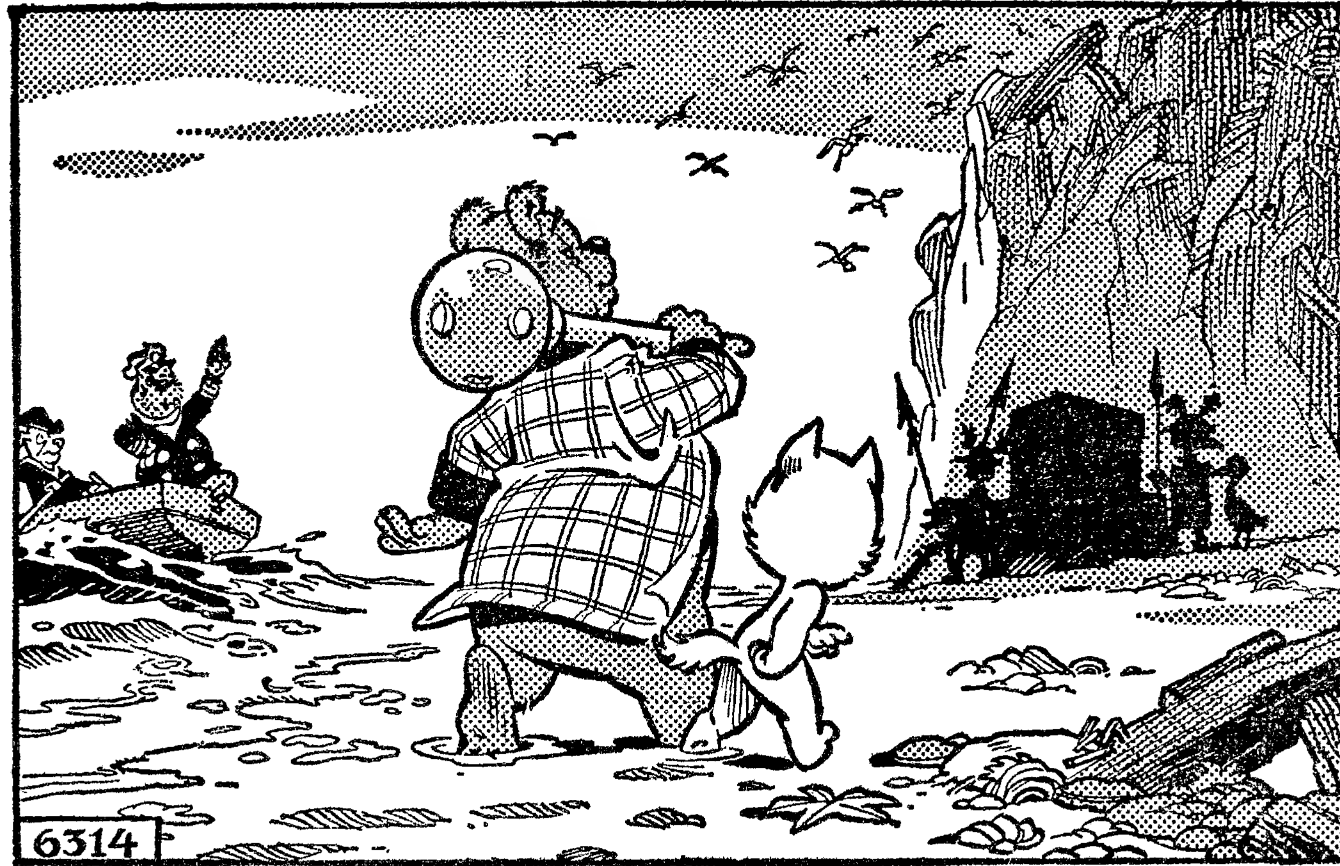
„Vluchten. . . . .", mompelde hij. „Nee, dat past een Bommel niet. Z-zouden het echte Goeden zijn?"

„Dat zei de voorvlieger", hernam Tom Poes. „Trouwens, u wilde toch orde op de zaken in dit land stellen? Dat kunt u nu doen, want die lieden zullen u wel willen helpen!"

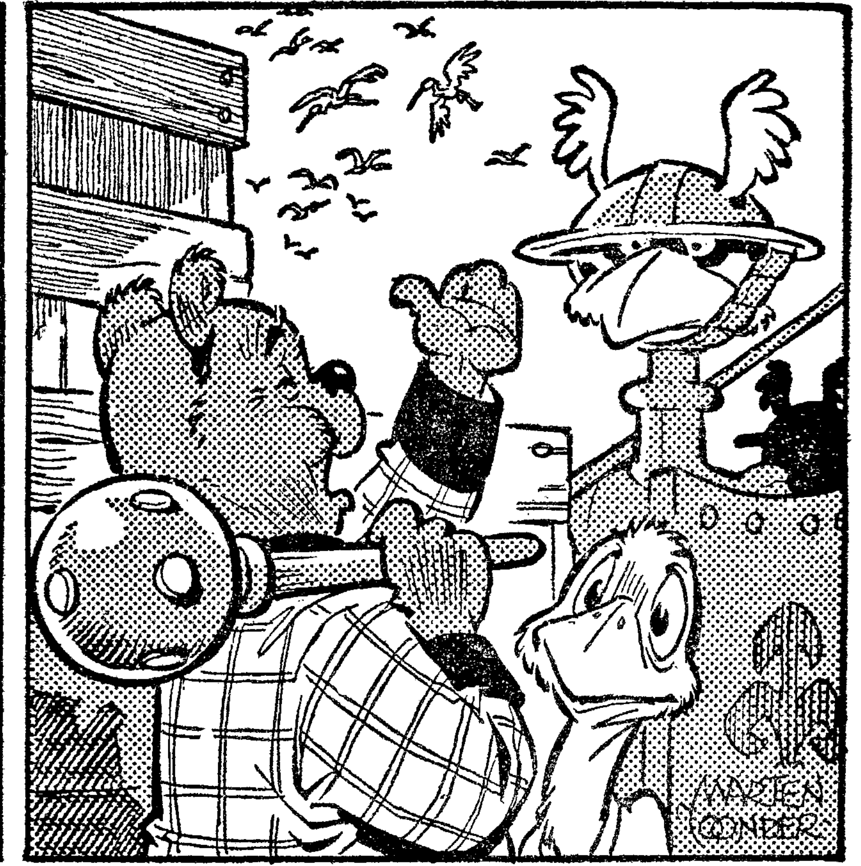
Deze woorden brachten de ontdane heer tot bezinning. Hij raapte een knots op, die daar door de Slechten was achtergelaten en rechtte de rug.

„Je hebt gelijk", sprak hij. „Ik liet me even gaan. Zelfs een Bommel kent, heel in het verborgene zijn ogenblikken van zwakte. Maar nu zal ik temidden van deze janboel het heft in handen gaan nemen!"

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6314 Heer Bommel slingerde de knots over de schouder en begon terug te lopen in de richting van de kisten, die intussen aan land waren gebracht. Kapitein Wal Rus was in de sloep geklommen om naar de „Albatros” te worden geroeid en wuifde ten afscheid.

„Zak niet door, Hobbel!” riep hij met een stem die in de zeewind verwoei. „Op de terugreis kom ik je resten ophalen!” Heer Ollie schonk echter geen aandacht aan deze woorden. Hij wendde zich fier tot de voorvlieger Sol, die tussen enkele Goeden bij de lading stond, en plantte zijn wapen soppend op de grond.

„En nu ter zake”, sprak hij. „In deze kisten zit voedsel, als ik het goed begrepen heb. Dat is beter dan televisietoestellen, en we moeten de handen inéén slaan om het niet in de grond te laten verdwijnen”.

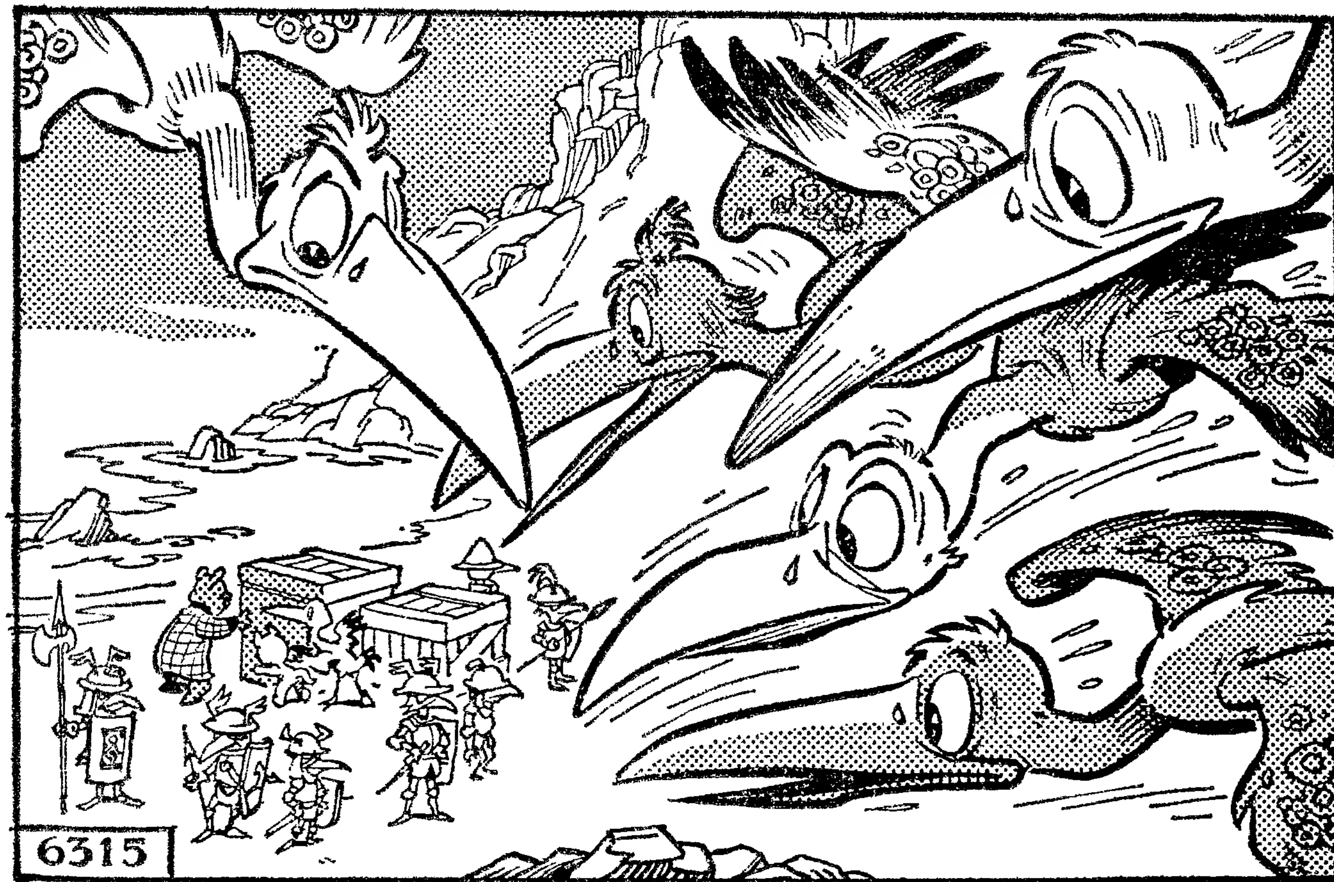
„Beter niet ineen slaan”, zei de Sollideeër bezorgd. „Voedsel is eten en eten is goed voor honger”.

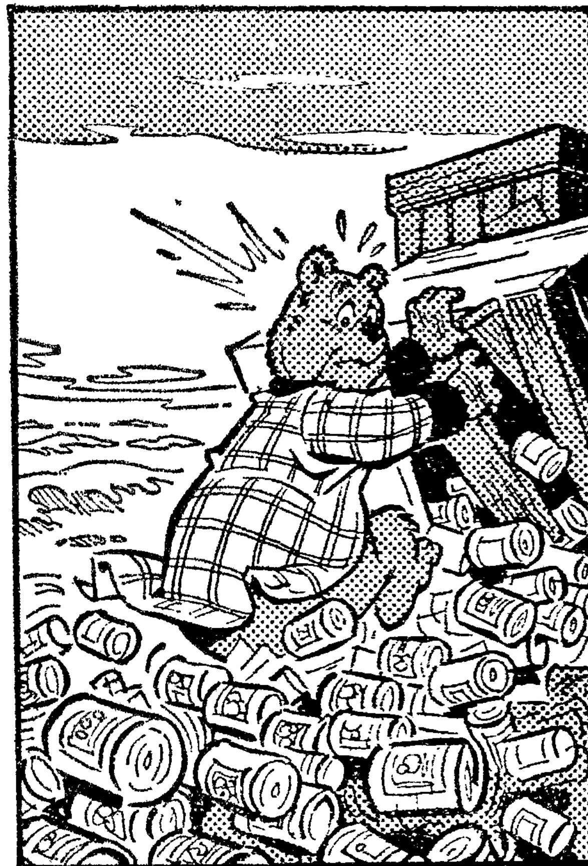
„Heb geen angst”, hernam heer Bommel. „Ik weet wat honger is. Persoonlijk zal ik deze kostbare zaken verdedigen en verdelen. Laten de manschappen zich nu in een kring om ons opstellen, zodat ik niet weer onder de voet kan worden gelopen door de Slechten.

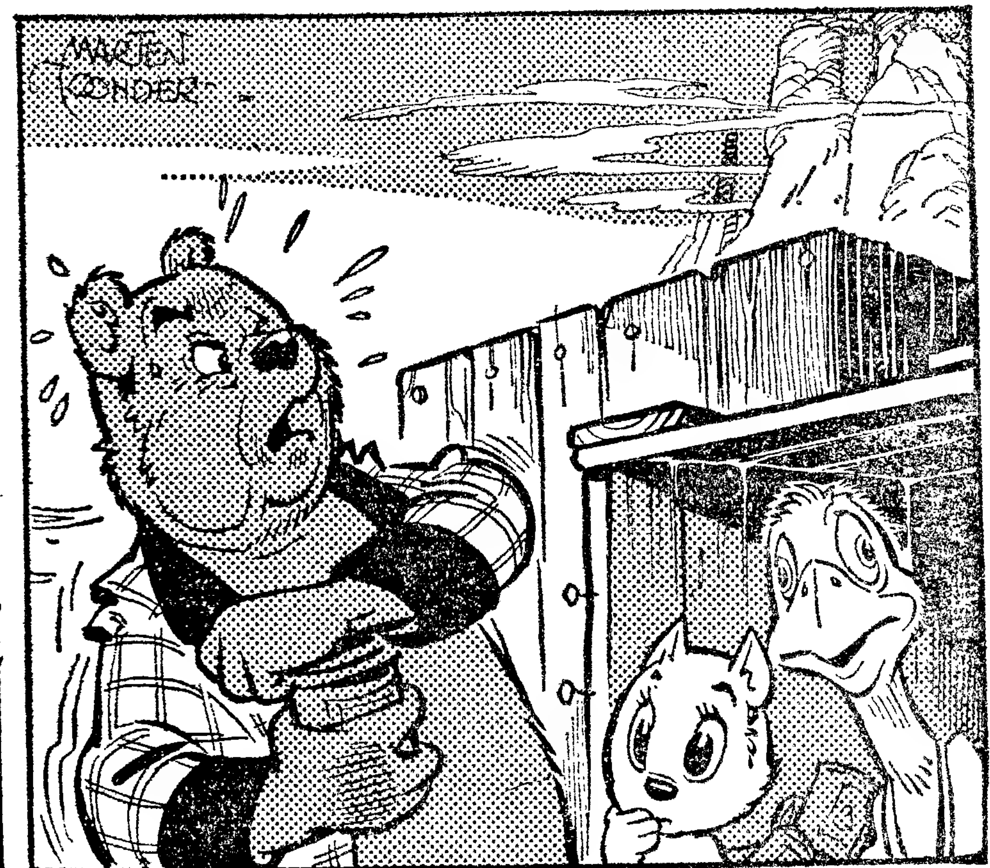
Dan zal ik de kratten ontpakken, als u begrijpt wat ik bedoel”.

De gewapende figuren keken elkander wat aarzelend aan. Toen namen ze echter hun schilden op en begonnen zich te verspreiden.

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6315 De bewoners van Sollidee plachten het grootste gedeelte van hun tijd in de lucht door te brengen. Daar hadden ze minder last van Slechten en Goeden en bovendien hadden ze een betere kijk op de plekken waar voedsel te halen was. Dat bleek ook nu.

Toen heer Bommel met het uitpakken van de kisten begon, verzamelden ze zich boven hem en begonnen met hongerige gezichten rond te cirkelen. De uitpakkende heer werd daar natuurlijk wel een beetje zenuwachtig van, maar toch liet hij zich niet afleiden. Op kundige wijze wrikte hij, met behulp van Tom Poes en de voorvlieger, de planken los, zodat al spoedig het eten zichtbaar werd. Een lawine van blikjes rolde uit het krat op het soppige strand en spoelde hem bijna van de voeten.

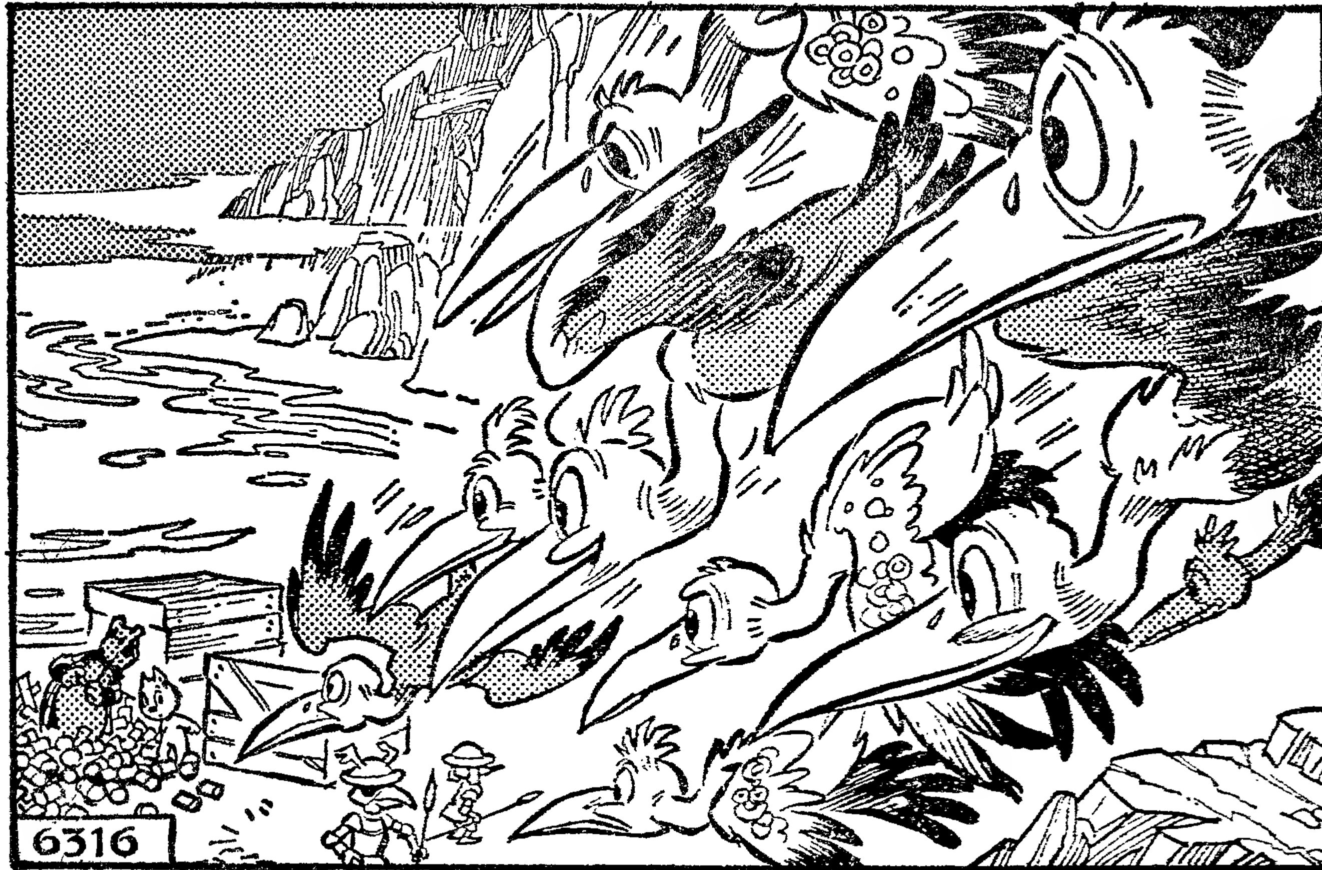
,,Wel.....eh...... Hier is voedsel'', zei hij wat onzeker. ,,Tast toe. Laten we het eerlijk verdelen, bedoel ik. Hm, misschien is het beter, dat ik die dingen eerst even open maak als jullie begrijpen wat ik bedoel''.....

Zo sprekende raapte hij een van de blikjes op en begon er aan te vingeren. Dat hielp echter weinig. Zoals handige lezertjes zullen weten is het openen van zo'n ding niet eenvoudig en al spoedig staakte heer Ollie zijn pogingen dan ook.

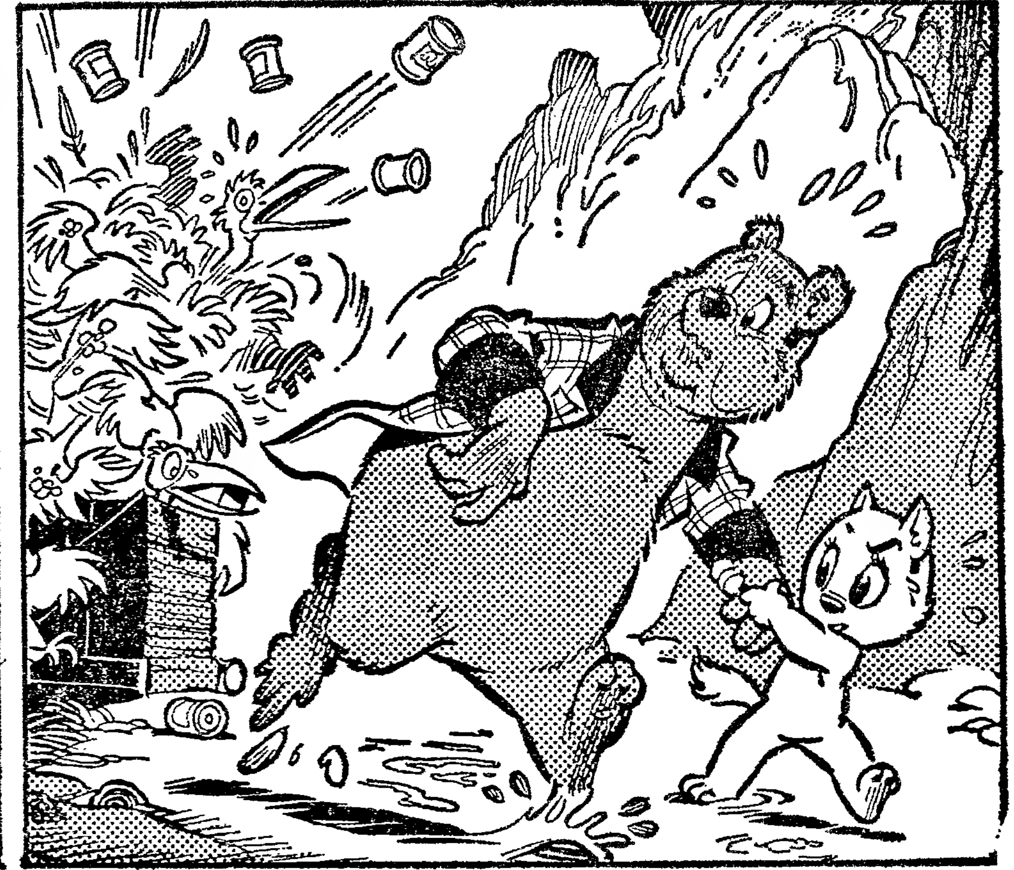
,,Zo gaat het niet'', mompelde hij met verwrongen trekken. ,,Sta daar niet zo dom te kijken, jonge vriend. Geef me liever eens een blikopener!''

,,Hm'', zei Tom Poes. ,Ik heb er geen bij me. En ik ben bang, dat de hulpverlening in Rommeldam vergeten heeft er een bij te pakken''.

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6316 Toen de inwoners van Sollidee in de gaten hadden, dat de eerste kist met voedsel geopend was, wachtten ze niet langer. In een dichte duikvlucht streken ze onder geroep en gekrijs neer op het strand. De uitpakkende heer trok zich snel een weinig terug om niet onder de vleugels en veren bedolven te raken.

,,Hoe moet dat nu?'' vroeg hij zich bekommerd af. ,,Zoveel hongerige magen en geen blikopener! Hier sta ik machteloos''. In het begin was er echter niemand, die hem daar een verwijt van maakte. Bij de geopende kist was een wild gevecht om blikjes aan de gang en de kratten waren geruime tijd aan het oog onttrokken. Langzamerhand kwam er echter meer tekening in het toneeltje en de verwrongen gelaatstrekken van de strijdenden werden zichtbaar.

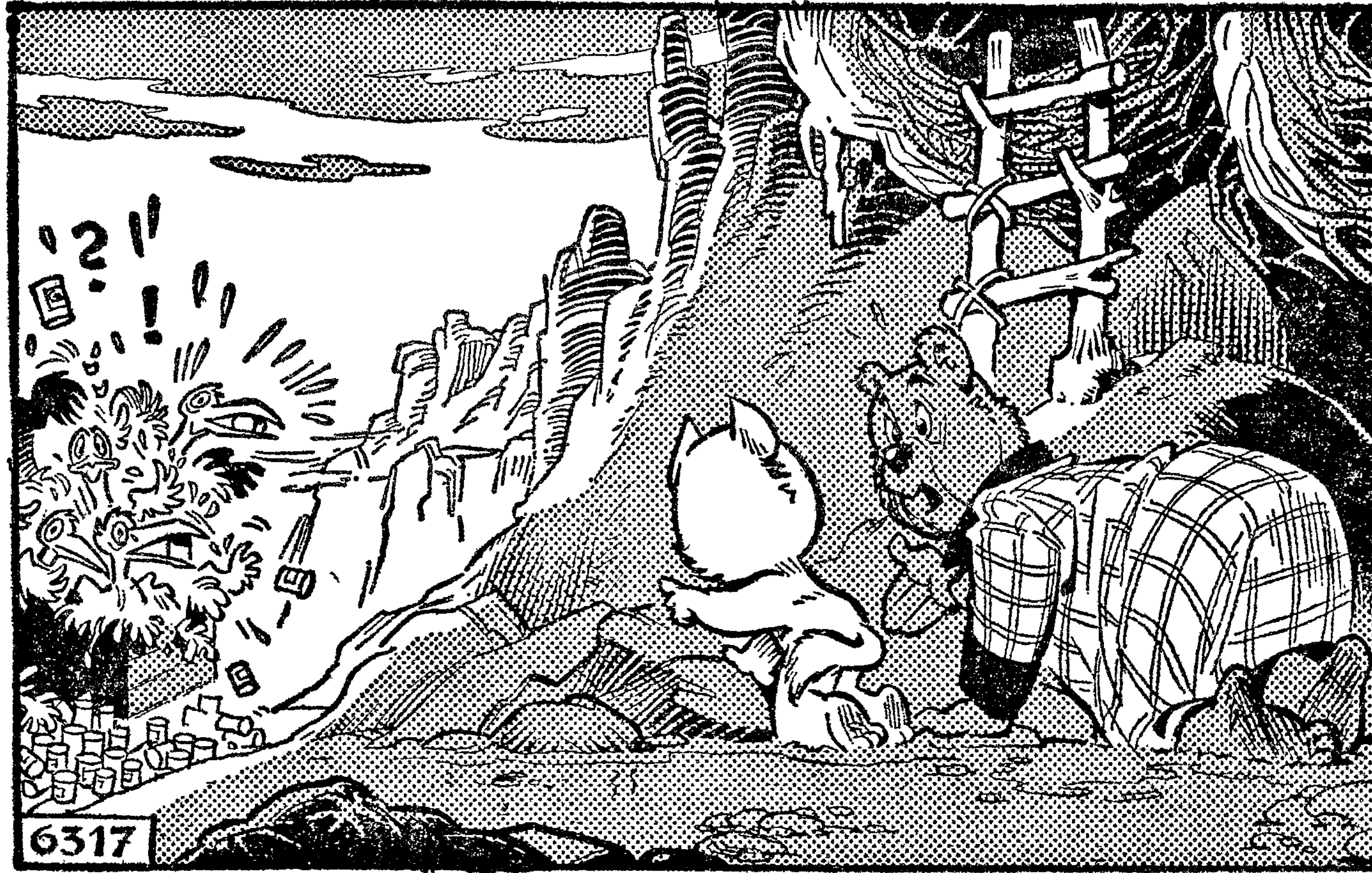
,,Kom mee, heer Ollie'', zei Tom Poes, terwijl hij zijn vriend met geweld naar de rotsen trok. ,,Dit gaat verkeerd. Ze zullen gauw genoeg ontdekken, dat die blikken niet erg voedzaam zijn!''

,,Ja'', gaf heer Bommel bekommerd toe. ,,Maar weglopen helpt niet. We kunnen beter een list verzinnen, bedoel ik. Ten slotte ben ik verantwoordelijk! Er moet toch een manier zijn om die dingen open te krijgen?''

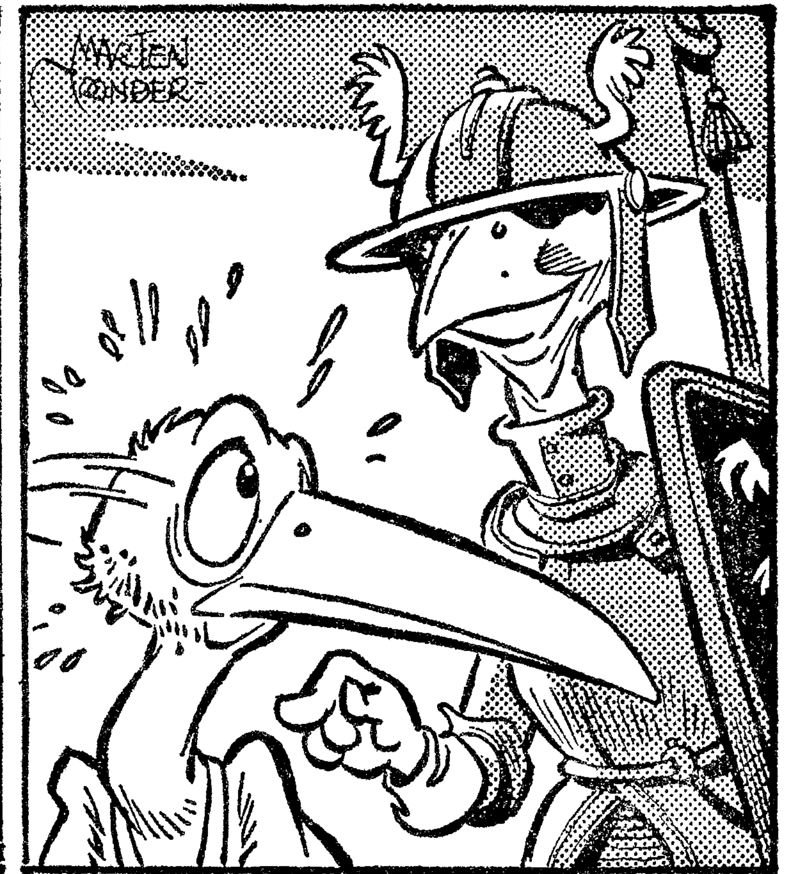
,,Als er een manier is vinden ze die zelf wel'', zei Tom Poes. ,,Maar als er geen manier is, krijgt u de schuld'', omdat u een vreemdeling bent. U kunt hier weinig goeds doen''.

,,Een Bommel doet overal goeds'', mompelde heer Ollie. Maar het klonk zwak en hij liet zich zonder verder tegenstribbelen meetrekken.

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6317 Tom Poes trok heer Bommel mee naar de bergwand, waar ze vanachter een rotsblok een goed uitzicht op het strand hadden.

,,Het bevalt me niet'', zei heer Bommel wat bedrukt. ,,Een heer kent zijn plicht, en het is niet juist om weg te lopen wanneer er zich een kleine moeilijkheid voordoet. Ten slotte heb je me zelf op mijn taak gewezen, toen ik het beter vond om een eindje weg te gaan. En nu laat je me hier lafhartig achter een steen zitten''.

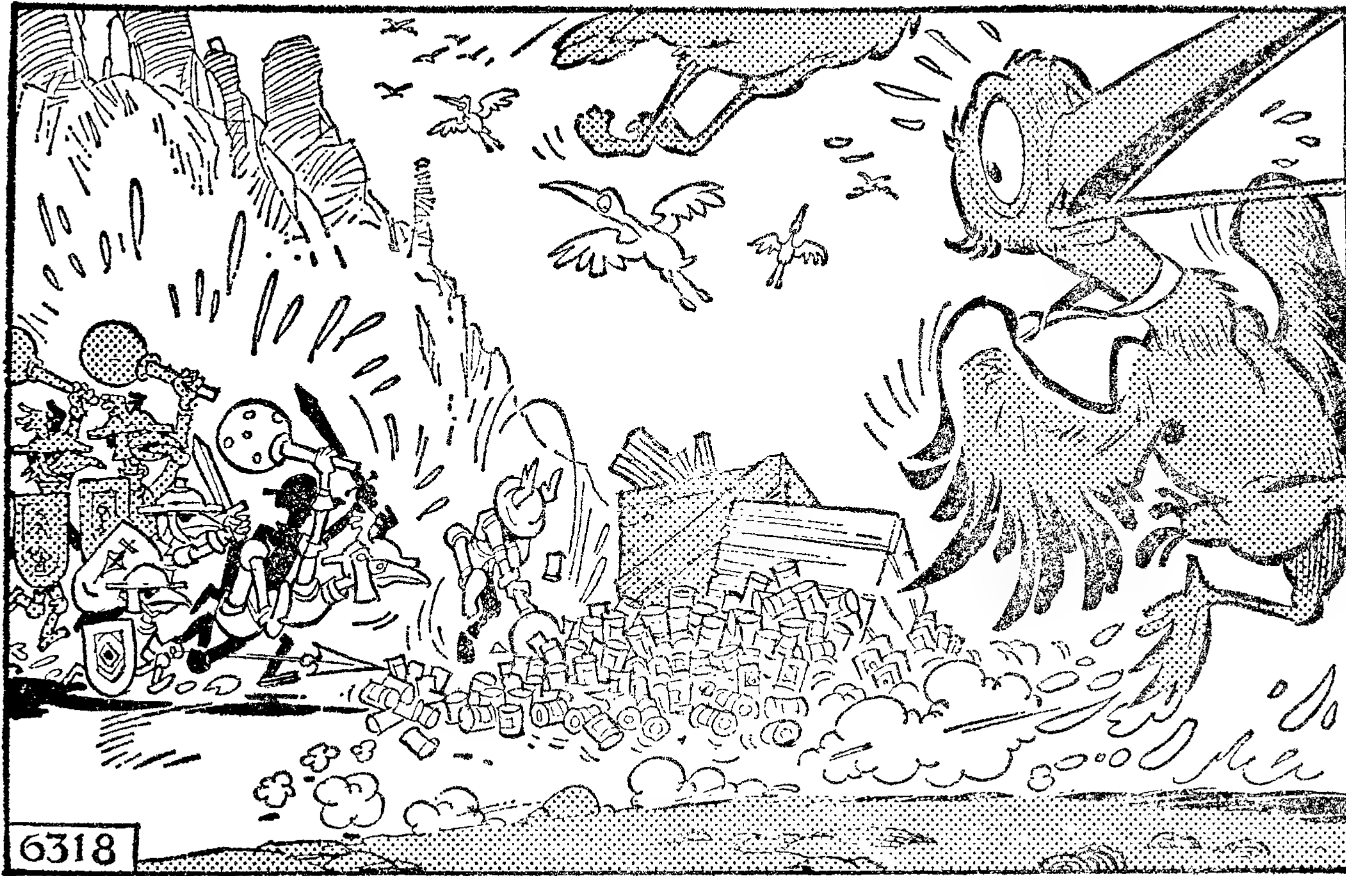
,,Het was verkeerd om voor de Goeden te vluchten'', legde Tom Poes uit. ,,Ze hadden kunnen denken, dat u tot de Slechten behoorde. Maar nu is het beter om weg te wezen; kijk zelf maar''.

Hij wees op de opgewonden menigte, die zich op en om de kisten bewoog. Het was duidelijk, dat deze in de gaten begon te krijgen, dat het beloofde voedsel niet gemakkelijk te krijgen was. Onder ontstemd geklapper hapte men in het blik en een dreigende sfeer hing om het daarnet nog zo opgewekte toneeltje.

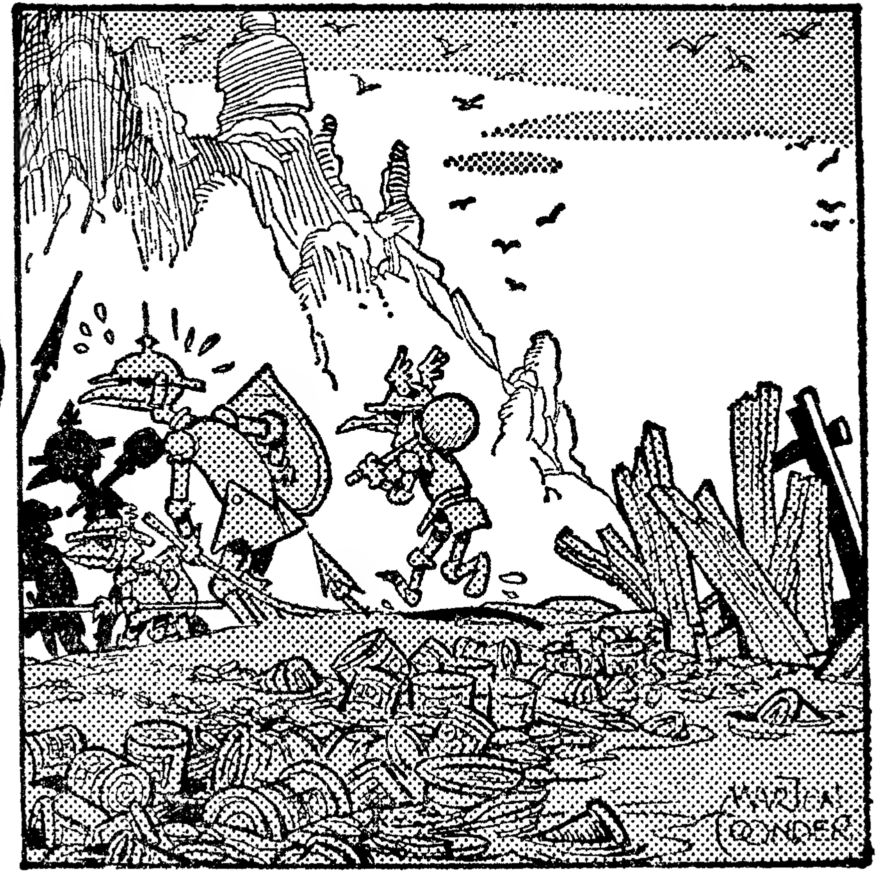
Sol, de voorvlieger, wierp sombere blikken in het rond; het was duidelijk, dat ook hij zijn goede humeur verloren had. ,,Waar is de vreemdeling, die ons zou helpen?'' vroeg hij zich krassend af. Nu naderde er echter een der Goeden, die tot dat ogenblik rustig op wacht had gestaan.

,,Vreemdeling niet Goed'', sprak hij. ,,Vreemdeling vol praatjes als zak van lekke blaasbalg. Vreemdeling hoort bij Slechten. Maar volk van Sollidee geen zorgen maken. Hier zijn Goeden, die zullen helpen en maken omhulling open van eten. Beetje opzij gegaan, ja?''

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

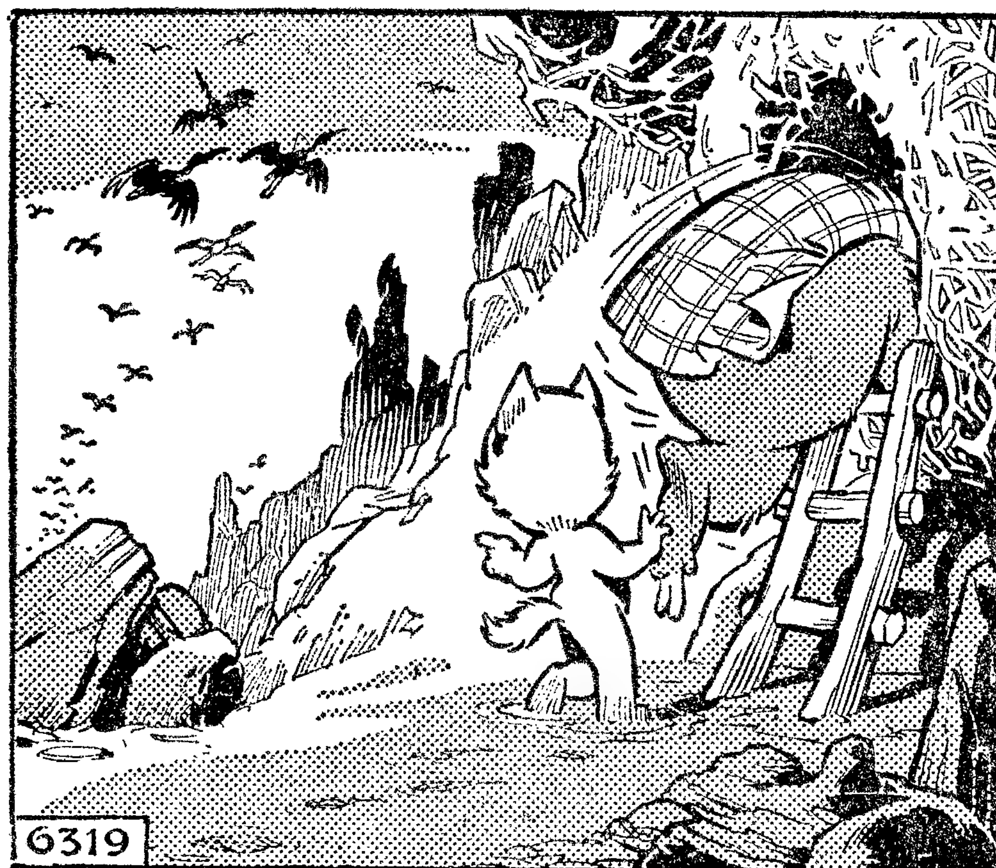

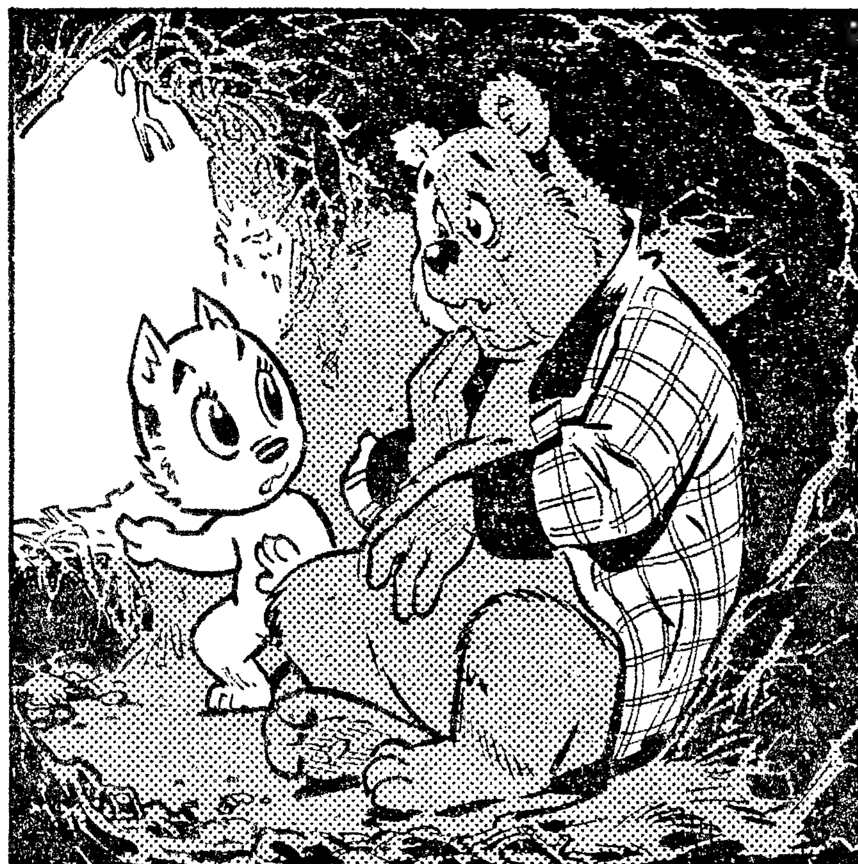
6318 Het gelaat van Sol, de voorvlieger klaarde op.
„Op de zij gegaan!'' riep hij uit. De Goede bondgenoten van Solidie gaan bevrijden en maken omhulling open van eten. Zijn waarschuwing kwam maar net op tijd, want de Goeden zijn een soort dat van aanpakken weet. Nog voordat hij was uitgesproken hadden ze zich in slagorde geschaard en dreunden met geheven knotsen en speren over het weke strand nader. De Sollideeërs kozen in grote haast het luchtruim en daar hadden ze groot gelijk in. Want toen de helpers eenmaal bezig waren gingen ze geheel op in het openen der blikjes; hun ijver kende geen grenzen meer, en al spoedig was de lucht vervuld van dreunende knotslagen en rondvliegend blikwerk.

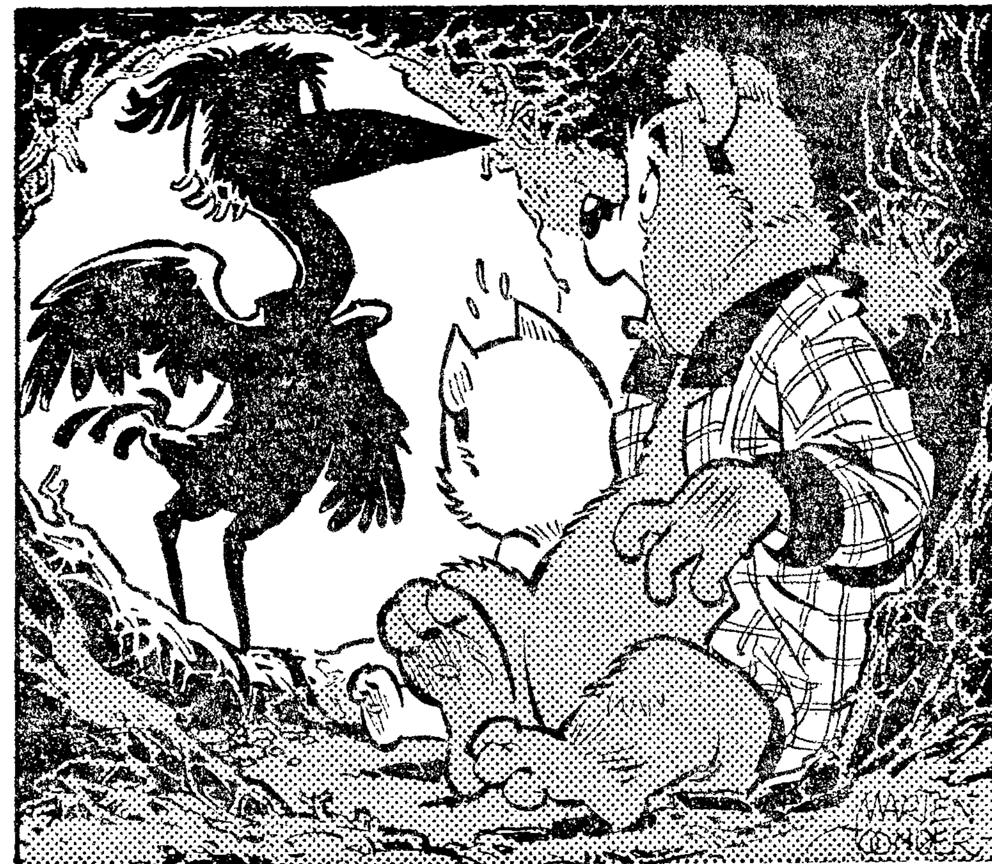
Zoals handige lezertjes echter weten is dit niet de manier om zoiets aan te pakken, vooral niet wanneer de bodem uit een soort drijfzand bestaat. Het duurde dan ook niet lang of het tumult werd minder en doffer, er klinkt een kort bevel en daarop droop het dappere groepje af. Helaas, wat ze achter lieten was een prak van platgeslagen metaal die gedeeltelijk in het strand verzonken was. Ook voor de bevolking, die hongerig boven het jammerlijke toneeltje cirkelde, was het duidelijk, dat hier weinig voedsel te halen viel en hun krassend geroep begon dreigend te worden.

„Is schuld van vreemdeling!'' schreeuwden er een paar. En anderen vulden aan: „Waar is de vreemdeling?''

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6319 Heer Bommel had niet op de afloop van de blikjesopening gewacht. Voortgetrokken door Tom Poes had hij zich naar de rotswand gehaast en zich daar achter enkele stenen schuilgehouden. Het naderende gekrijs van de Sollideeërs maakte hem echter duidelijk, dat hij ook daar niet veilig was.

„We moeten maken, dat we weg komen!" zei Tom Poes. „Gauw, ga dat huis binnen!"

Heer Ollie gehoorzaamde. Hij besteeg haastig het laddertje en liet zich in de daarachter gelegen ruimte zakken.

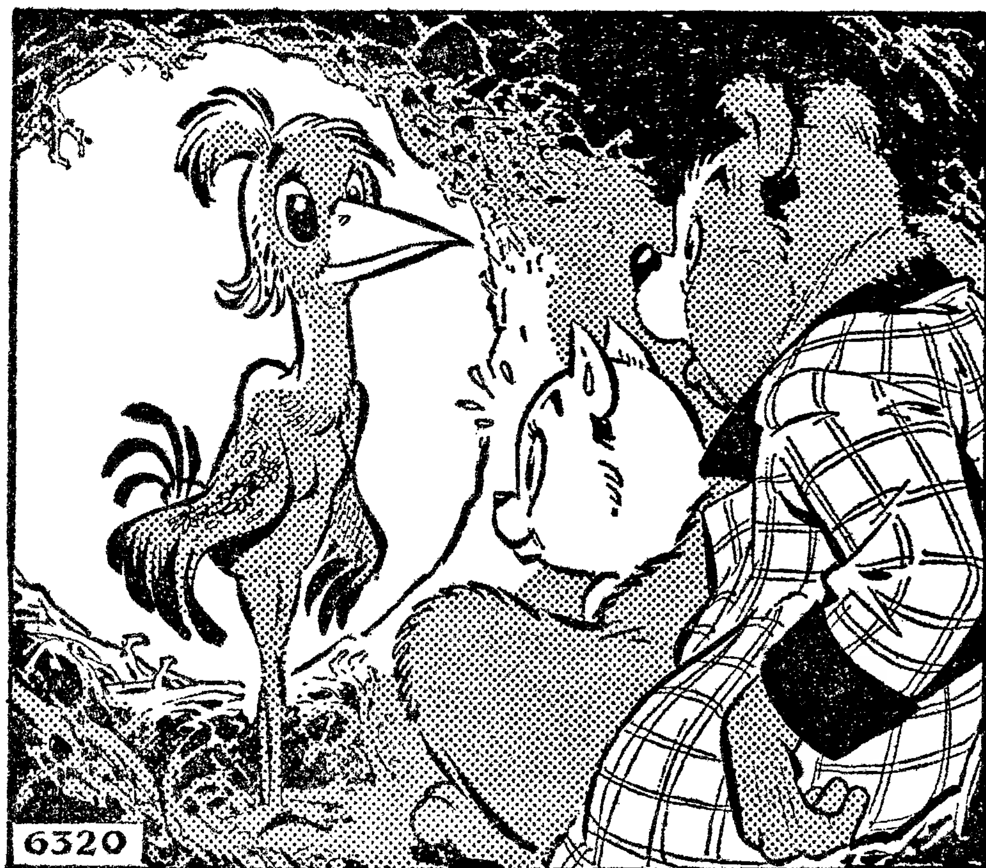
„Hoe vreselijk is dit alles", klaagde hij met bevende mond. „Z-ze roepen om m-mij, hoor je wel! Ze willen me kwaad doen. En dat, terwijl ik alleen maar goeds van plan was!"

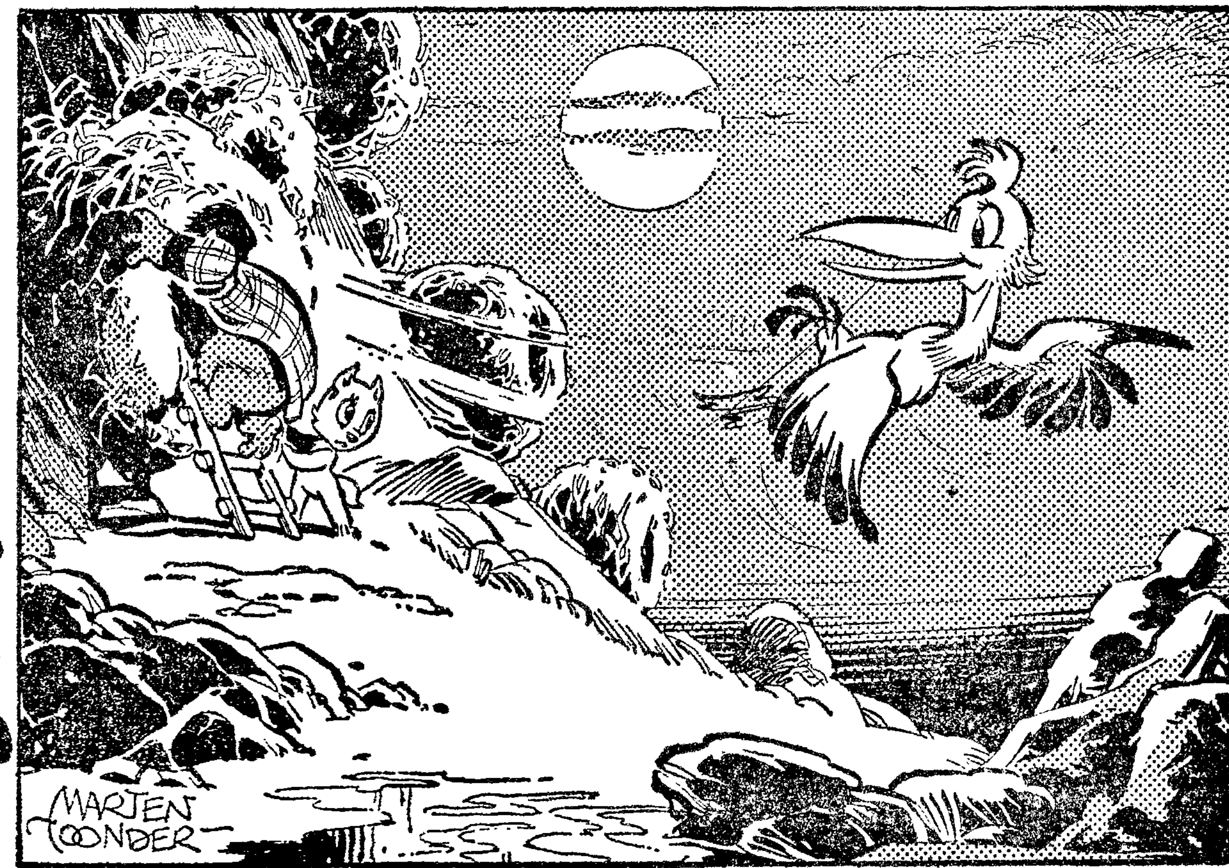
„Hm," zei Tom Poes. „Dat waren de Goeden ook. En wat is er van terecht gekomen? Al die goed bedoelde hulp helpt die arme vogels niet erg".

„Ik ben blij, dat mijn goede vader je zo niet hoort praten", hernam heer Bommel. „De jeugd is hard en gevoelloos. Maar als heer kan ik deze stakkers toch niet in hun nood alleen laten? Ze hebben mijn raad en bijstand nodig, al zijn ze ook te dom om dat te begrijpen. Ik zal ze helpen, als het niet goedschiks kan dan maar kwaadschiks!"

Zo sprekende vergat hij een ogenblik dat hij in gevaar verkeerde. Het naderende geklepper van vleugels bracht hem echter tot de werkelijkheid terug en hij stiet een gesmoorde kreet uit, toen de deuropening verduisterd werd door een nederdalende inboorling.

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6320 De neergedaalde vogel bleef een ogenblik verrast in de deuropening staan en trad toen snel binnen.

„Nee-neem me n-niet kwalijk, mevrouw!" stamelde heer Bommel. „We blijven maar eventjes. Ik bedoel; we zijn maar eventjes naar binnen gegaan. Uw landgenoten waren boos, bedoel ik. En ik wil geen ruzie, als u begrijpt wat ik bedoel".

„Ik begrijp", zei de dame. „Maar u hoeven niet te schrikken. Ik zijn Dola Lasido. U hebben mij geholpen van betalen van reis naar Sollidee van boze kapitein".

„De verstekelingen", mompelde Tom Poes begrijpend, en toen ging ook voor heer Ollie een licht op.

„O, dat?" sprak hij oplevend. „Dat was maar een kleinigheid. Het was mij een genoegen. Als ik nu een ogenblik van uw gastvrijheid gebruik mag maken, totdat de kust veilig is. ."

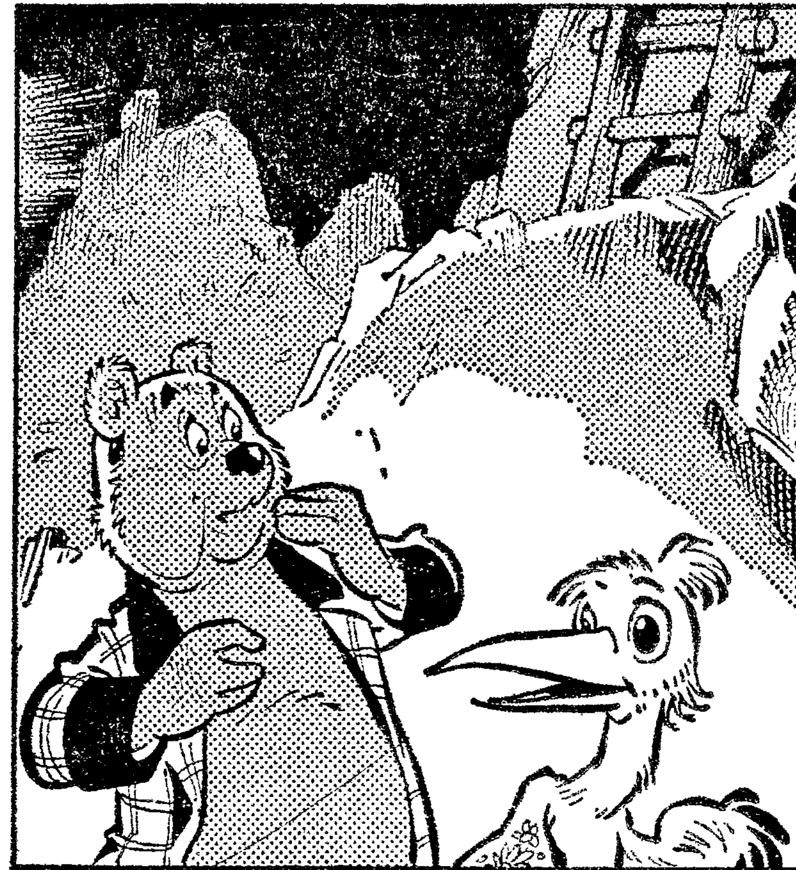
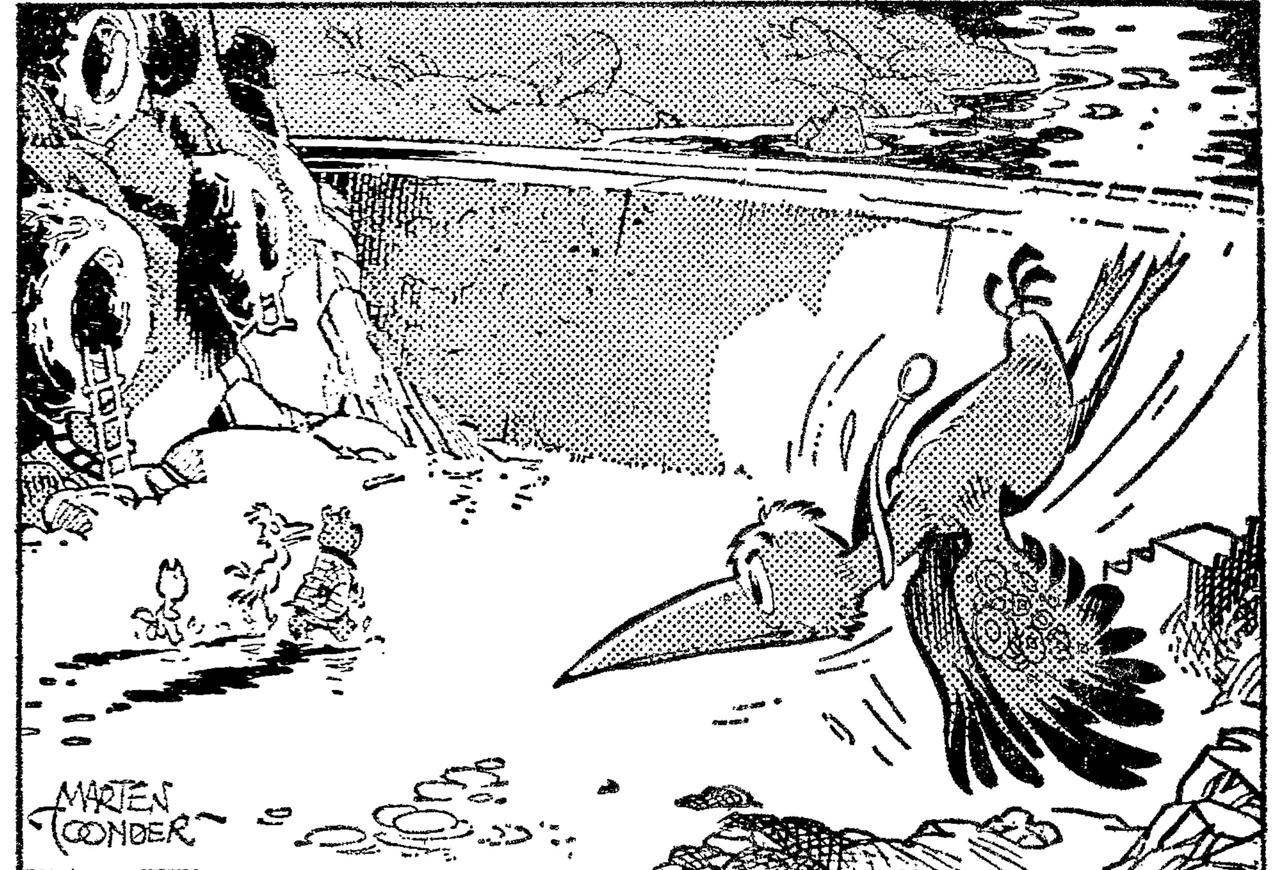
De dame liet hem echter niet uitspreken.

„U helpen ons en mij helpen u", zei ze eenvoudig. „Wachten hier tot donker is en zullen u dan naar veilige plaats brengen". Zo gebeurde het. Toen het donker was geworden en de maan een helder schijnsel over het verlaten dorp wierp, kon men mevrouw Lasido uit haar deuropening zien vliegen. Heer Bommel klom er moeizaam achter aan, ondersteund door Tom Poes.

„Het is wel vreselijk", prevelde hij. „Ik, die bekend ben om mijn goede daden, moet bij nacht en ontij vluchten als een misdadiger. En wie weet waar we heen worden gebracht. . ."

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6321 De Sollideeërs waren vroege slapers. Wanneer de zon onder was trokken ze zich in hun huizen terug en het dorp was geheel verlaten toen heer Bommel gevolgd door Tom Poes met zijn redster langs de rotswand sloop.

,,Waar brengt u ons nu heen?'' vroeg heer Ollie beklemd. ,,Ik kan de toestanden hier niet zo. Er zijn Goeden en Slechten, die u om beurten bevrijden, dat heb ik wel begrepen. Maar de Goeden hebben de levensmiddelen in het strand geslagen en dat was toch niet zo goed van hen. Kunt u mij even uitleggen wie de Goeden en wie de Slechten eigenlijk zijn?''

,,Niet zo erg'', zei mevrouw Lasido. ,,Maar ik zijn ook maar vrouw van weinig weten. Zou beter zijn als arme Sollidees niet steeds bevrijd werden, zou ik denken. Hadden dan misschien eten van schip open kunnen maken met scherpe steentjes''.

,,Een goed idee'', hernam heer Bommel verrast. ,,Ik had het zelf kunnen bedenken! Hm, misschien waren die Goeden de Slechten wel, wat denk jij, jonge vriend?''

Tom Poes hoorde de vraag echter niet. Hij keek vol belangstelling naar een stuwdam die bij een kromming in de vallei voor hem oprees.

,,Hebben de Goeden daar gebouwd'', verklaarde de dame. ,,Om te maken dat wij bevrijd worden van watersnood. Maar sommigen zeggen, dat Slechten hem hebben gebouwd. Om Sollidees van water te bevrijden zeggen zij''.

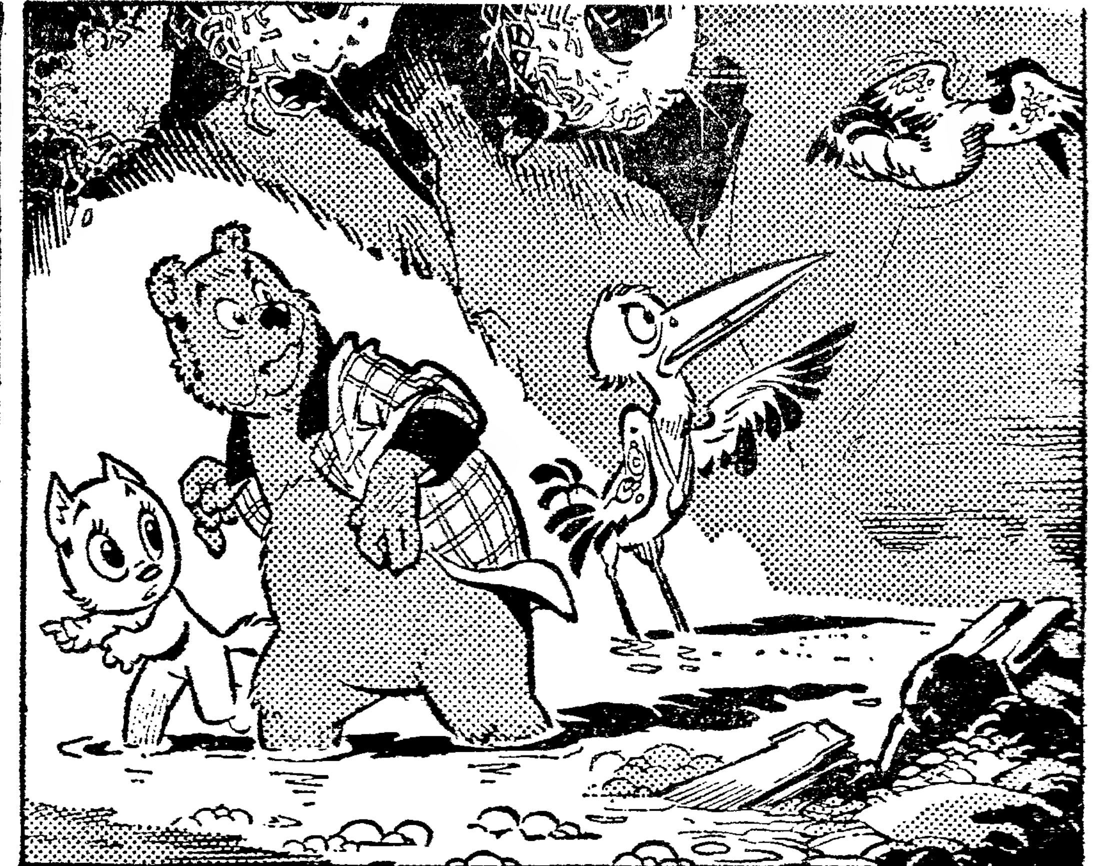
,,Heel leerzaam'', prevelde heer Ollie. ,,Als ik nu maar wist wat Goeden en wat Slechten zijn. . .''

Helaas waren ze alle drie zo in de beschouwing van het bouwsel verdiept, dat ze niet naar boven keken. . .

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6322 „Waar brengt u ons heen?" vroeg heer Bommel. „Weet u ergens een veilige plaats voor iemand in mijn vervolgde toestand?"

„Misschien wel", zei Dola Lasido. „Weet niet zeker . . ."

Verder kwam ze echter niet, want op dat moment streek Sol, de voorvlieger, plotseling voor hen neer.

„De vreemdeling!" riep hij uit. „Hebben lang naar u gezocht. Waarheen, zo laat?"

„Ikke . . . eh . . . z-zoeken een veilige p-plaats", stamelde hij. „Ik bedoel . . . eh . . ."

„Is beter dat vreemdeling een beetje weggaat", legde Dola uit. „Iedereen boos van stukslaan van eten. Niet prettig".

„Niet prettig", gaf de hooggeplaatste Sollideeër toe. „Weggaan misschien beter. Maar waar naar toe?"

„Dat zou ik ook gaarne willen weten", zei heer Bommel, zich herstellend. „Waar is het veilig voor een heer, die het goede wil?"

„Daar boven aan stuwdam", hernam de dame. „Daar wonen Goede bevrijders van arme land!"

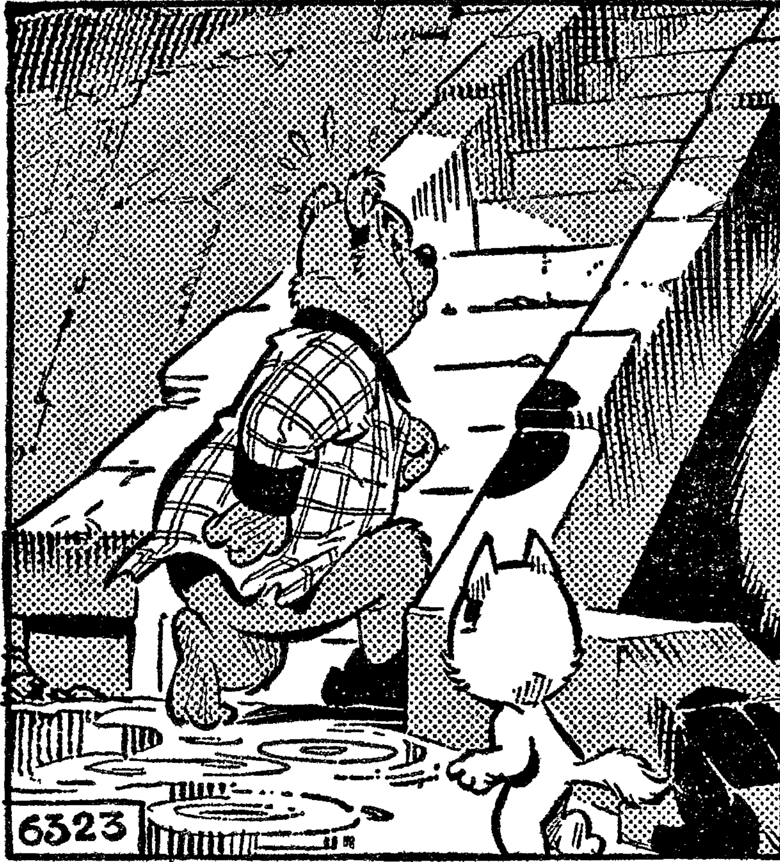
„Hoho!" hernam de voorvlieger. „Daar wonen niet Goeden maar Slechten. Als vreemdeling naar Slechten wil is hij zelf slecht!"

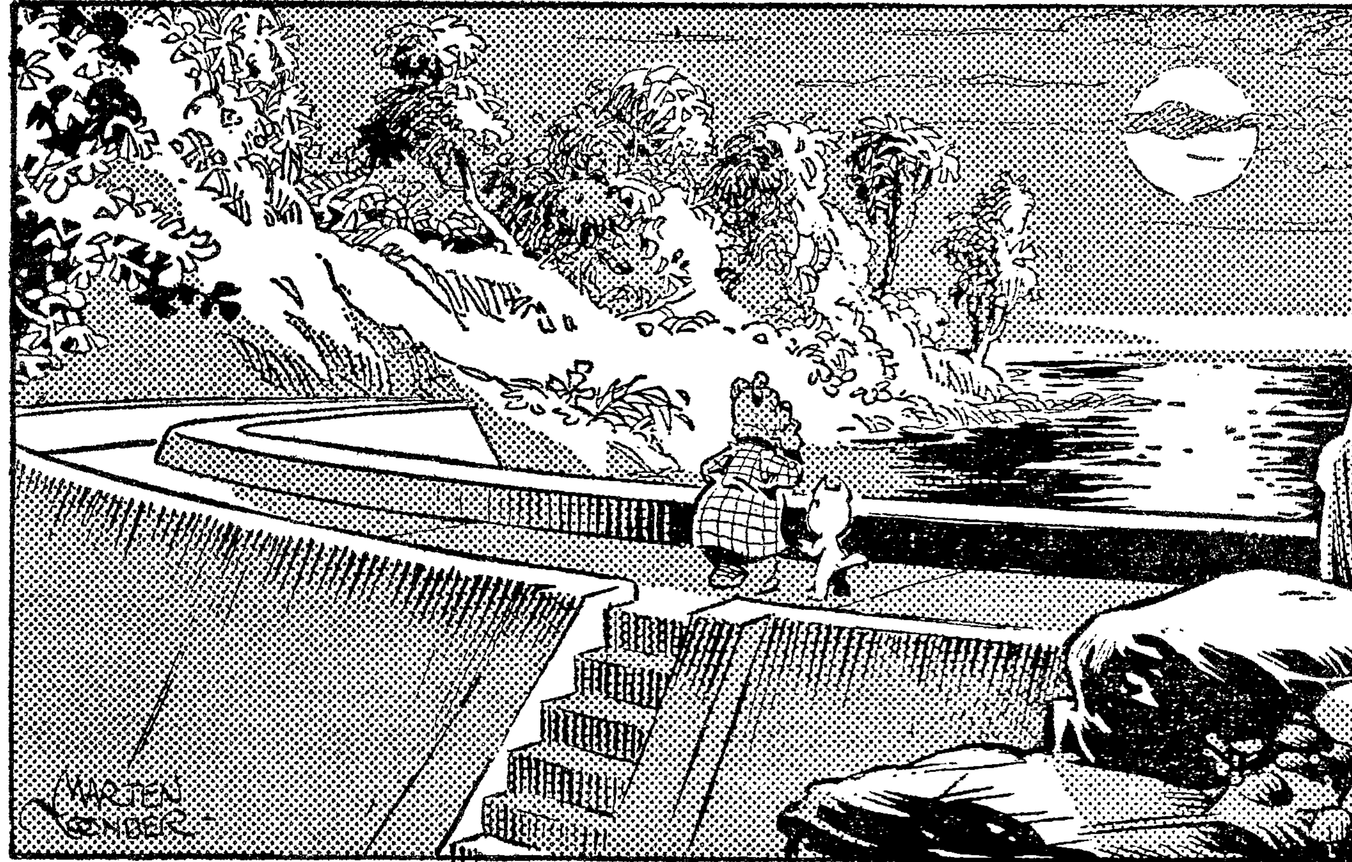
„Ik ben goed!" riep heer Ollie uit. „Maar als de Goeden slecht doen, zijn de Slechten misschien goed en dan zou ik als heer . . ."

„Genoeg", zei Sol streng. „Ga naar huis vrouw Lasido. Laat vreemden eigen weg gaan. Goeden houden niet van helpen van onbekenden en zon is ondergegaan".

„Kom mee heer Ollie", zei Tom Poes. „We zullen zelf moeten uitvinden wat in deze warboel goed of slecht is.

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6323 Heer Bommel volgde de raad van Tom Poes op. Hij aastte zich naar de dam en begon die te beklimmen.

„Wat wacht ons daarboven?" zo vroeg hij zich bekommerd af. „Dat dal was vol modder en miskenning".

„Deze traptreden zijn tenminste droog", zei Tom Poes. „Ik vind dat een vooruitgang, want ik houd niet van blubber. En misschien wonen daarboven lieden, die normaal kunnen denken."

„Laten we dat hopen, mompelde heer Ollie. „Helder en logisch denken daar houd ik van. Een heer wil graag weten, wat goed en wat slecht is, anders is er geen bevrijden aan, zeg nu zelf".

„Hm", zei Tom Poes.

„En kijk", vervolgde heer Bommel met oplevende stem, „daar boven zie ik zowaar groen! Daar schijnen bomen te groeien!"

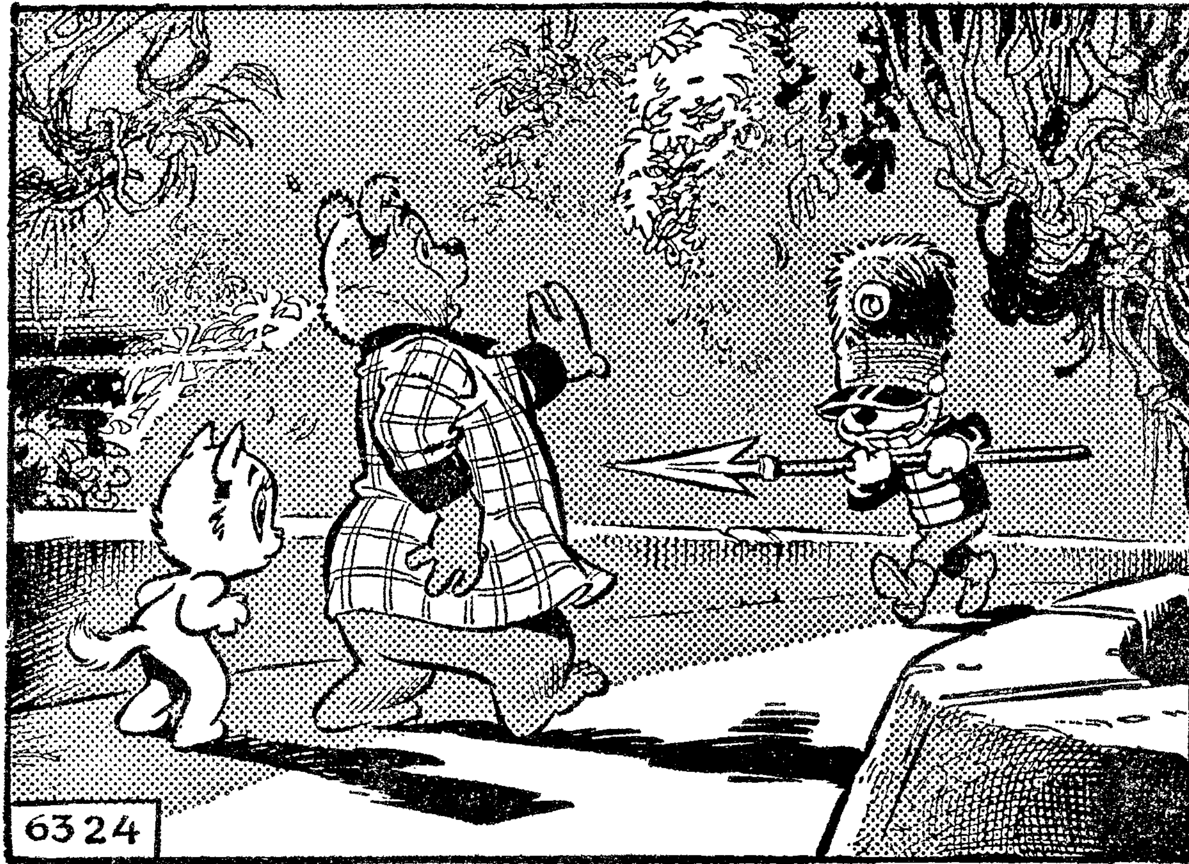
Dat was waar. Toen ze de top van de stuwdam bereikt hadden stonden ze plotseling voor een groot meer. De oevers waren bedekt met een weelderige plantengroei en de maan wierp een breed pad over het heldere water, zodat een grote vrede zich van de beproefde heer meester maakte.

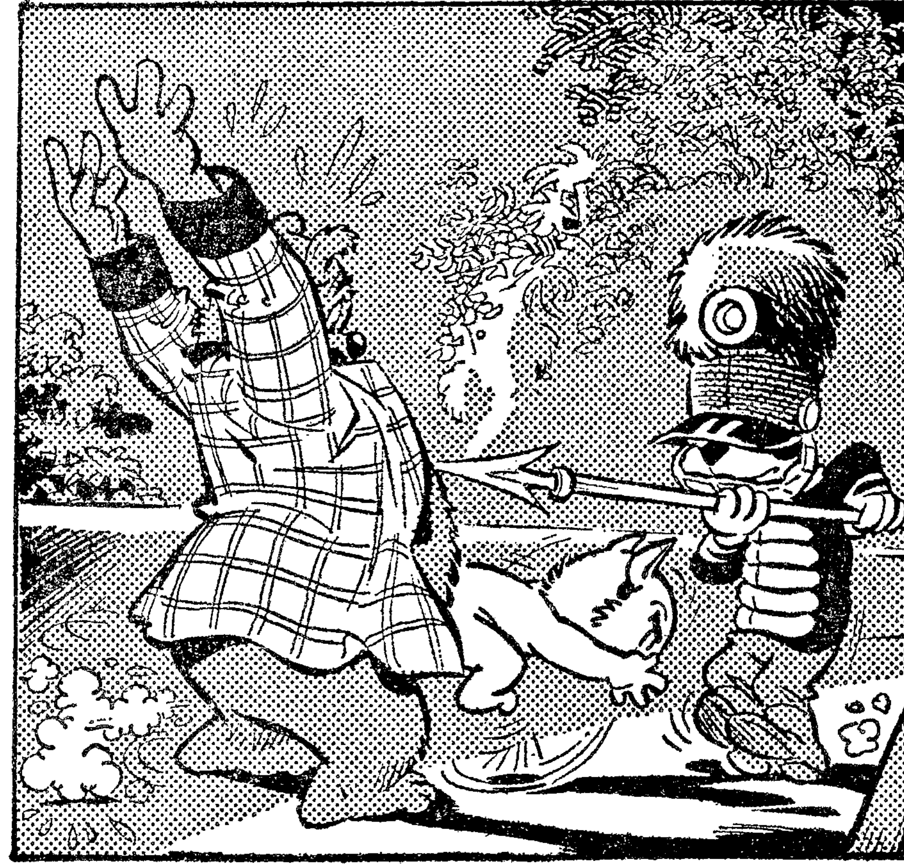
„Kijk nu toch eens", fluisterde hij. „Welk een natuurschoon. Hier kan geen slechtheid heersen, zeg nu zelf, jonge vriend."

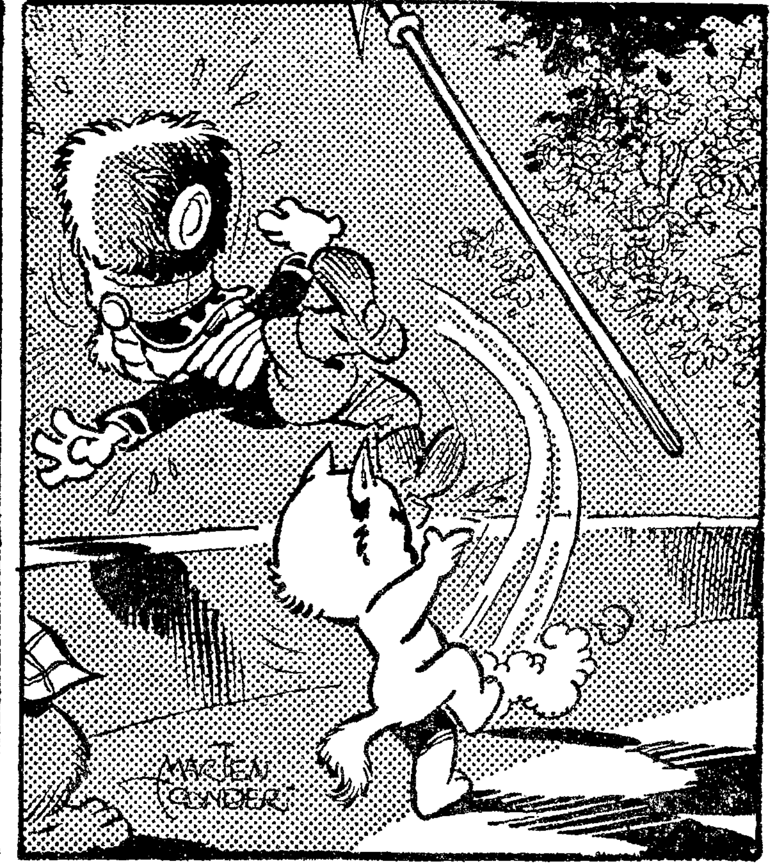
„Ik hoop dat u gelijk hebt", zei Tom Poes aarzelend. „Er is in ieder geval niemand te zien en dat is al heel wat".

Maar daar vergiste hij zich in. Vanaf een rotsblok werden ze beloerd door een donkere gedaante . . .

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6324 Terwijl heer Bommel en Tom Poes naar het maanbeschenen meer achter de stuwdam stonden te kijken werden ze opgeschrikt door een geluid van gelaarsde voetstappen. Het was een schildwacht, die hen met gevelde speer en verduisterd oog naderde.

„Hebben jullie een pasje?" blafte hij vanonder zijn gepluisde pet. „Wat zoeken jullie hier?"

„Ik eh . . . we z-zoeken n-niets . . ." stamelde heer Ollie, die zich met ijzeren wilskracht vermande. „Ik bedoel; we zoeken de Goeden. De bevrijders van Sollidee als u begrijpt wie ik bedoel."

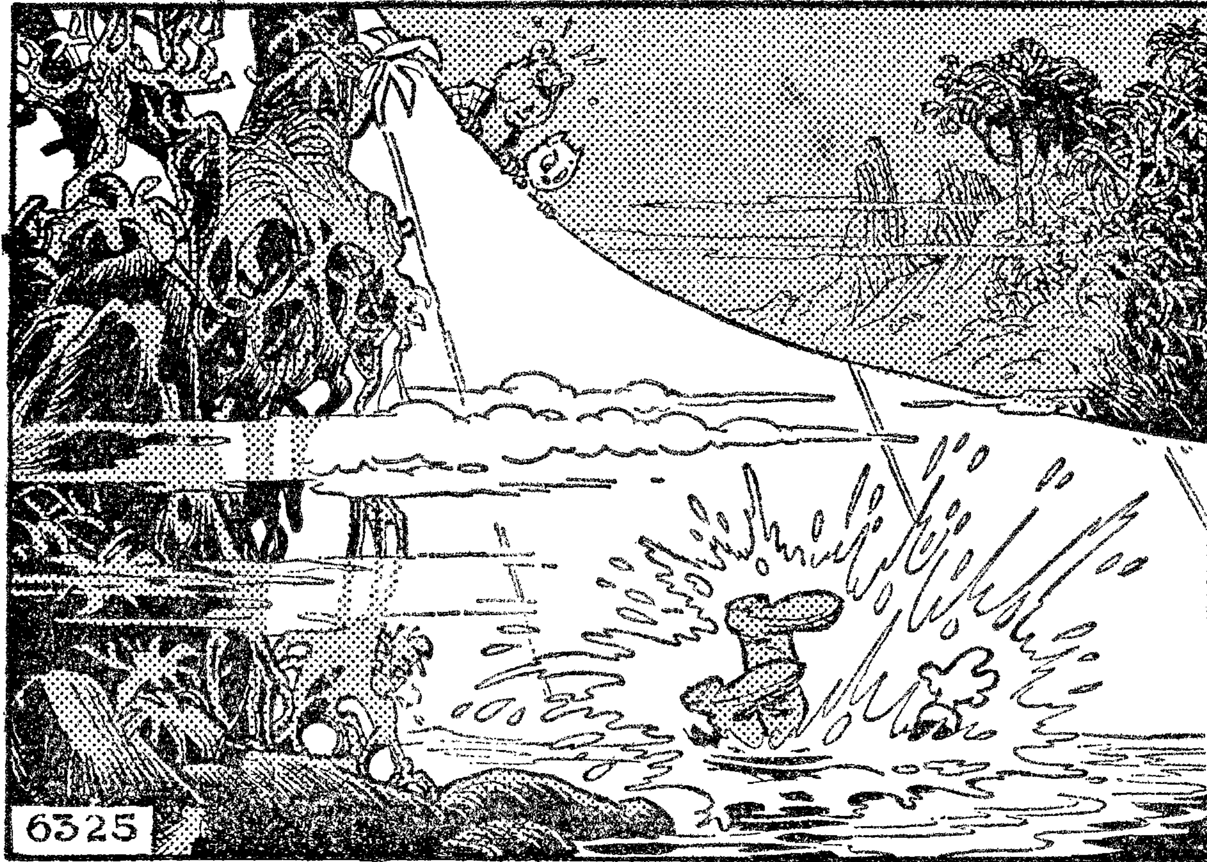
„Ik heb besloten de leiding op me te nemen, wat jij, Tom Poes?"

„Geen pasje dus", hernam de krijger. „Spionnen, hè? Handen omhoog, jullie. Ik zal je naar de officier van de wacht brengen, daar kan je je praatjes beter kwijt!"

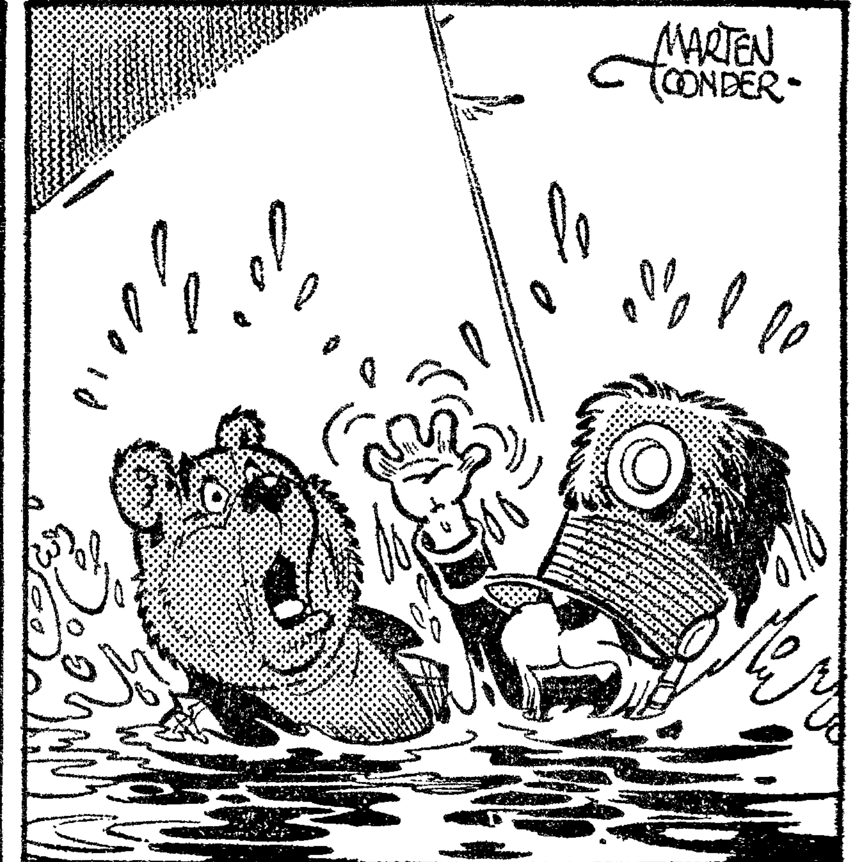
Met deze woorden richtte hij zijn prikwapen met vaste hand op de gevulde tors van heer Bommel, zodat deze haastig de armen boven het hoofd stak. Tom Poes begreep echter, dat men met één speer niet op twee gevangenen tegelijk kan mikken. Terwijl de soldaat dan ook met heer Ollie bezig was nam hij een krachtige sprong, naar de laarzen van de militair en trok diens benen onder hem uit. De ongelukkige verloor daardoor natuurlijk het evenwicht. Hij liet zijn wapen los en terwijl hij een gesmoorde kreet slaakte, tuimelde hij over de borstwering van de stuwdam en verdween uit het gezicht.

„Heel goed, jonge vriend!" riep heer Bommel met overslaande stem. „Net op tijd. Ik kon daar helemaal niet tegen!" .

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6325 De schildwacht was met een kletsende plons in het meer achter de stuwdam gevallen. Het was duidelijk, dat hij niet goed kon zwemmen, want toen Tom Poes en heer Bommel over de borstwering keken zagen ze slechts zijn onhandig spartelende ledematen.

„Wat n-nu?" riep de laatste geschrokken. „W-wat m-moeten we nu doen, bedoel ik? Dit gaat verkeerd!"

„Laat hem", zei Tom Poes. „Hij is zelf begonnen en hij is trouwens vlak bij de oever. Wij moeten zorgen weg te zijn voordat hij aan land komt. Lopen, heer Ollie! De andere kant uit!"

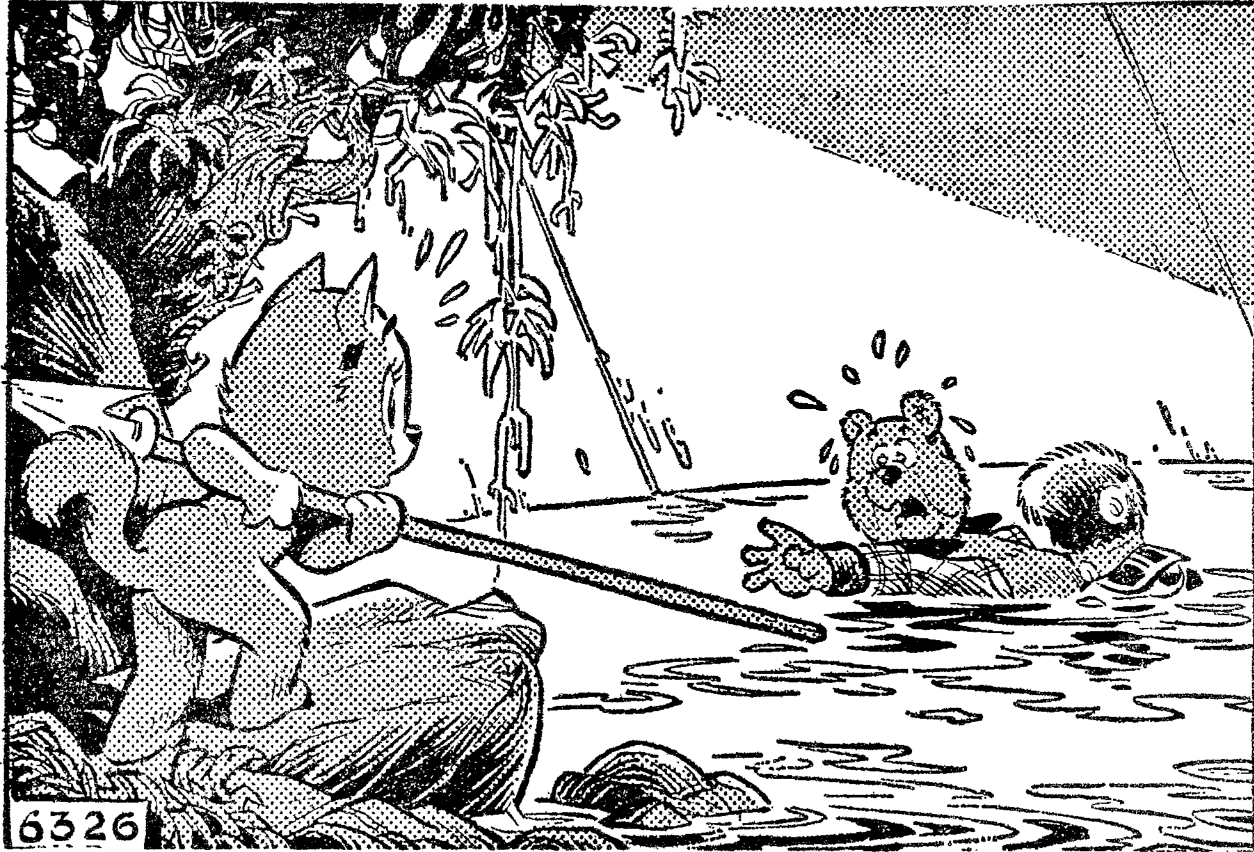
Heer Bommel deed aarzelend een pasje, maar toen er een zwak hulpgeroep uit het water opsteeg nam hij een heldhaftig besluit.

„Nee", sprak hij, terwijl hij de borstwering beklom. „Dat had je toch niet moeten doen, jonge vriend! Zo benadert men de Goeden niet. De stakker deed slechts zijn plicht en nu is hij in nood!"

„Wat gaat u doen?" riep Tom Poes toespringend. „Kom er af! Dat was geen Goede, want goeden prikken niet!"

Hij was echter te laat. Heer Ollie nam een fraaie duiksprong en verdween eveneens in het stille meer. Niet voor lang echter; al spoedig dook zijn gelaat naast dat van de drenkeling op, die hem in grote angst omklemde. De reddende heer geraakte daardoor natuurlijk in ernstige moeilijkheden en nu steeg er een tweestemmig hulpgeroep in het maanlicht op.

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6326 Toen Tom Poes het dubbele hulpgeroep uit het meer hoorde opstijgen, haalde hij berustend de schouders op en greep de speer, die de schildwacht tijdens zijn val verloren had. Daarmee gewapend haastte hij zich naar de oever.

„Pak aan, heer Ollie!" riep hij, terwijl hij de schacht in de richting van de drenkelingen stak. „Ik zal u naar de kant trekken!" Dit liet de plassende heer zich geen twee keer zeggen. Hij vatte het houtwerk stevig beet en nu duurde het niet lang of hij bereikte hijgend en uitgeput de oever. Voor Tom Poes was het daarna niet gemakkelijk om de beide slappe, doorweekte figuren op het droge te krijgen, maar ten slotte slaagde hij daar toch in.

„Oempff!" prevelde heer Bommel terwijl hij druipend overeind kwam. „Het is maar goed, dat ik reddend heb leren zwemmen. Mijn goede vader stond erop en daar had hij gelijk in. Stel je voor, dat ik deze goede soldaat aan zijn lot over had moeten laten! Het zou jouw schuld geweest zijn, jon vriend!"

„Het is geen Goede soldaat", zei Tom Poes. „Hij prikte Nu hief ook de militair het hoofd uit de plas waarin hij la „Goeden kunnen niet zwemmen. . .", fluisterde hij met zwa ke stem. „Het was netjes van u om mij uit het meer te vi sen, meneer!"

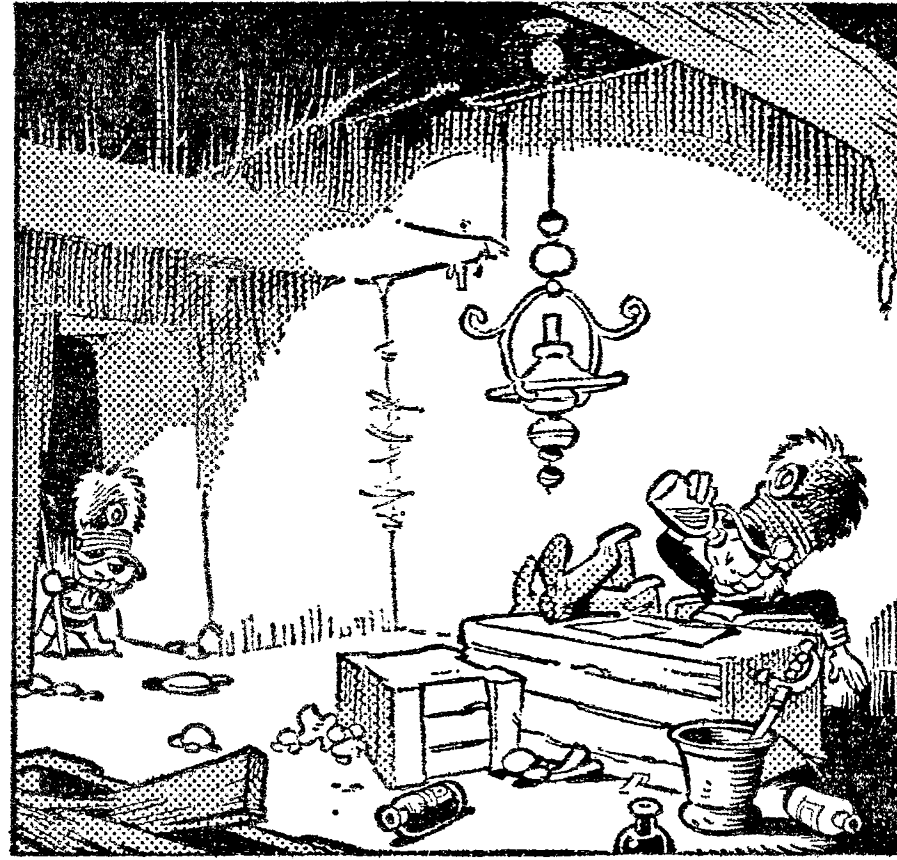
„Och laat maar", zei heer Ollie bescheiden. „sommige goe den kunnen wél zwemmen, zoals u gemerkt hebt. Maar he was fout van u om mij met een wapen te bedreigen. Ik ha gemakkelijk ook mijn geduld kunnen verliezen, zoals de jong vriend hier. En dan zou het slecht met u zijn afgelopen".

„Dat is waar", mompelde de schildwacht peinzend. „U heb bewezen een Goede te zijn. Ik zal het rapporteren".

„Hm", zei Tom Poes die vol sombere voorgevoelens op d achtergrond stond.

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6327 De schildwacht krabbelde overeind en nam de speer van Tom Poes over.

,,U hebt mij gered'', sprak hij. ,,U moet dus wel een Goede zijn''.

,,Natuurlijk ben ik goed'', gaf heer Ollie bescheiden toe. ,,Ik ben hierheen gekomen om Sollidee te bevrijden. Breng mij thans naar uw meerdere zodat ik de leiding van deze bevrijding in handen kan nemen''.

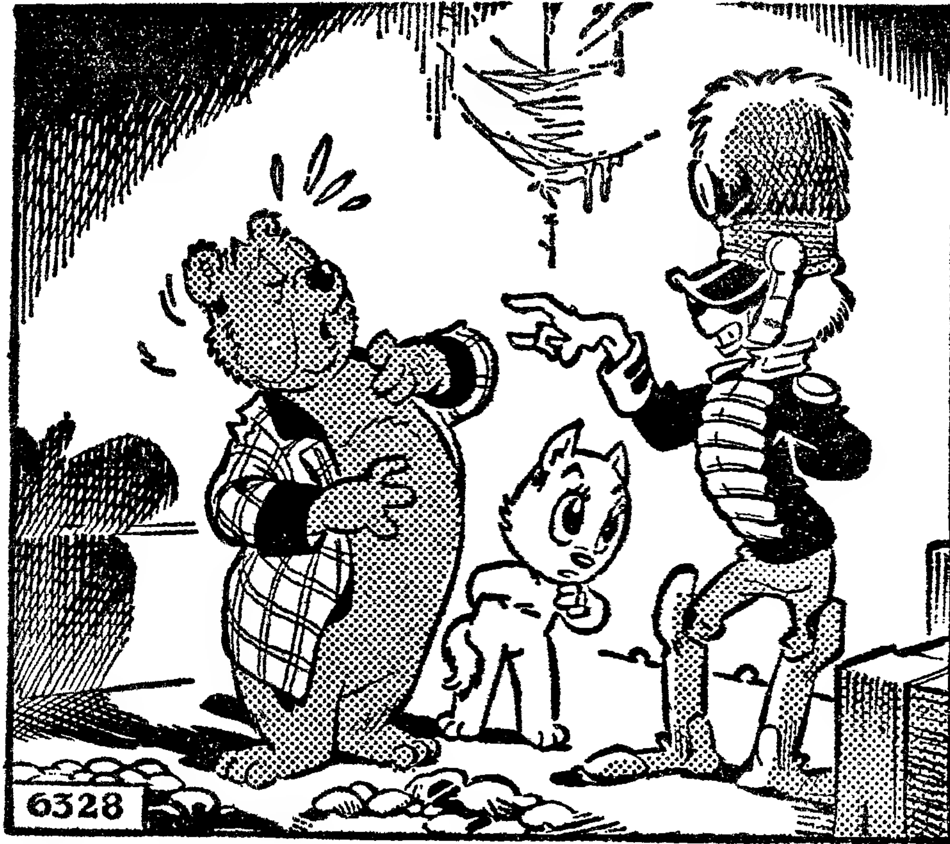
,,Kom maar mee'', zei de soldaat. ,,Ik moet dit toch rapporteren, want vreemdelingen mogen hier niet komen. Op die manier gaat het in één moeite door''.

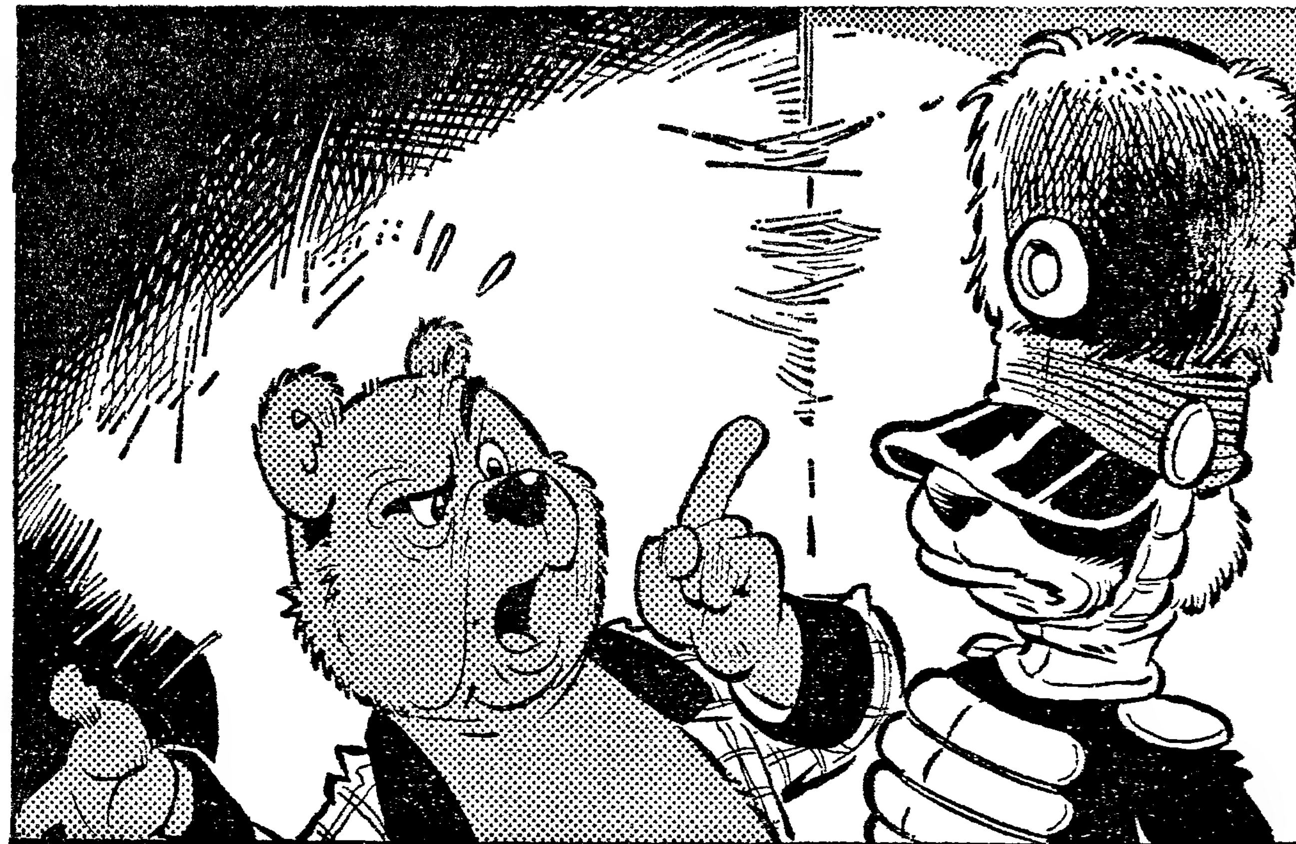
Hij begon een kronkelend rotspad te beklimmen en nu kwam er al spoedig een metselwerk in het zicht, dat toegang tot het inwendige van de berg bleek te geven. Daar had men op ruwe wijze enige vertrekken uitgehouwen om onderdak te bieden aan de bevrijdende legers, die van hier uit de dam bewaakten. De bevelvoerende officier zat in een van die kamers de tijd te korten toen de schildwacht binnentrad.

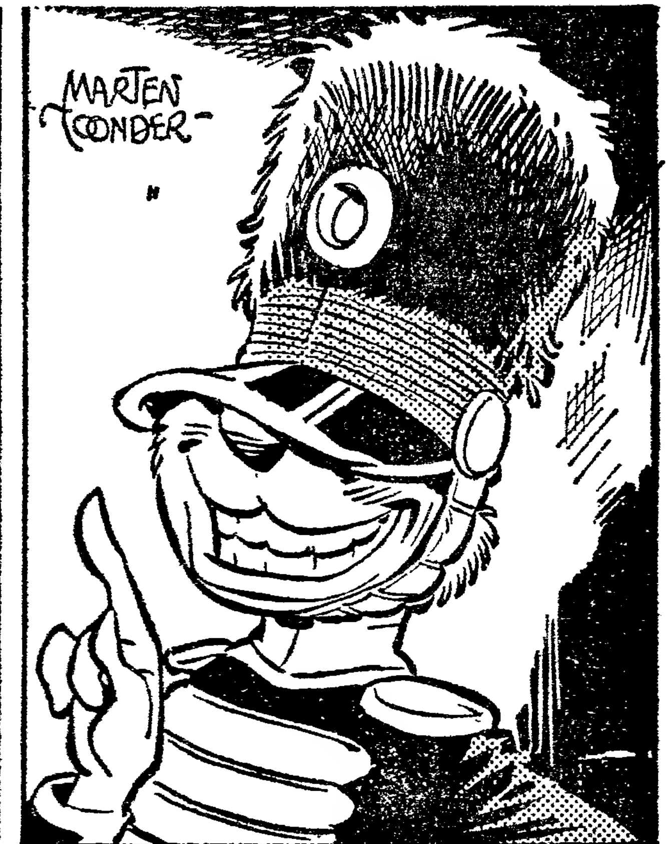
,,Hier zijn een paar lui, die mij in het water hebben gegooid'', meldde hij. ,,Maar ze hebben me er ook weer uit gehaald. Ze schijnen te willen helpen, of zo!''

,,Dat klinkt goed!'' riep de meerdere opspringend. ,,Het zullen wel spionnen zijn. Vermomde Slechten. We moeten oppassen. Breng ze binnen en blijf in de buurt!''

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6328 Heer Ollie en Tom Poes betraden de ongezellige ruimte en de eerste stelde zich in eenvoudige woorden voor.

„Mijn naam is Bommel", sprak hij. „Heer Olivier B. Bommel. U hebt zeker al eens van mij gehoord. Ik kom hier om dit ongelukkige land te bevrijden".

„Dat is dan mooi", zei de officier. „Bevrijden, hè? Goed zo! Maar van welke kant zijn jullie? Horen jullie tot de Goeden of tot de Slechten?"

„Wat bedoelt u?", vroeg heer Ollie betrekkend. „Ik behoor natuurlijk tot de goeden en mijn jonge vriend Tom Poes hier ook, al springt hij wel eens uit de band. Maar daar gaat het nu niet om. Het gaat om dit arme land en om de verdrukte vogels die er wonen. Die moeten bevrijd worden! En ik, als heer, zal persoonlijk zorgen, dat het gebeurt!"

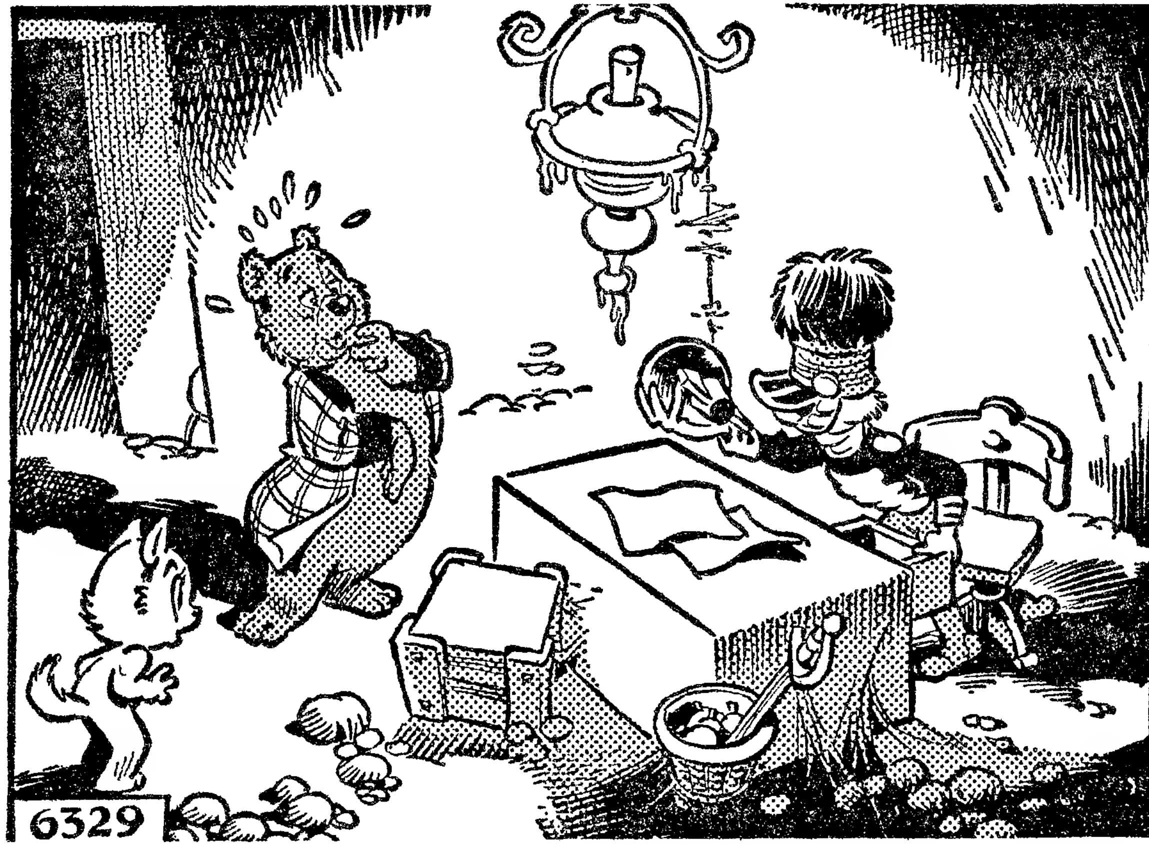
De luitenant had met een grimmig gelaat toegeluisterd, doch nu trok er een brede glimlach om zijn stroeve mond.

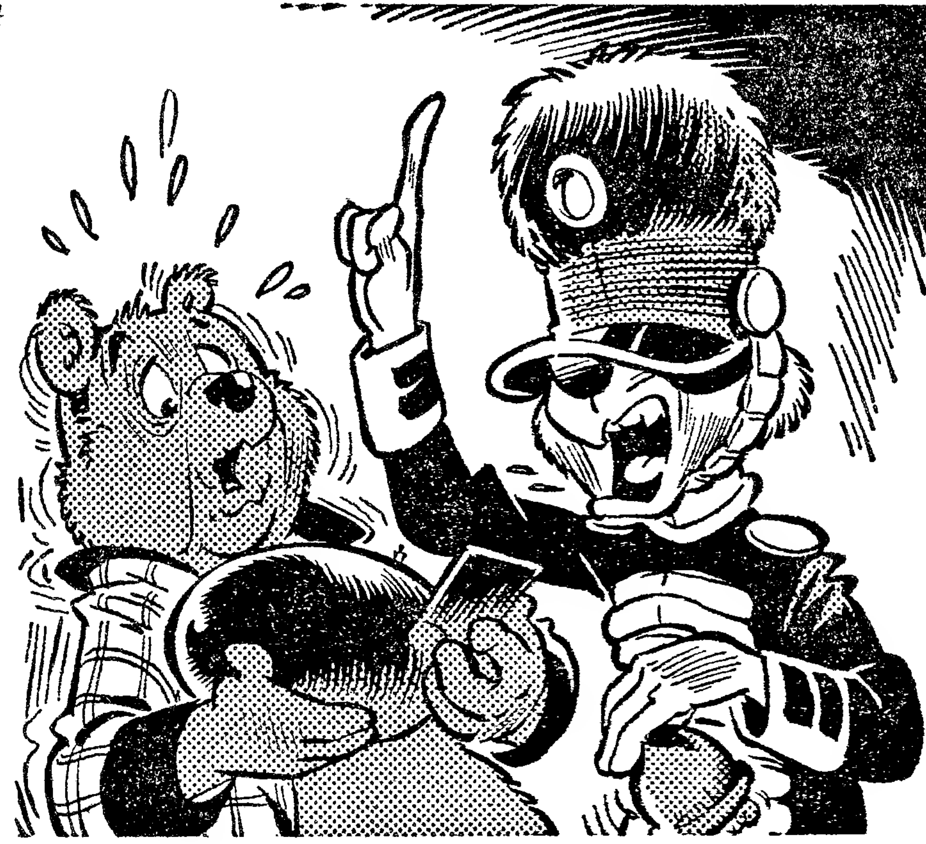
„Als heer, hè?" herhaalde hij. „Dat klinkt goed. Dan zijn we het dus eens: dit land moet worden bevrijd. Maar, dat gaat zo maar niet, meneer Bommel. Om dat te kunnen bereiken moeten eerst de Slechten het land uit, waar of niet? En dat is niet zo eenvoudig, want de Slechten zijn door en door slecht! Ze zijn zó doortrapt, dat ze zich door een gedeelte van de bevolking Goeden laten noemen!"

„Kijk, dat dacht ik nu al. . ." begon heer Ollie. Maar de ander luisterde niet.

„Daarom moet ik een bewijs hebben, dat u werkelijk een Goede bent" hernam hij. „Ik zal u een taak geven, die de Slechten een gevoelige klap zal toebrengen!"

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6329 ,,Een taak?'' herhaalde heer Bommel verblekend. ,,Wat is dat voor een taak?''
De officier rommelde wat in zijn bureau en haalde een rond, zwart voorwerp te voorschijn.

,,Kijk'', sprak hij, ,,dit is een bom; een ijzeren voorwerp, dat met sterke springstoffen geladen is. Wij Goeden, vechten met eerlijke wapens als ploertendoders speren en kortjannen. Maar u, als vreemdeling staat daar natuurlijk anders tegenover''.

,,Dat eh... dat geloof ik niet!'' zei heer Ollie met piepende stem. Hij staarde vol afgrijzen naar het akelige voorwerp, dat de luitenant hem in de handen had gedrukt en het zweet brak hem uit.

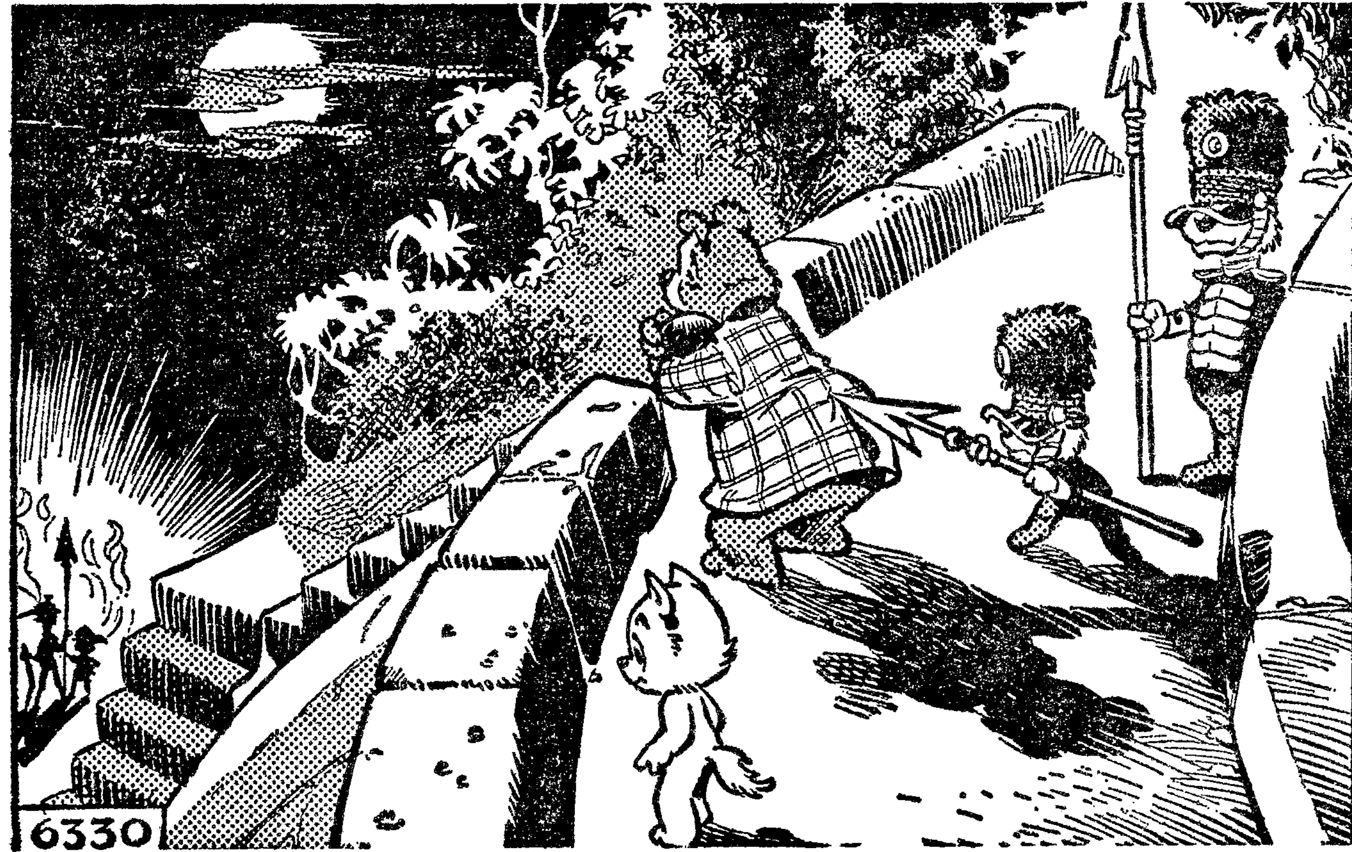
,,Luister goed'', hernam de officier. ,,Aan de overkant van de dam is een kamp van de Slechten, dat goed wordt bewaakt. Gooi die bom er op, dan bewijs je dat je een echte Goede bent en dan mag je met ons mee doen''.

,,M maar dit zou mijn goede vader nooit hebben goedgekeurd!'' riep heer Bommel uit. ,,Hoe kan ik nu bewijzen dat ik een Goede ben door het gooien van een bom, als u begrijpt wat ik bedoel? Wat jij, Tom Poes. Zeg toch ook eens wat!''

,,Genoeg gepraat!'' blafde de luitenant, terwijl hij een tafelbel luidde. ,,We zullen je testen. Ik zal de wacht met je mee sturen om je in de gaten te houden. Afmars!''

Zo gebeurde het. Even later trad de beproefde heer in het maanlicht, met het ontplofbare wapentuig in de bevende armen en de soldaat dreigend achter zich. Tom Poes liep voor hem uit, vol nare voorgevoelens.

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6330 Het groepje marcheerde onder drukkend zwijgen over de stuwdam. De voetstappen galmden hol door het metselwerk en Bommel's ademhaling gaf een gierende bijklank aan het suizelen van de nachtwind, doch overigens hing er een onheilszwangere stilte over het toneeltje.

„Afdeling halt", sprak de schildwacht ten slotte gesmoord. „We zijn er. Deze trap voert naar de andere kant van de dam, en die is op het ogenblik bezet door een troep Slechten, zoals je ziet. Gooi de bom er op, vreemdeling, dan hebben we de waterwerken van Sollidee weer in handen".

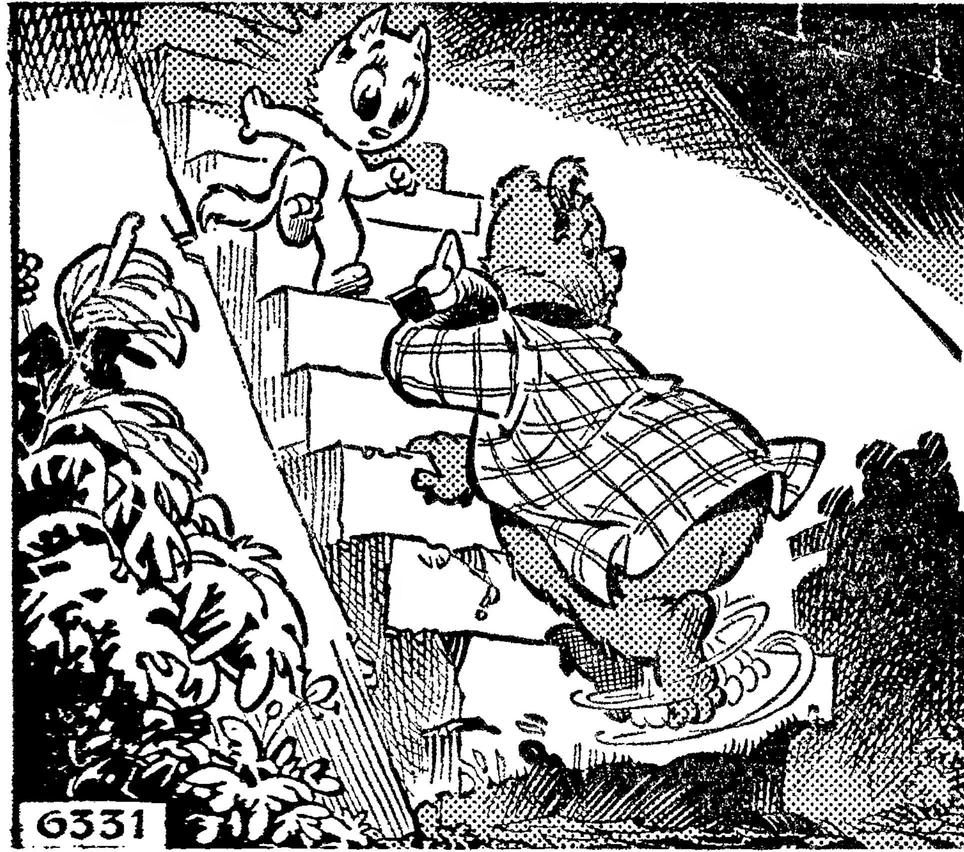
„En wat dan?" vroeg Tom Poes.
De soldaat keerde zich verrast om. „Nou me dunkt", zei hij. „Dat zou een mooie overwinning zijn! We hebben deze dam nu al acht keer bevrijd, maar de Slechten blijven de buurt onderdrukken, zodat we nooit zeker van onze zaak zijn".

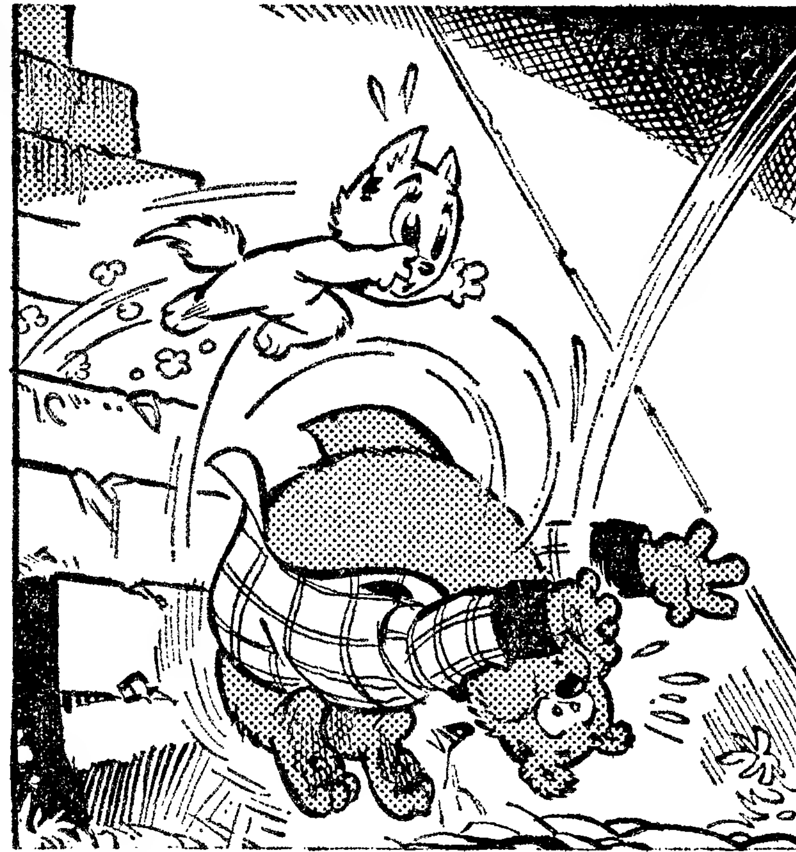
„Zo is het", gromde een korporaal, die wat terzijde de a gang stond te bewaken. Genoeg gepraat. Naar beneden vreem deling! Geef de Slechten een lesje, dat zullen wij het terre daarna wel schoon vegen!"

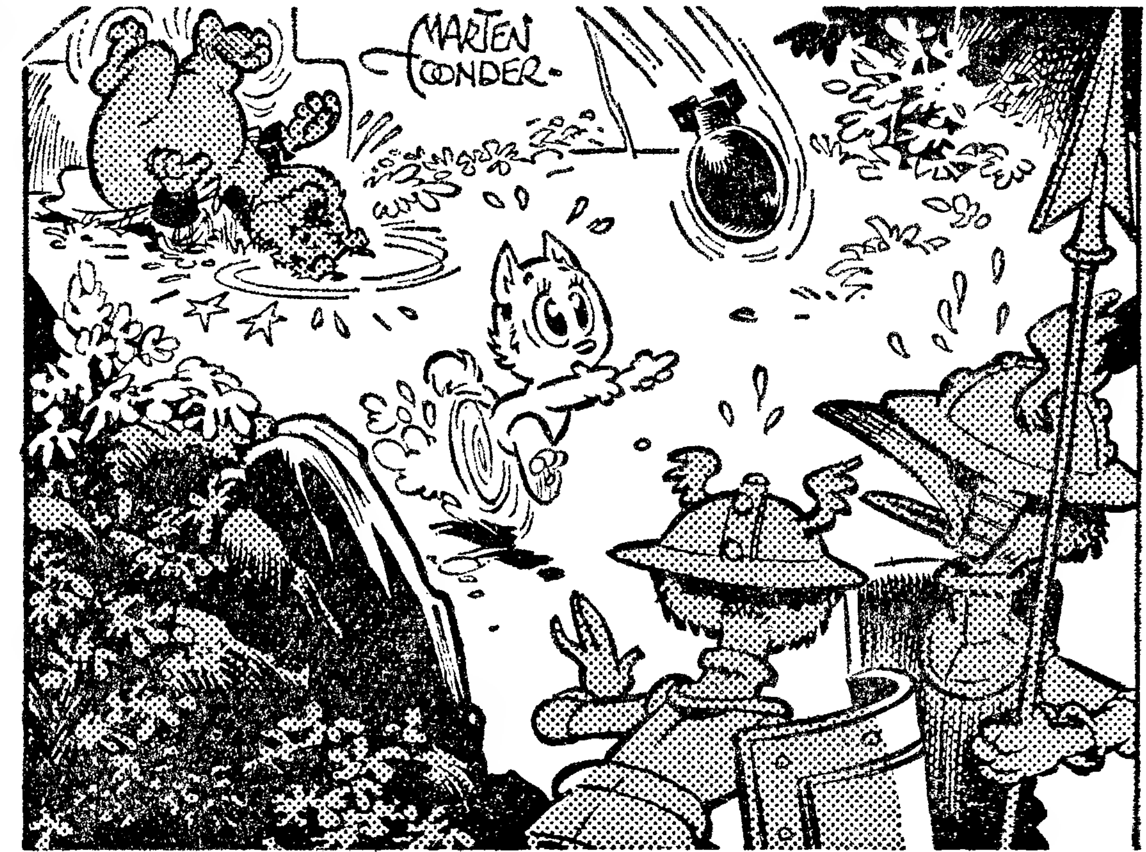
Heer Ollie had tot dat ogenblik gezwegen, doch nu duid een sidderende ademstoot er op, dat hij het woord wilde neme Zover kwam het echter niet, want de militair bracht onged dig zijn lans naar voren, zodat de ongelukkige heer haastig zi voet op een trede zette en de afdaling begon.

Dat viel niet mee; de trap was aan die kant door versch lende bevrijdingen ernstig beschadigd en bovendien bemoeilijk de zware bom zijn bewegingen. Hij keerde zich dan o om en zakte ruggelings het gevaar tegemoet, terwijl Tom Poe hem volgde . . .

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

633 Heer Bommel had zich omgekeerd en liet nu treedtje voor treedtje van de trap afzakken. Dat had het voordeel, dat hij het kampvuur van de Slechten niet kon zien en bovendien had hij een betere greep op het metselwerk.

„W-wees maar niet bang, jonge vriend", fluisterde hij met droge lippen. „M-maak g-geen geluid en volg me. Maar kijk goed uit of ik niet aangevallen word door G-goeden of Slechten, als je begrijpt wie ik bedoel. Eh . . . misschien is het beter dat jij voorop gaat, bedoel ik. Als jij nu de bom zou nemen, kan ik je in de rug dekken . . ."

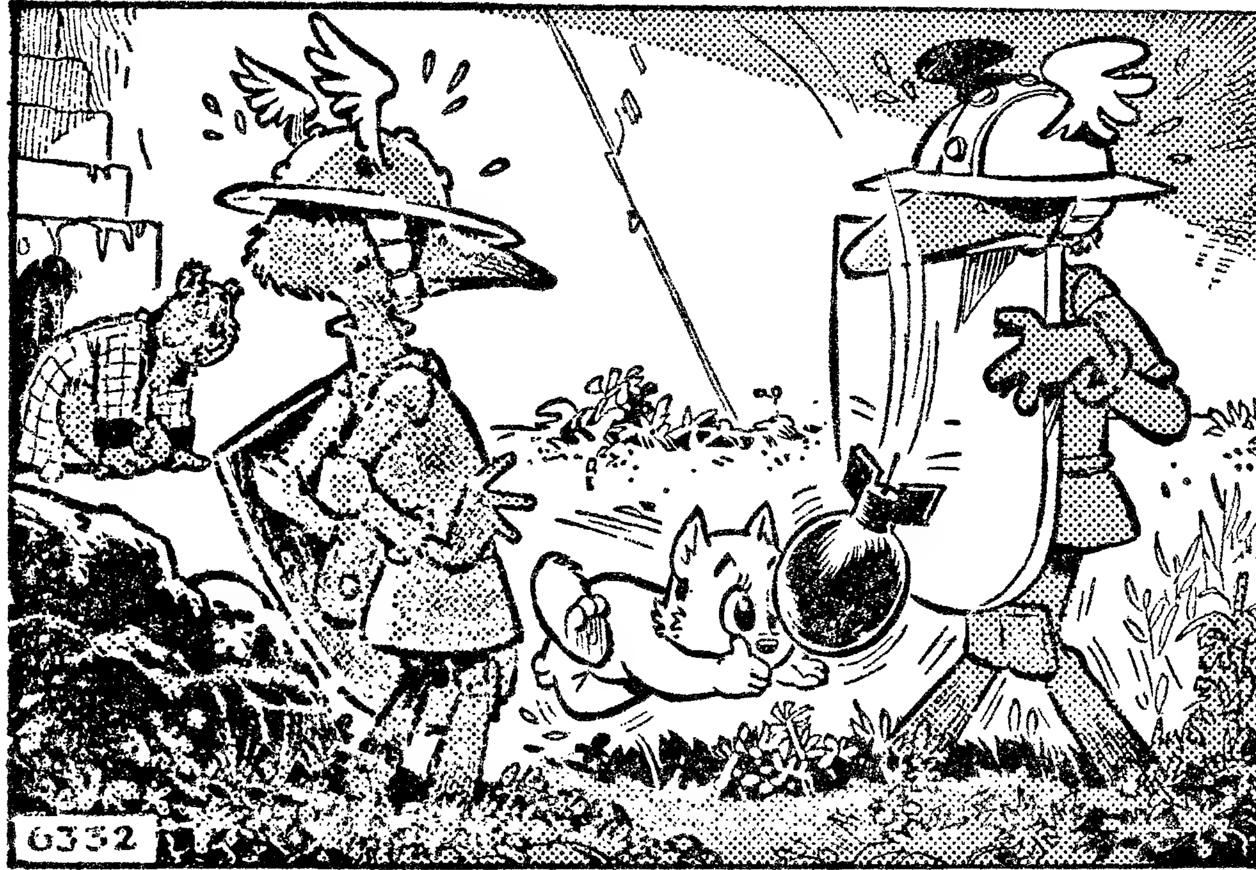
„Ik kan er niet langs . . ." zei Tom Poes. „Als we maar eerst beneden zijn kunnen we in die struiken dekking zoeken. Hier lopen we te veel in de gaten. Maar de ene partij boven ons en de andere beneden. Voorzichtig heer Ollie. De treden zijn nogal beschadigd".

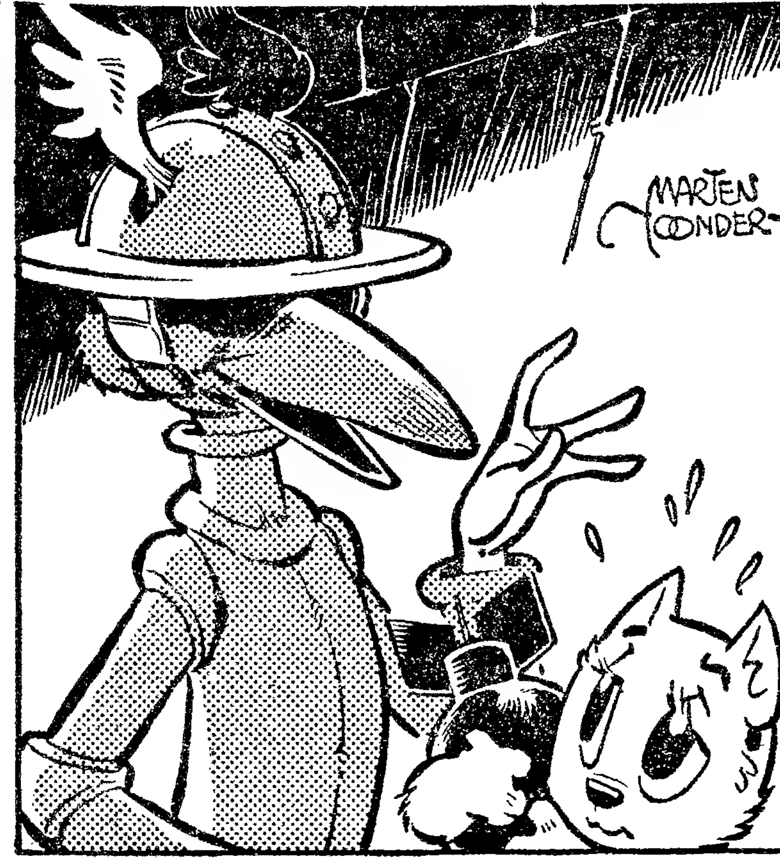
Jammer genoeg kwam zijn waarschuwing te laat. Het onderste gedeelte van de trap ontbrak geheel, zodat heer Bommel's voet tevergeefs naar steun zocht. De bezwaarde heer had daar natuurlijk niet op gerekend en hij stortte dan ook achterover, terwijl het akelige wapentuig aan zijn handen ontsnapte.

„Help!" riep hij met piepende stem. „Ik val!"

Tom Poes schonk echter geen aandacht aan de dreunende val van zijn vriend. Hij volgde de baan, die het projectiel door de lucht beschreef en sprong er achteraan om het op te vangen voordat het de grond zou raken. De wachtposten van de andere partij kregen nu natuurlijk in de gaten, dat er gevaar naderde en ze keerden zich verrast om . . .

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6332 Aan de kant van het meer was de bodem vruchtbaar en drassig, en daarin sopten een paar wachtposten van de tegenpartij rond. In de buurt van de stuwdam was namelijk een krachtige eenheid gelegerd, die bij het aanbreken van de dag de waterwerken wilde bevrijden en die daarom uiterst waakzaam was. Het zal dan ook geen verbazing wekken, dat de wachters hevig schrokken toen er achter hen een plof we klonk.

,,Een aanval!'' riep een van hen, en de ander schreeuwde: ,,Dekken! Een bom!

Op dat moment sprong Tom Poes temidden van het tweetal en ving het akelige voorwerp op; precies voordat het de grond zou raken.

,,Dat was op het nippertje!'' zei hij hijgend.

,,Heel knap!'' prevelde de laatste krijger verbleekt. ,,Daar zouden we bijna in de lucht gevlogen zijn! Waar komt dat ding vandaan?''

,,Het werd natuurlijk van de dam gegooid'', merkte zijn collega op. ,,Daar zitten de slechten en die zijn tot alles in staat! Bedankt, kereltje!''

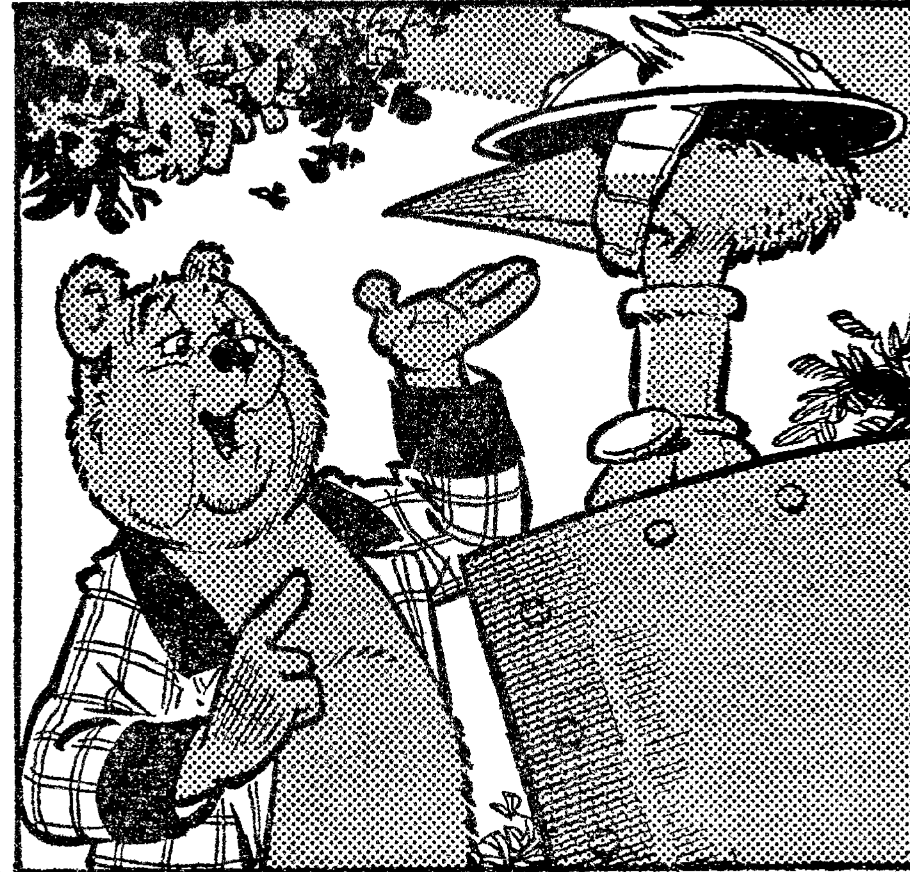
Nu klonk een zwakke stem op de achtergrond, die over rugzeer klaagde en om Tom Poes riep. Het was heer Bommel, die zich hersteld had van zijn val en die nu langzaam overeind kwam. Tot zijn ontstemming was er echter niemand, die aandacht aan zijn leed schonk; het was Tom Poes, die alle aandacht kreeg.

,,Goed werk, kleine vreemdeling'', hoorde hij een der soldaten zeggen. ,,Zonder jou zouden wij er geweest zijn. De Slechten zijn zo slecht, dat ze zelfs met bommen gooien!''

Deze opmerking was te veel voor de gevallen heer.

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6333 Het voorgevallene was natuurlijk niet onopgemerkt gebleven en van vijf kanten naderden nu soldaten met pieken en hellebaarden.

,,Het komt allemaal omdat ik te goed ben", verklaarde heer Ollie, die de beweging beklemd gade sloeg. ,,Ik houd niet van bommen, bedoel ik''. Ik viel en toen verloor ik dat ding. D-dat moest ik gooien om te bewijzen, dat ik goed ben, als u begrijpt wat ik bedoel. Maar de jonge vriend heeft hem even opgevangen. En nu is alles weer in orde, zegt u nu zelf''.

,,Ben jij een Goede?'' vroeg de schildwacht wantrouwend. ,,Hoe kom je dan aan die bom?''

Heer Bommel herstelde zich met grote geestkracht van zijn verwarring.

,,Een heer is altijd aan de kant van het Goede", verklaarde hij fier. ,,Dat moest u weten!''

,,Een heer?'' vroeg de ander, die steeds meer betrok. ,,Is dat niet iemand die meer geld heeft dan een ander? Ik vertrouw jou niet, kameraad! Zeg de regels maar eens op, als je wilt bewijzen een echte Goede te zijn!''

Deze opdracht sloeg heer Ollie slechts even uit het veld.

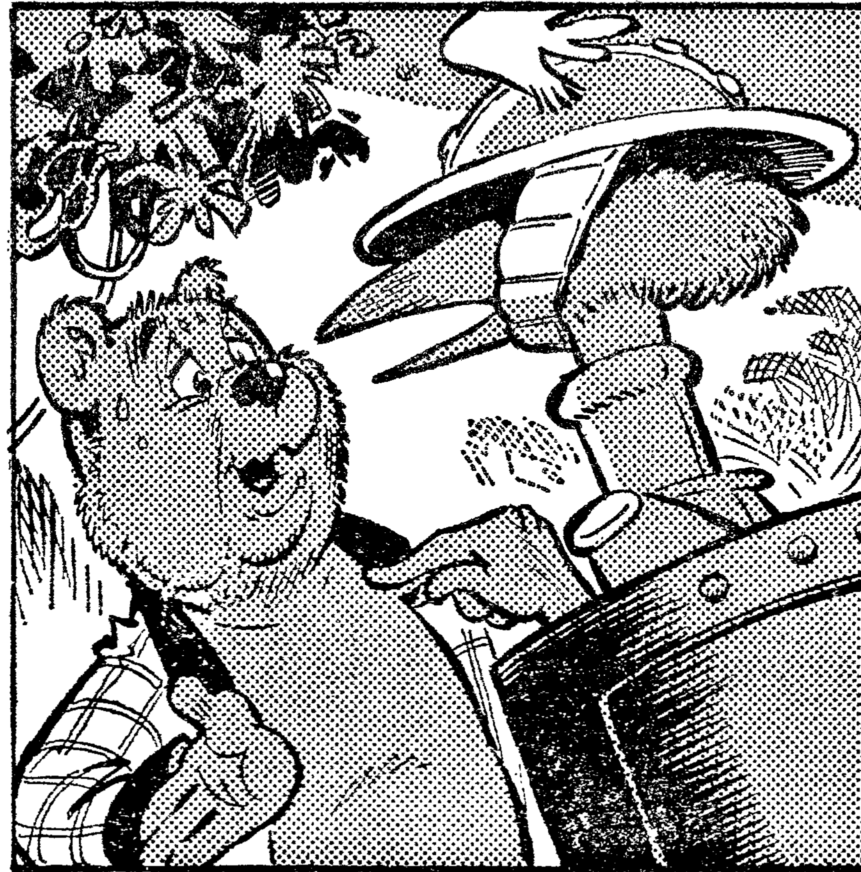
,,U ziet het verkeerd'', hernam hij vermanend. ,,Voor een heer speelt geld geen rol. En wat die regels betreft, die moeten er zijn. Orde en regel, als u mij volgen kunt''.

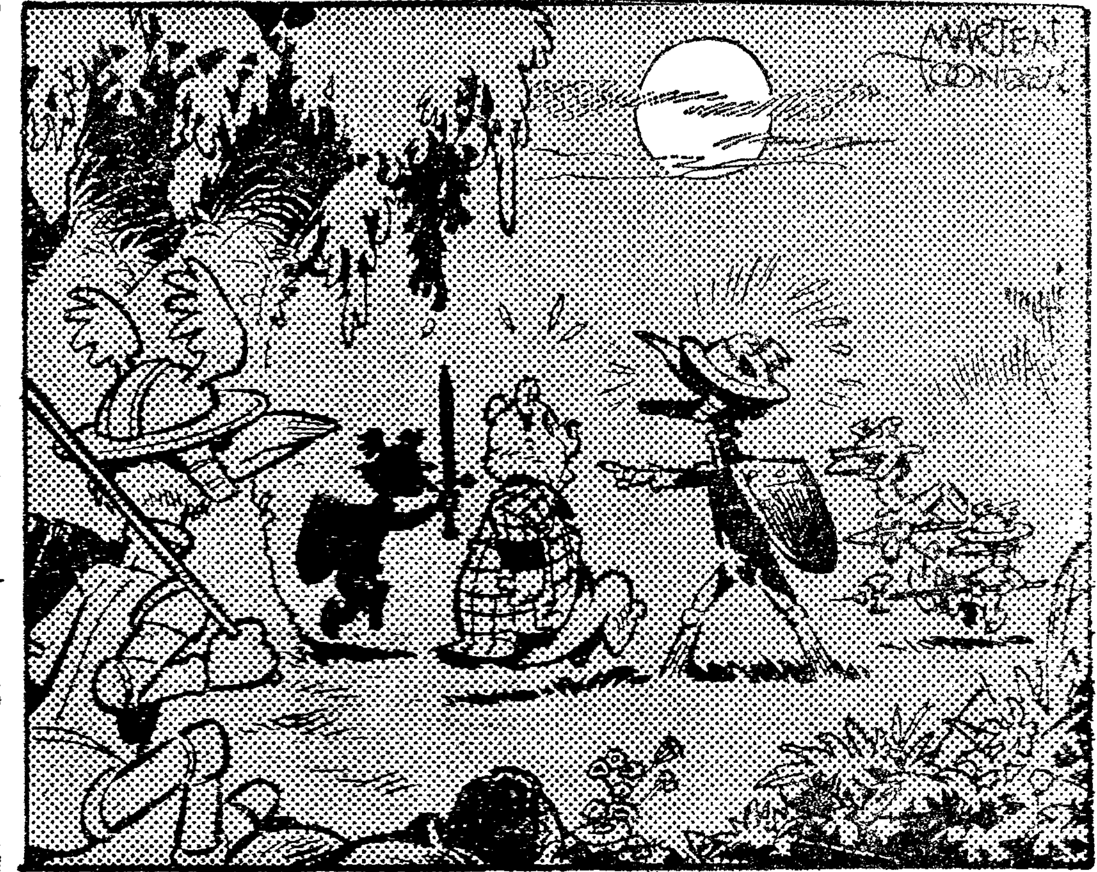
,,Wat je daar zegt, klinkt erg buitenlands'', mompelde de soldaat. ,,Het gaat mij boven de helm. Ik geloof, dat we je maar naar het kamp zullen brengen voor een verhoor''.

Tom Poes had intussen van dit gesprek gebruik gemaakt. Terwijl alle aandacht op de onderwijzende woorden van heer Bommel gericht was, sloop hij onopvallend met de bom naar het belendende struikgewas.

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6334 „Ik vertrouw jou niet", verklaarde de schildwacht. „Je komt hier in de nacht met een bom van de stuwdam af. Daar zitten de Slechten, die meer verstand van bommen hebben dan wij, dat spreekt. Geef dat ding maar hier en kom naar het kamp, dan zullen we je de regels overhoren".

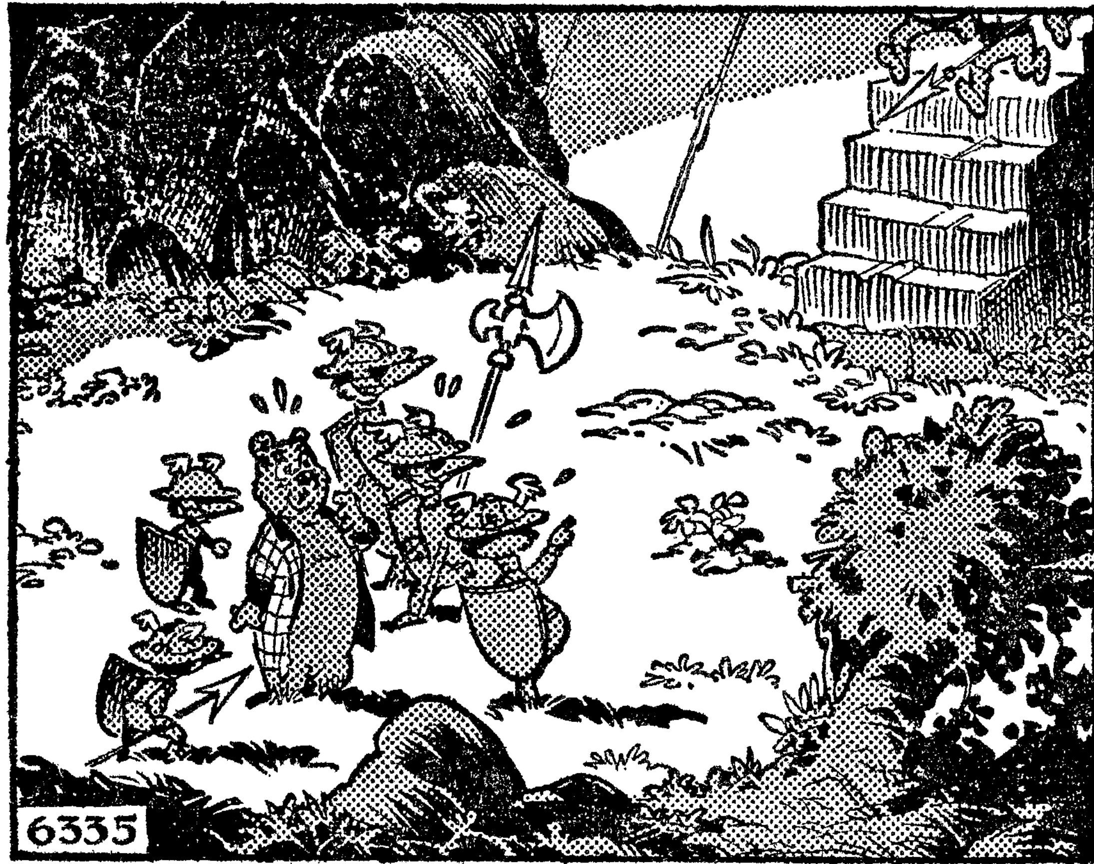
„D-de b-bom?" herhaalde heer Ollie geschrokken. Hij keek zoekend om zich heen, en toen hij nergens een spoor van Tom Poes zag, werd het hem bang te moede.

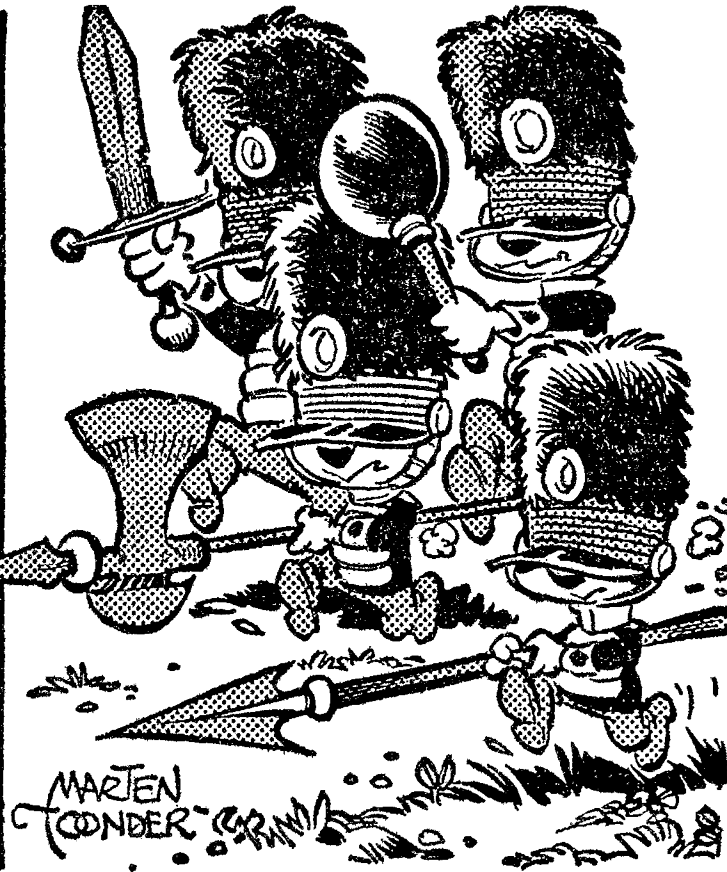
„O, de bom", harnam hij. „Die eh... die is er even niet, zie ik. Het is laf van de jonge vriend om mij in de ure des gevaars in de steek te laten, zegt u nu zelf! En er moet ergens een vergissing gemaakt zijn. De Goeden zitten op de dam... ik bedoel; hier zitten natuurlijk ook Goeden, maar sommige Slechten zijn Goed en daarom kunnen sommige Goeden wel Slecht zijn, als u begrijpt..."

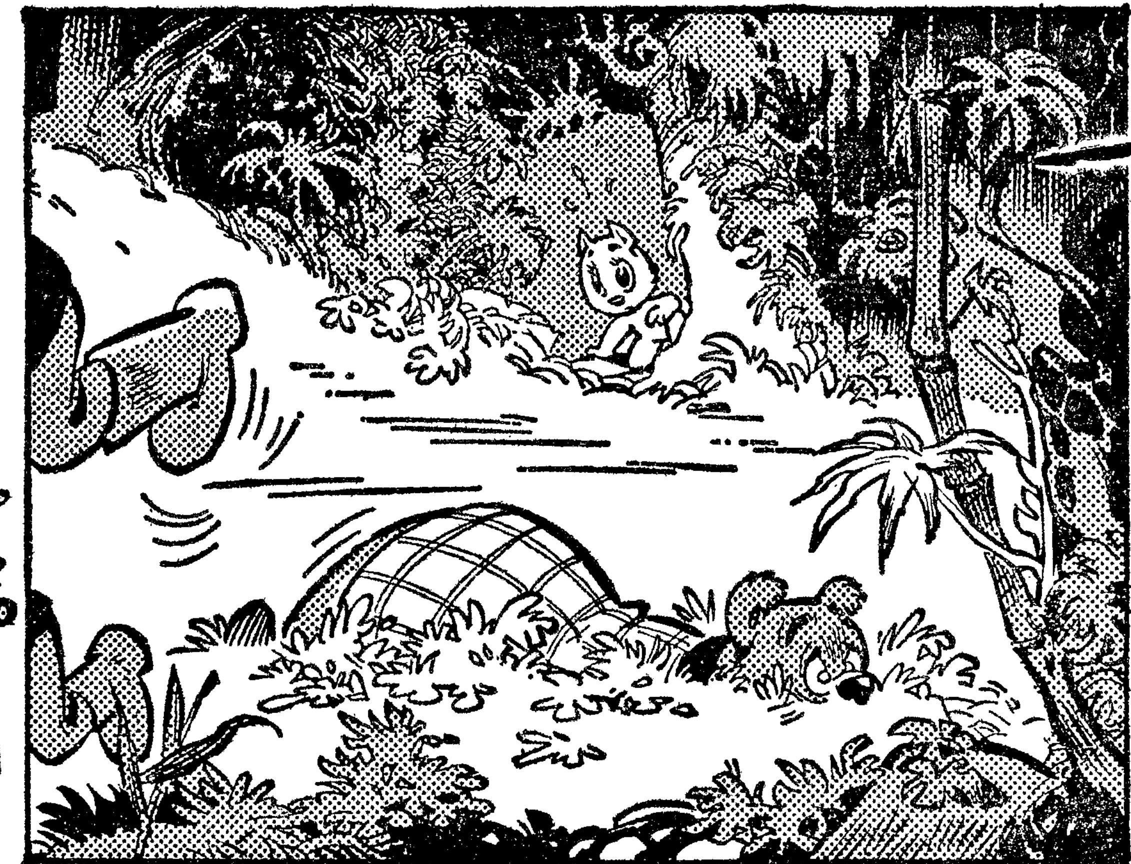
De ander liet hem echter niet uitspreken. „Dit is zeker een soort list, hè?" riep hij uit. „Jij houdt ons hier met onzinnige praatjes bezig, terwijl je medeplichtige het kamp gaat opblazen, hè?"

Door dit geroep merkten ook de andere soldaten, dat er iets mis was. Ze snelden nader, met gevelde lansen en hellebaarden, zodat de ontdane heer geheel omringd was. Hij riep nog, dat er van blazen in het geheel geen sprake was en dat zijn praatjes niet onzinnig waren. Maar dat baatte hem niet. „Verraad!" schreeuwde zijn ondervrager. „Neem hem gevangen en waarschuw het kamp! Er dreigt een ontploffing!"

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

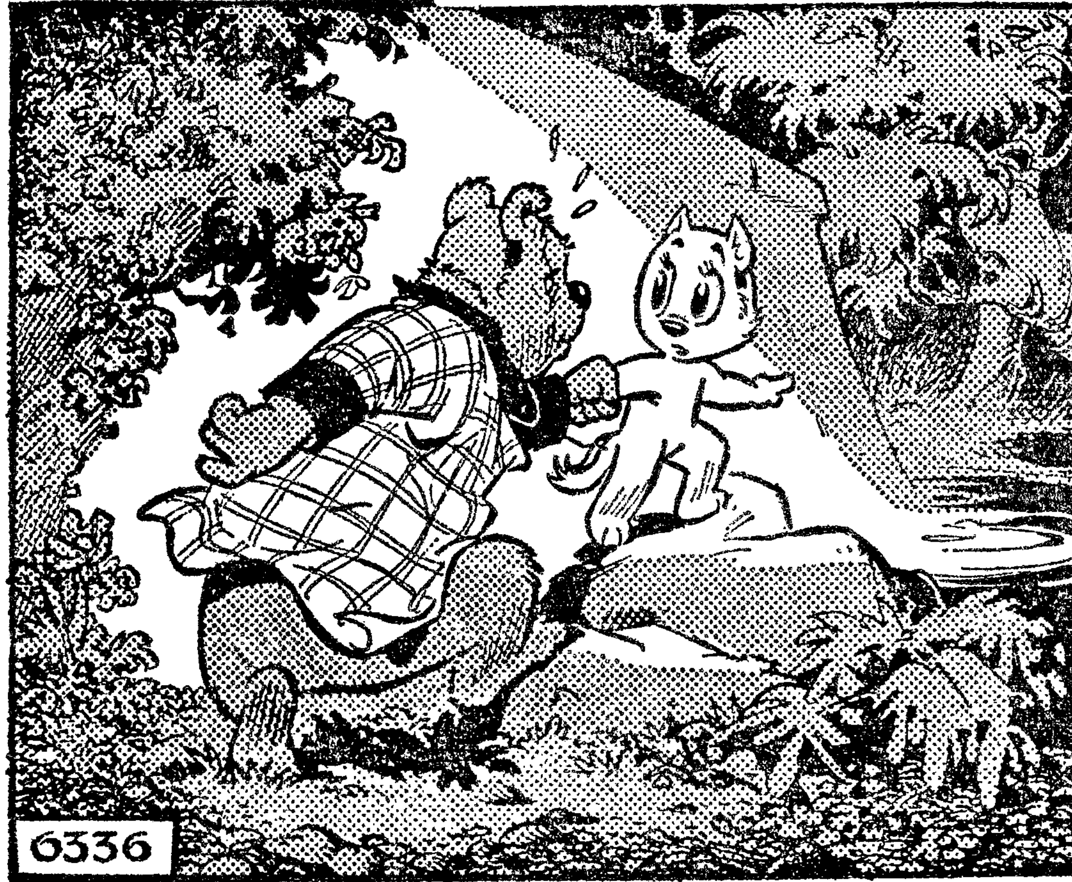

6335 Heer Bommel werd van vijf kanten ingesloten door zwaar gewapende krijgers, die hem al prikkend naar het kamp wilden voeren. „Jullie vergissen je, goede lieden!" riep hij met piepende stem. „Wacht toch even, dan kan ik alles verklaren!! Tom Poes! Waar ben je toch? Kom toch hier en geef die akelige bom aan deze goede soldaten. Ze... ze willen me kwaad doen, bedoel ik..."

Hij zweeg buiten adem, en toen viel het hem op, dat zijn belagers in verstarde houdingen om hem heen stonden. Een zachte nachtwind streek suizelend over de vochtige vlakte en het meer klotste tegen de damwand. Daar boven uit was echter het geluid van laarzen te horen, dat klossend dichterbij kwam. Nu wierp de ontstelde heer een blik op de stenen trap, die tegen de stuwdam omhoog voerde en daar werd hij een zwaar gewapend groepje gewaar dat in snelle vaart naar beneden daalde. „De Goeden!" riep hij uit. „De Slechten bedoel ik! Een aanval!" Men luisterde echter niet naar zijn aanwijzingen. De soldaten, die hem omringden wendden zich haastig om en namen de vlucht in de richting van het kampvuur. De aanvallers, door dit succes aangemoedigd volgden hen in gestrekte draf en liepen zodoende de gevangene tegen de drassige bodem, waar hij tot de neusgaten in zonk. Van zijn kreten was dan ook niets te horen dan een borrelend gereutel. Het was echter genoeg om Tom Poes de plaats te wijzen, waar hij zich bevond.

„Gelukkig", mompelde deze, uit het struikgewas komend. „Er is niets ergs gebeurd en de bom heb ik kunnen verbergen Nu moeten we zien weg te komen voordat die goede slechten en die slechte goeden het hebben uitgevochten."

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6336

6336 Tom Poes rende naar de plek waar heer Bommel in het groen verzonken was en trok hem haastig overeind.

„Gauw!" zei hij. „We moeten hier weg voordat ze terugkomen. Ik heb de bom op een veilige plaats verborgen"

„Mooi is dat!" mompelde heer Ollie, die verbitterd achter hem aan sukkelde. „Voor een bom laat je je oude vriend in de modder trappen. Mooi hoor. Allerlei slechten kunnen".......

Hij zweeg en er verscheen een peinzende uitdrukking op zijn gelaat.

„Die Slechten", hernam hij stilstaande, „waren dat nu goeden, of waren de Goeden slecht? Dat zou ik nu wel eens willen weten, want anders heb ik als heer geen houvast. Ik wil weten waar ik sta; op deze manier wordt er steeds over mij heengelopen en daar kan ik helemaal niet tegen met mijn teer gestel".

„Kom mee!" drong Tom Poes aan. „We moeten verder, en hier zitten we dat is het enige wat ik begrijp".

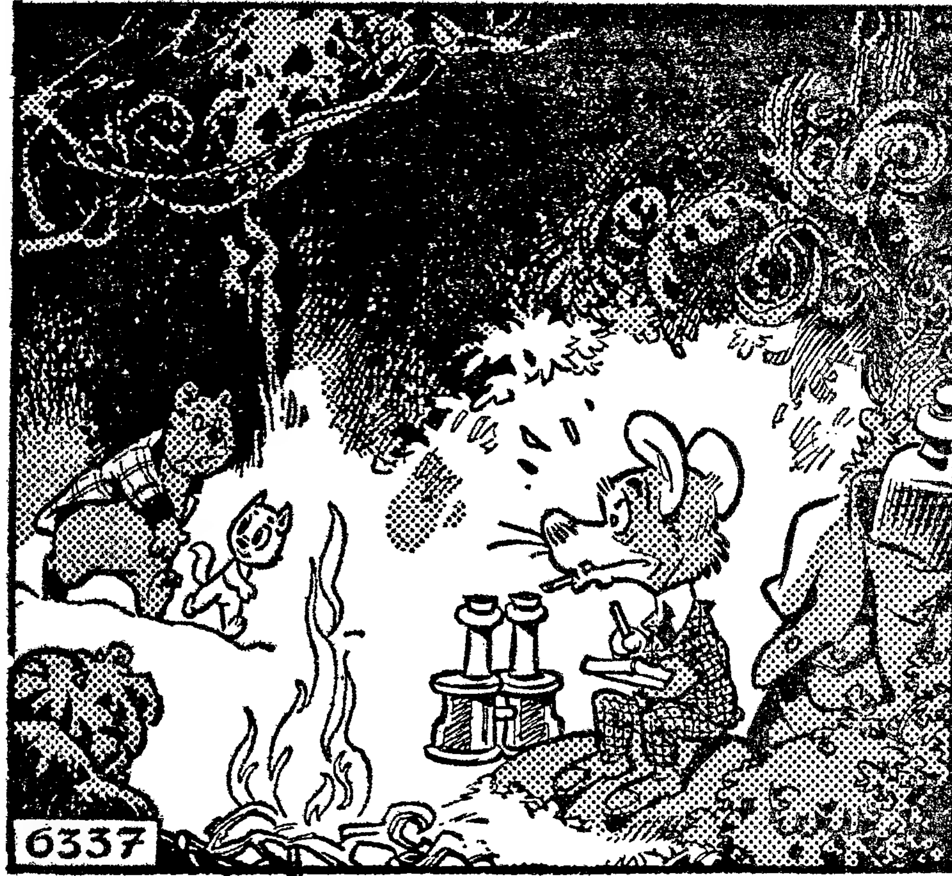
De Sollideeërs zelf snappen er geloof ik ook niet veel van, en daarom moeten we iemand zoeken die op de hoogte is".

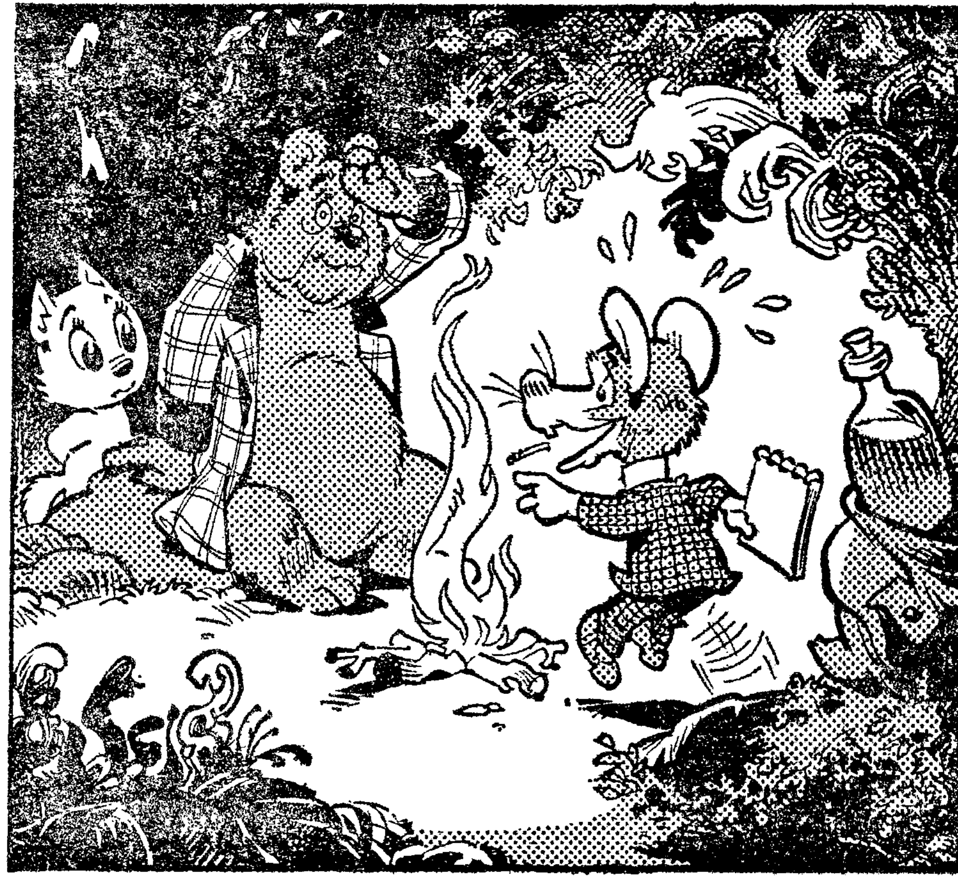
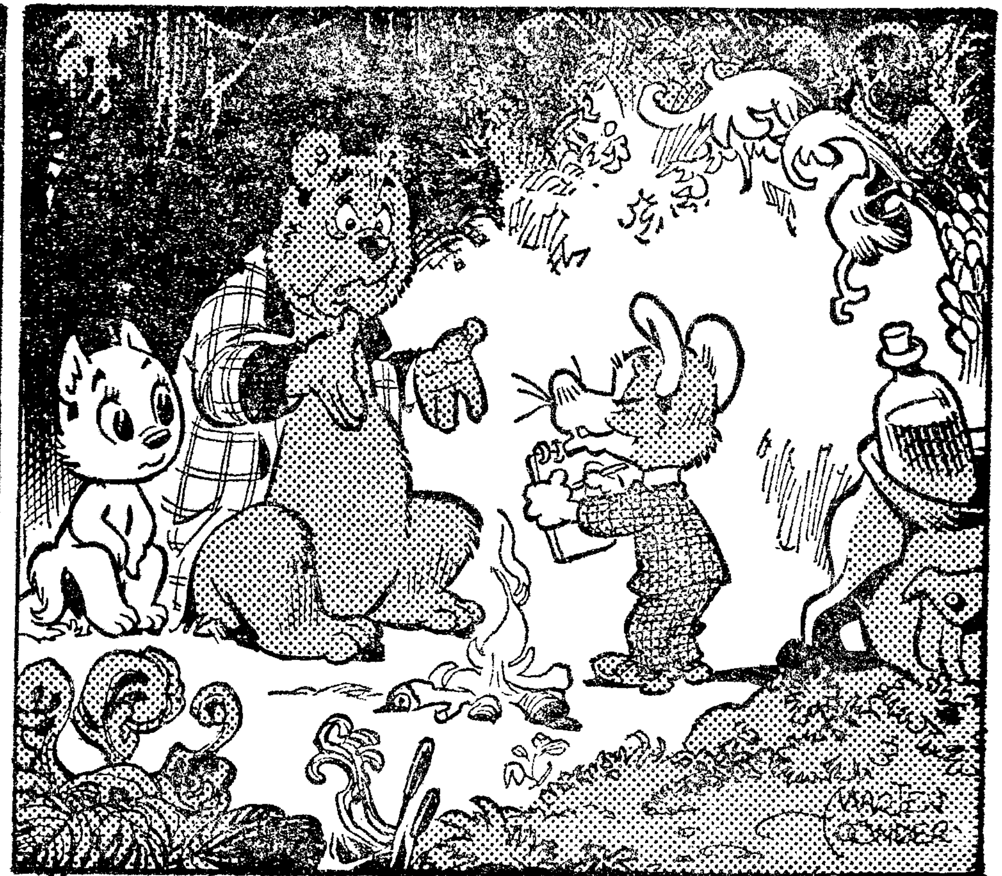
Hij liep snel naar een smal pad, dat langs de oever van het meer leidde en heer Bommel volgde hem moeilijk.

„Jij hebt gemakkelijk praten", klaagde hij. „Jij wordt niet steeds door bevrijders vertrapt terwijl je jongere vriend er stilletjes vandoor gaat, als je begrijpt wat ik bedoel. Trouwens, wie is hier op de hoogte?"

„Daar brandt een vuurtje", zei Tom Poes. „Daar zit misschien iemand die ons de toestand kan uitleggen. Als het tenminste geen Goede of Slechte is".

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6337 Heer Bommel en Tom Poes naderden sluipend het vuurtje, maar toen ze dichterbij kwamen verloren ze hun voorzichtigheid.

„Het is Argus", die verslaggever!" riep Tom Poes, terwijl hij het op een lopen zette.

„Dat treft", riep de journalist uit. „Meneer Bommel. Hoe maakt u het? Hebt u de partijen al tot elkander kunnen brengen? Hoe is de toestand? De hoofdredactie vond de kwestie belangrijk genoeg om mij hierheen te sturen. Het leeft bij de lezers, u kent dat. Vertelt u maar rustig, ik houd u wel bij. Waar zijn onze bondgenoten?"

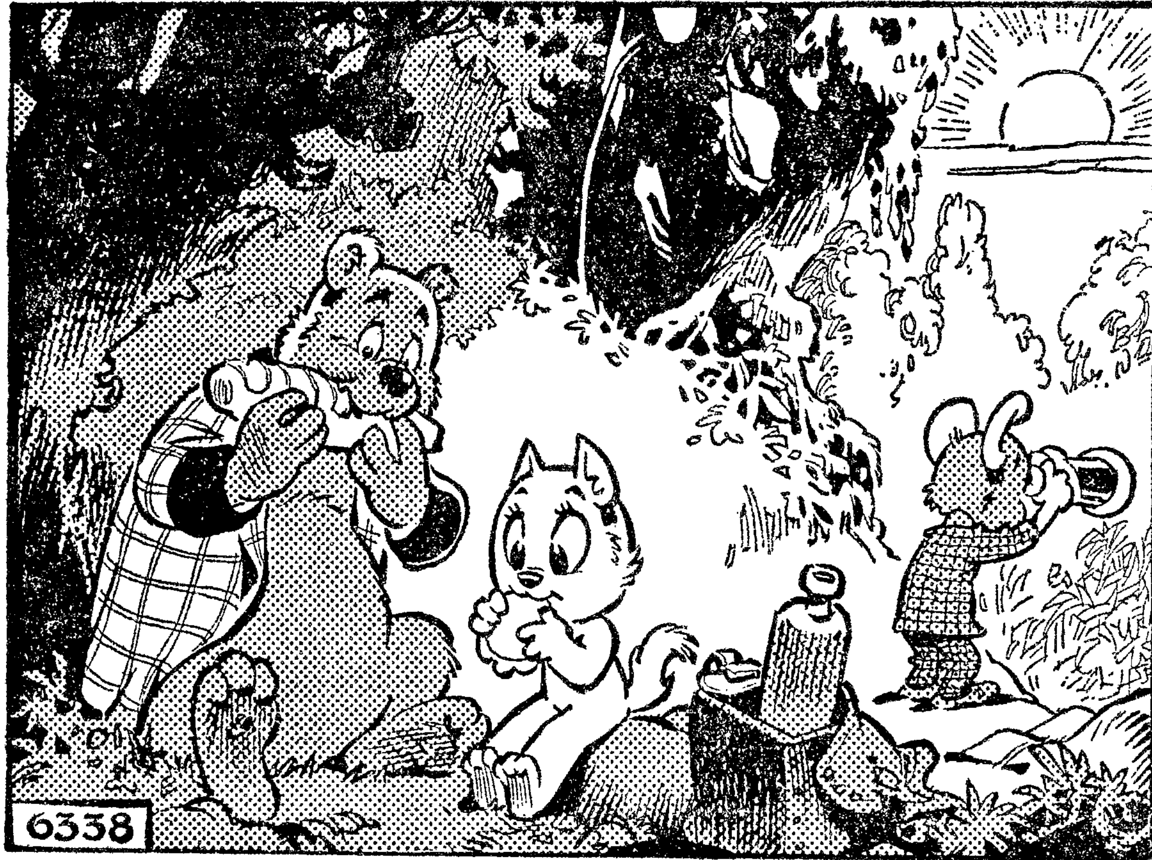
Heer Ollie liet zich vermoeid op een steen zakken en wiste zich het voorhoofd af.

„Dat had ik nu juist van u willen weten", zei hij met matte stem. „Tot nu toe heb ik hier geen bondgenoten gevonden, alleen Goeden en Slechten. De Sollideeërs vliegen maar wat rond, en een heer moet alles alleen doen, als u mij volgen kunt".

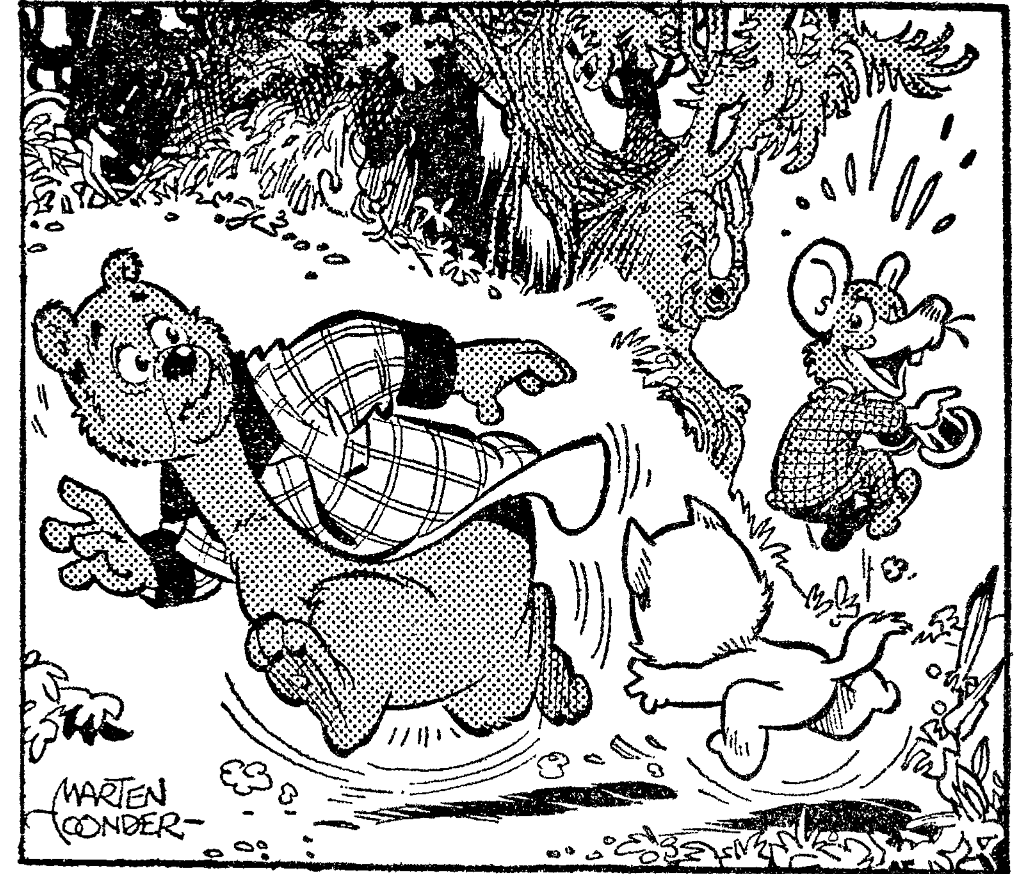
„Dat is belangrijk nieuws!" mompelde Argus, druk schrijvend. „Alleen maar goeden en slechten en geen bondgenoten. De heer Bommel Staat Alleen Voor Taak. Dat zullen onze abonnees interessant vinden! Gaat u toch verder!"

„Hm", zei Tom Poes, die tot nu toe gezwegen had. „Hoe zien de Goeden er volgens u uit? En wat er eigenlijk in die rugzak. Ik heb honger!"

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6338 Argus pakte zijn rugzak uit en al spoedig zaten heer Ollie en Tom Poes uitgehongerd te eten. De ochtend begon inmiddels aan te breken en zette de bomen en de reizigers in een roze gloed. „Dit voedsel komt maar net op tijd", sprak heer Bommel tussen twee happen in. „Ik was werkelijk even bang, dat het bevrijden van dit land me boven de krachten ging. Maar als u me nu even zegt waar onze bondgenoten zijn . . ."

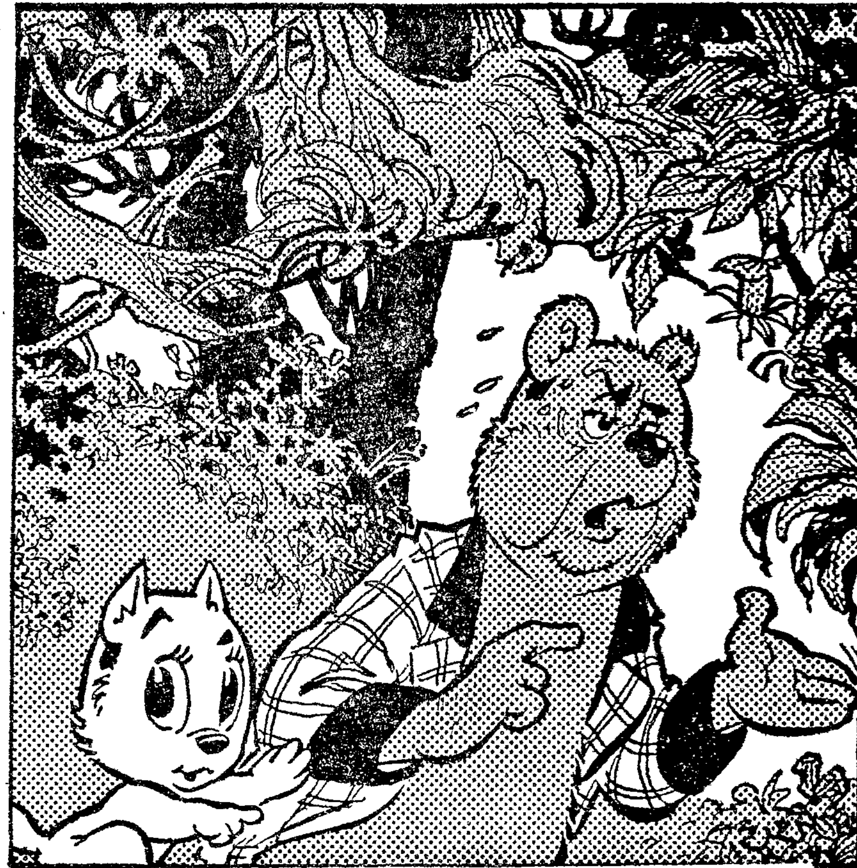
„Wacht even", riep de verslaggever, die met een kijker de omtrek verkende. „Daar beweegt iets in het struikgewas. Het is . . . Ja! Dat treft. Daar nadert een bevriende patrouille. Nu bent u vanzelf in goede handen!" In de verte werd het geluid van knappende takken hoorbaar en snelle voetstappen deden de bodem dreunen.

„Daar zit hij!" riep een stem. „De verrader! Waar is onze bom?" Heer Bommel wierp een enkele blik in de richting van die geluiden en sprong toen overeind. „Help!" riep hij uit. „De Goeden! De Slechten bedoel ik! Ik bedoel . . ." „Kom liever mee!" riep Tom Poes, „lopen!"

„Maar dat hoeft toch niet!" piepte de journalist. „Het zijn bondgenoten!" Tot zijn verbazing schonken zijn gasten echter geen aandacht aan zijn rustgevende woorden. Ze holden het woud in zonder hun maaltijd af te maken.

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

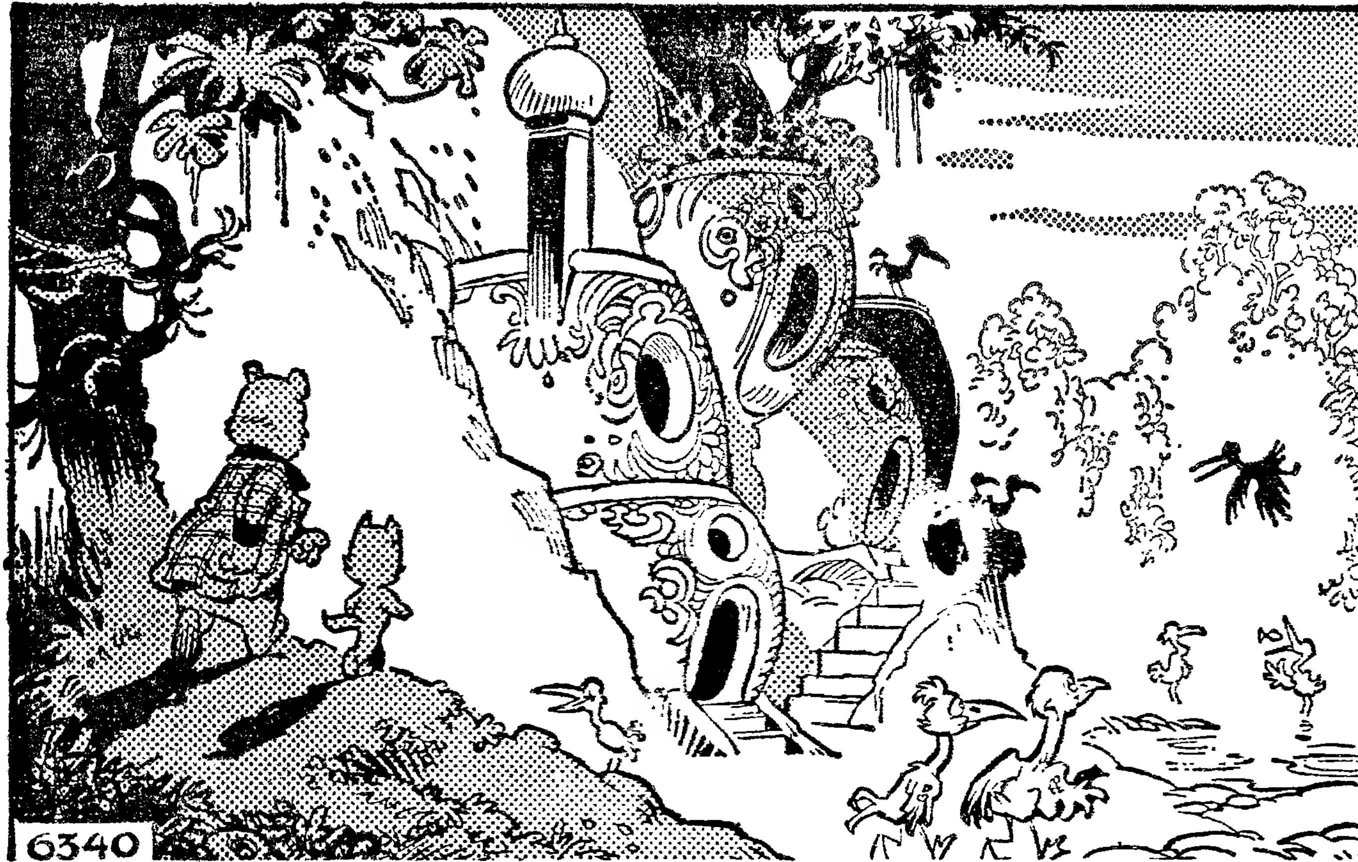

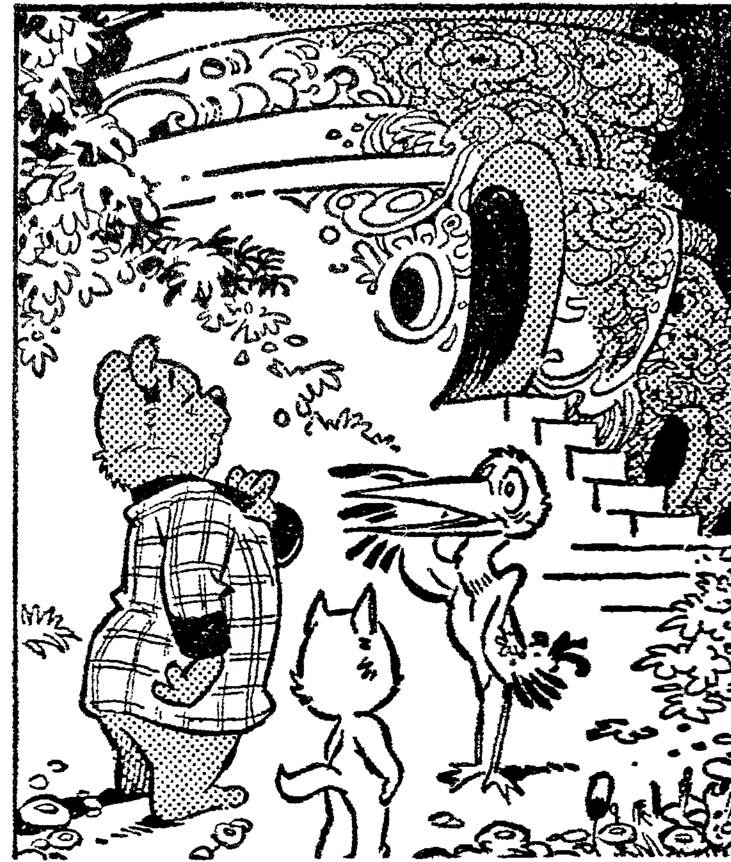
6339 Heer Bommel en Tom Poes holden geruime tijd voort langs de oever van het meer. Ze hadden beiden genoeg van Goeden en Slechten, vooral omdat ze nog steeds niet wisten wie dat waren. Ten slotte hield heer Ollie echter uitgeput de pas in. „Het gaat ten slotte om die arme vogels" sprak hij hijgend. „De Sollideeërs bedoel ik. Het is hun land, zeg nu zelf. Maar ze moeten maar steeds in de lucht hangen, terwijl hun bodem vermodderd en platgetrapt wordt. Net als ikzelf trouwens, en ik ben ten slotte hun bevrijder! De vraag is nu maar, van wie ik ze eigenlijk bevrijden moet?"

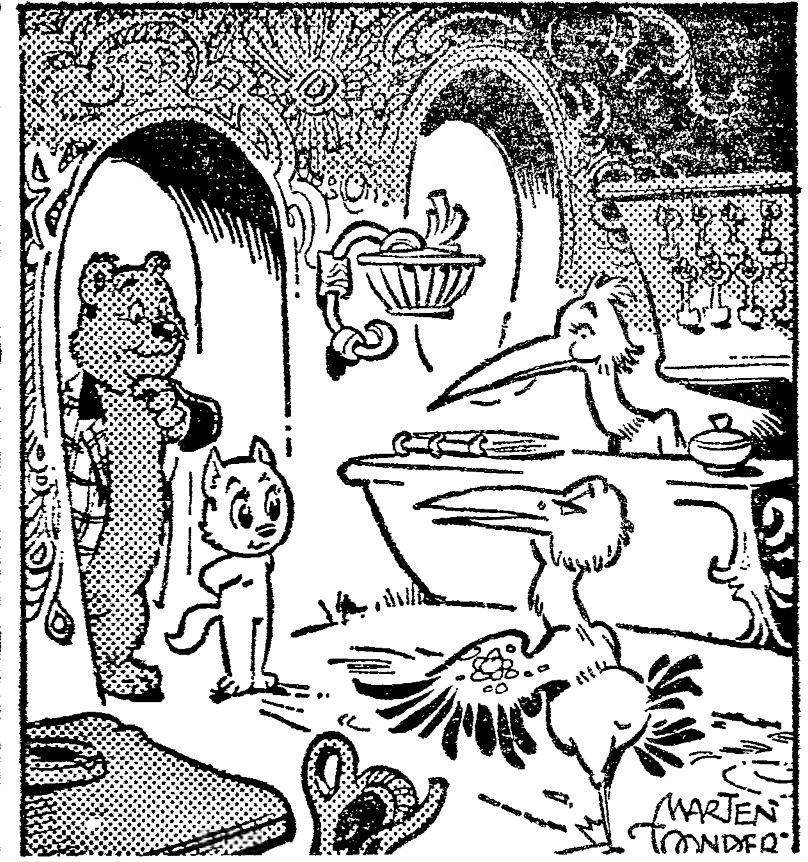
„Ja", zei Tom Poes. „Maar die vogels hangen niet allemaal in de lucht. Aan deze kant van de dam heb ik er nog niet één zien vliegen. En daar staan er een paar in het water kijk maar!" Hij wees naar een groepje vogels, dat vreedzaam in het meer stond en dat fraai belicht werd door de stralen van de opkomende zon. „Ze . . . ze vissen!" riep heer Bommel uit. „Ze ontbijten, bedoel ik. Dat heb ik ze aan de andere kant van de dam nooit zien doen: daar hadden ze een blikopener nodig, als je begrijpt wat ik bedoel".

Tom Poes knikte. „Hier is alles anders", zei hij. „Hier zullen we er wel meer van te weten komen".

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6340 Tom Poes en heer Bommel volgden het pad, dat langs de oever van het meer liep. Hoe verder ze kwamen, hoe bewoonder de omgeving er uit zag, en ten slotte bevonden ze zich tegenover een verzameling fraai beschilderde huizen, die schilderachtig aan de bergwand hing. De zon scheen vriendelijk over het water, de bomen ritselden in het zachte windje en de inwoners glimlachten onder het gaan.

,,Kijk nu toch eens aan!'' sprak heer Ollie verrast. ,,Dit is heel wat anders dan aan de andere kant! Hier voelt een heer zich meteen thuis, wat jij, jonge vriend?''

,,Hm'', mompelde Tom Poes. ,,Wat zit daar achter?''

Heer Ollie luisterde niet naar deze vraag. Hij wendde zich tot een wandelaar, die juist van zijn ontbijt in het meer terugkeerde en hield hem staande.

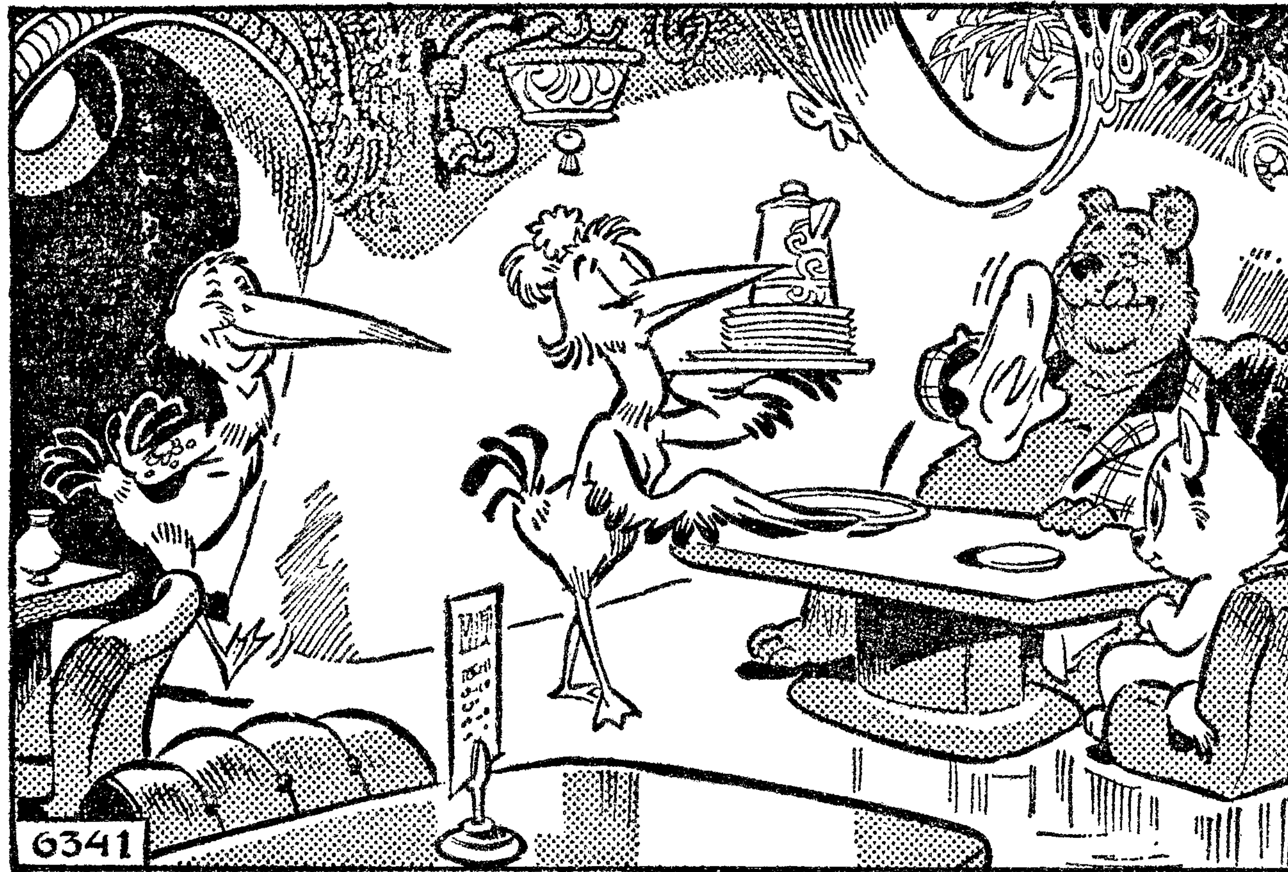
,,Is hier ook een goed hotel in de buurt?'' vroeg hij vriendelijk. ,,Een plaats waar een bevrijdend heer zijn maaltijd af kan maken zonder door slechte goeden gestoord te worden, bedoel ik?

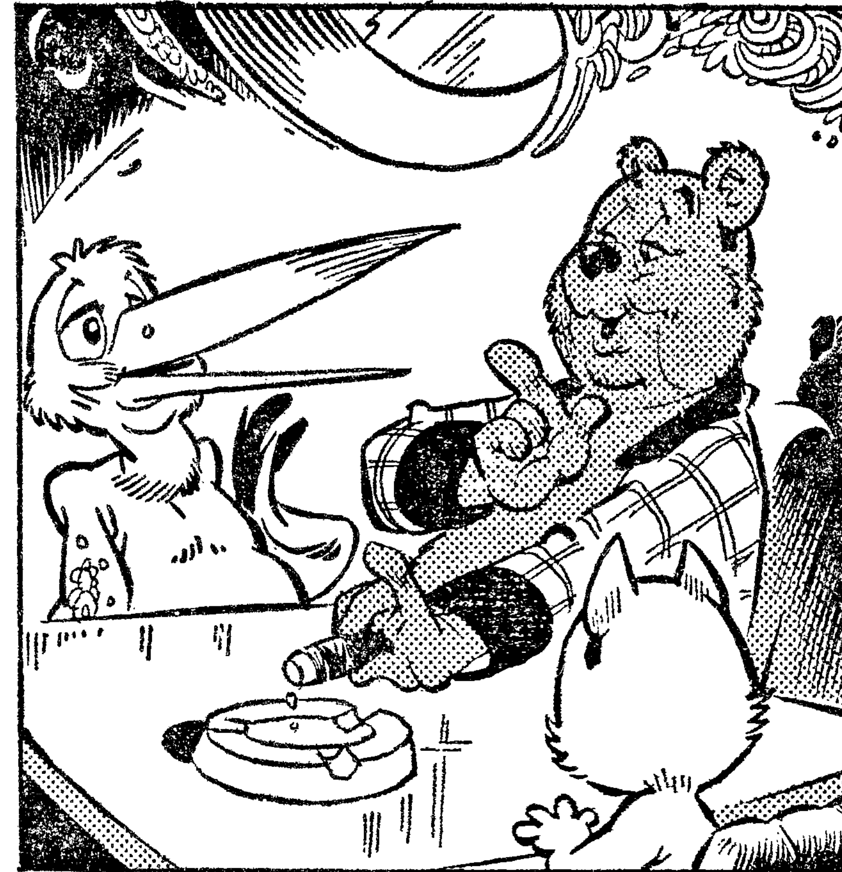
,,Daar'', zei de inboorling op een groot gebouw wijzend. ,,Slaapeetplaats voor loopvreemdelingen. Kost geld''.

,,Geld speelt geen rol'', riep heer Bommel goedgemutst, en met deze woorden betrad hij de hall van het aangeduide bouwwerk. Het zag er proper uit en de Sollideeër, die hen ontving putte zich uit in beleefdheden zodat het de beproefde heer prettig te moede werd.

,,Kijk, zo had ik het mij nu altijd voorgesteld'', verklaarde hij. ,,Iemand die een grootse taak op de schouders genomen heeft, dient met eerbied behandeld te worden, zei mijn goede vader altijd. En met deze woorden voor ogen ben ik op reis gegaan''.

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6341 Geruime tijd later werd de tafel ontruimd en liet heer Bommel zich met een voldane zucht achterover zakken.

„Alles goed?" vroeg de hotelier naderbijtredend. „Hebben doorluchte heren gesmaakt?"

„Uitstekend", zei heer Ollie minzaam. „Het heeft mij veel goed gedaan en nu kan ik mij weer geheel aan mijn taak wijden. Hoe komt het dat hier alles zo veel beter is dan aan de andere kant van de dam?"

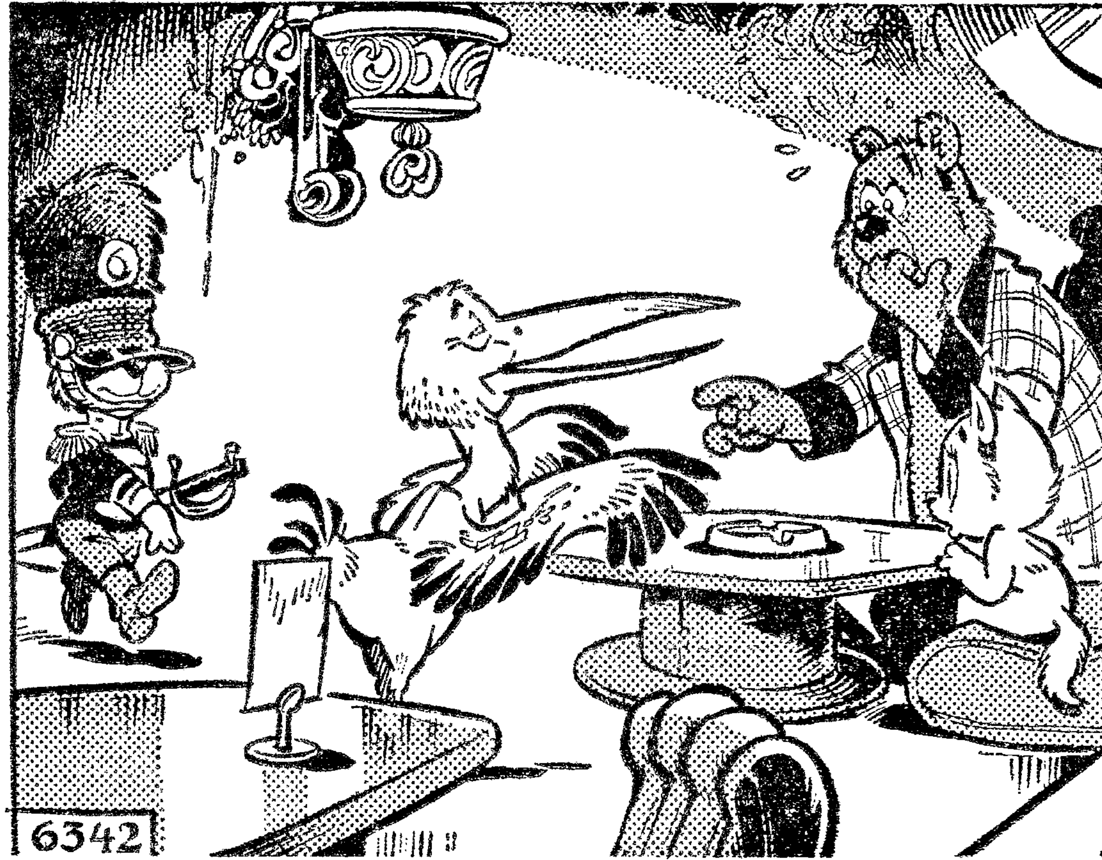
„Door dam natuurlijk", zei de ondernemer. „Hier is plenty vis, en daar niet meer".

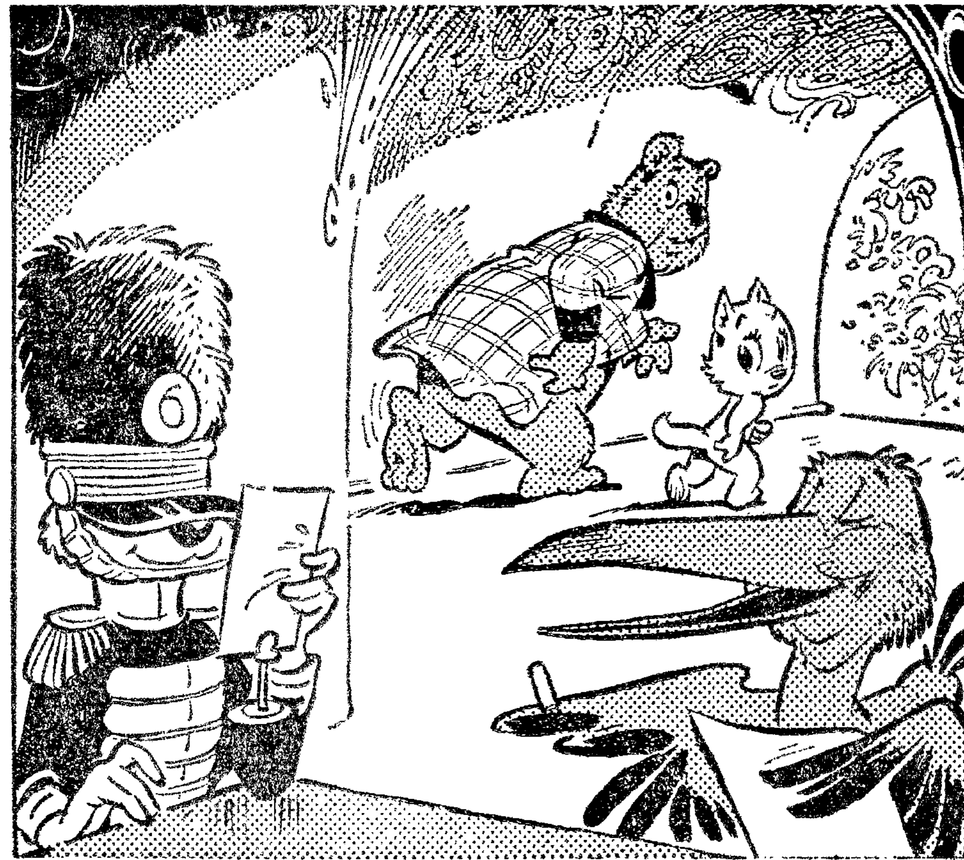
„O", mompelde heer Bommel een beetje uit het veld geslagen. „Juist, ja. Hm. Maar het is toch niet eerlijk? Tegenover uw landgenoten, die aan de andere kant wonen, bedo ik. Die zullen die dam vast niet prettig vinden en het zou m niets verbazen wanneer ze op een dag kwaad werden".

„Edele heer kan gerustig zijn", verzekerde de hoteleigenaa „Alles blijft hier wel zo. Goeden, die dam gebouwd hebbe zorgen daar voor. En Goede Sollideeërs helpen natuurlijk. Goe de vreemdeling kan rustmatig slapen gaan, goede Goeden wa ken over hem. Kan niets gebeuren".

Deze woorden stelden heer Ollie gerust. Geheel ontspannen bestelde hij een kamer om de verloren slaap in te gaa halen, maar voordat hij op kon staan gebeurde er iets akeligs

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6342 Heer Bommel stond op om naar zijn kamer te gaan, doch terwijl hij nog bezig was zich achter de tafel uit te worstelen verstarde hij plotseling. „W-we zijn er bij ...", fluisterde hij bleek. „D-de slechten hebben ons gevolgd!"

Tom Poes die tegenover de ingang zat, zag dat er een nieuwe gast binnentrad, en de schrik sloeg ook hem om het hart. Maar de hotelier hief sussend de handen op toen hij de ontroering van zijn gasten bemerkte. „Vrede, doorgeluchte vreemdelingen", sprak hij rustig. „Hier kan kwaad niet komen. Goede Goeden waken over ons. Daar komt een hoofdman mijn nederige maaltijd gebruiken; Een Betere! Ontschuldig mijn persoon!"

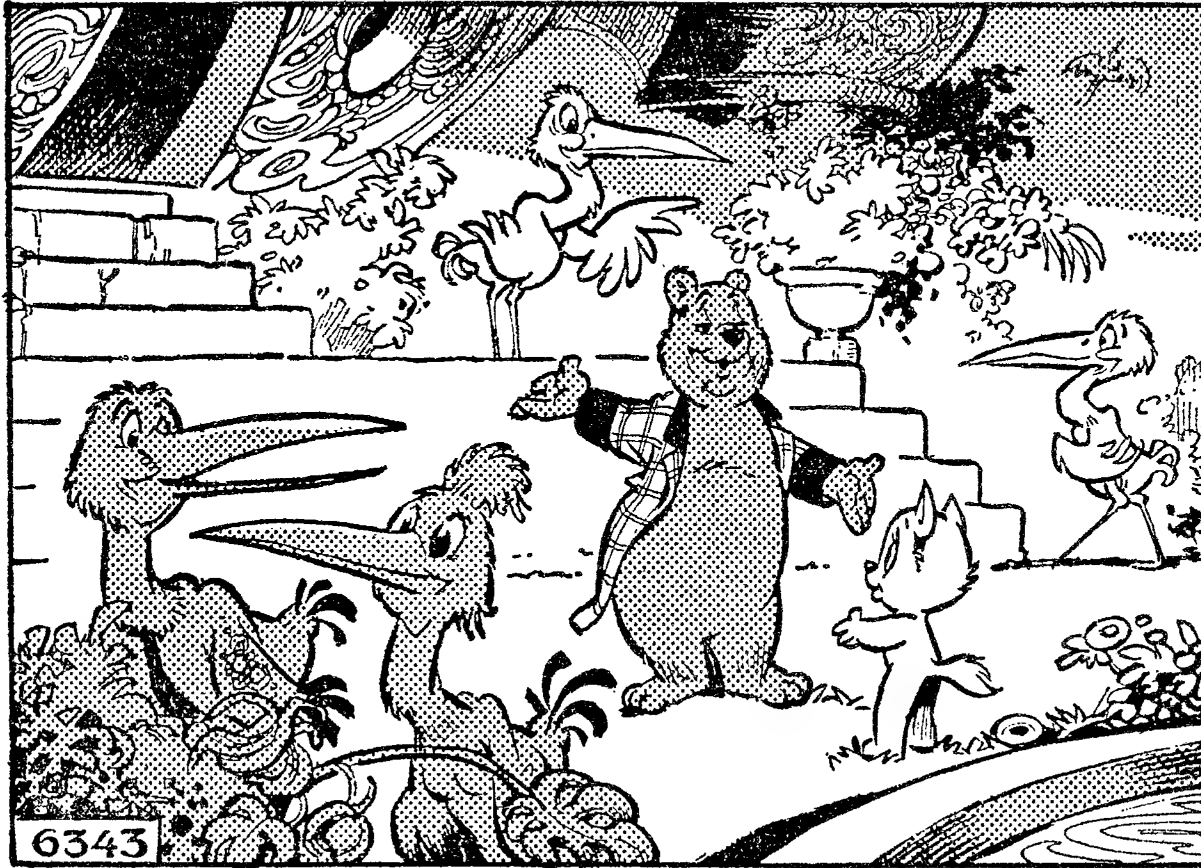
Zo sprekende wendde hij zich tot de nieuw aangekomene en begroette hem met grote voorkomendheid. De soldaat zette zich met een korte groet aan een tafeltje en begon het menu door te nemen zonder een blik op de andere bezoekers te slaan.

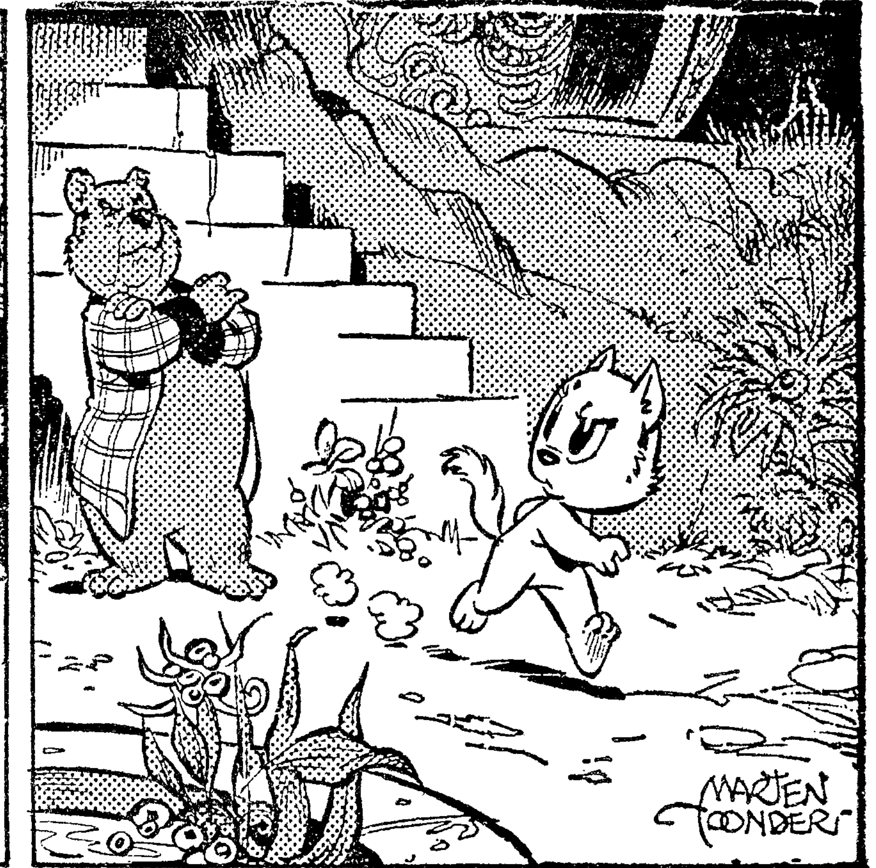
„Kom mee", fluisterde Tom Poes.„Laten we maken, dat we wegkomen. Maak geen geluid, heer Ollie!"

Heer Bommel gehoorzaamde met trillende knieën, maar hij kon niet nalaten een blik achterom te werpen. Hij volgde zijn eigen gedachtengang en toen hij de uitgang bereikt had was hij tot een besluit gekomen.

„Eindelijk!" sprak hij tot zichzelf. „Nu weet ik wie de Goeden en wie de Slechten zijn. De feiten spreken voor zichzelf".

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6343 Heer Bommel stapte met een glimlach naar buiten en ademde diep de zuivere lucht in.

,,Eindelijk'', sprak hij. ,,Nu weet ik wie de Goeden en wie de Slechten zijn!''

,,O ja?'' vroeg Tom Poes verrast. ,,Wat zijn dan de Goeden?''

,,Daar binnen zit er een'', verklaarde heer Olie. ,,Ik voel zoiets heel fijn aan. Heb je de maaltijd geproefd? Heb je de omgeving goed opgenomen?

Heb je gezien hoe keurig en smaakvol alles is ingericht? Er is niets dan orde en welvaart om je heen, jonge vriend! En daarom moet de officier die daar binnen zijn eten zit te bestellen een Goede zijn!''

,,Hm'', zei Tom Poes. ,,Hoe kan dat als hij een van de lui is die de stuwdam gebouwd hebben? Aan de andere kant is immers allemaal ellende. Nee, ik geloof dat u zich vergist''.

Nu werd heer Bommel boos.

,,Onzin'', sprak hij gemelijk. ,,Een plek, waar een heer zich thuis voelt moet Goed zijn. Dat heeft mijn vader mij altijd voorgehouden en daar houd ik mij aan. Aan de andere kant van de dam wonen onvermogenden in een verwaarloosde omgeving, die voor mijn teer gestel héél drukkend was.

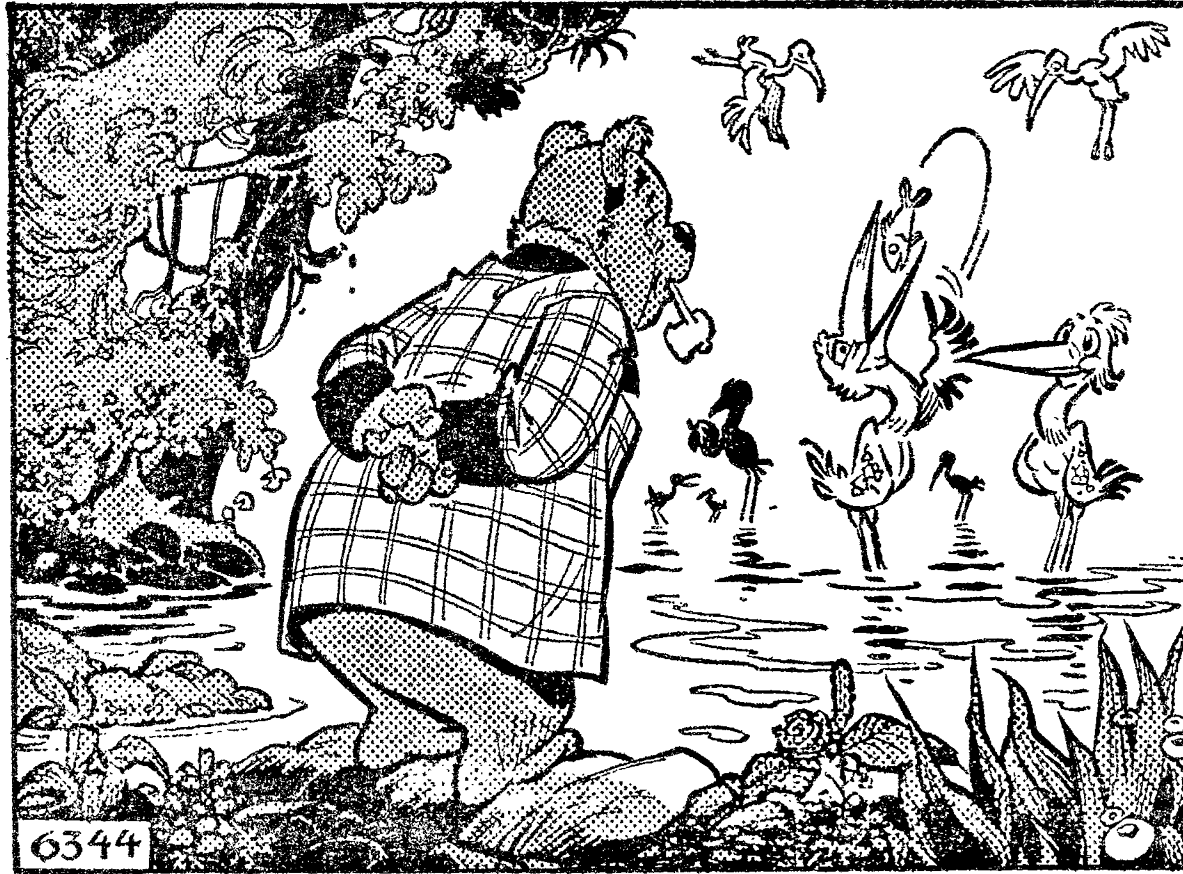
De modder rook zelfs zeer onaangenaam; ik heb het persoonlijk geproefd. Daar waren de Slechten, dat staat vast!''

,,Nou, voor mij niet'', zei Tom Poes brutaal. ,,Ik heb zo mijn eigen ideeën over de toestanden hier, en ik ga er wat aan doen''.

Met deze woorden begon hij terug naar het bos te lopen en heer Bommel keek hem grimmig na.

,,Je doet maar'', mompelde hij. ,,Ik ga nu rustig mijn kamer betrekken en eens lekker uitslapen''.

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

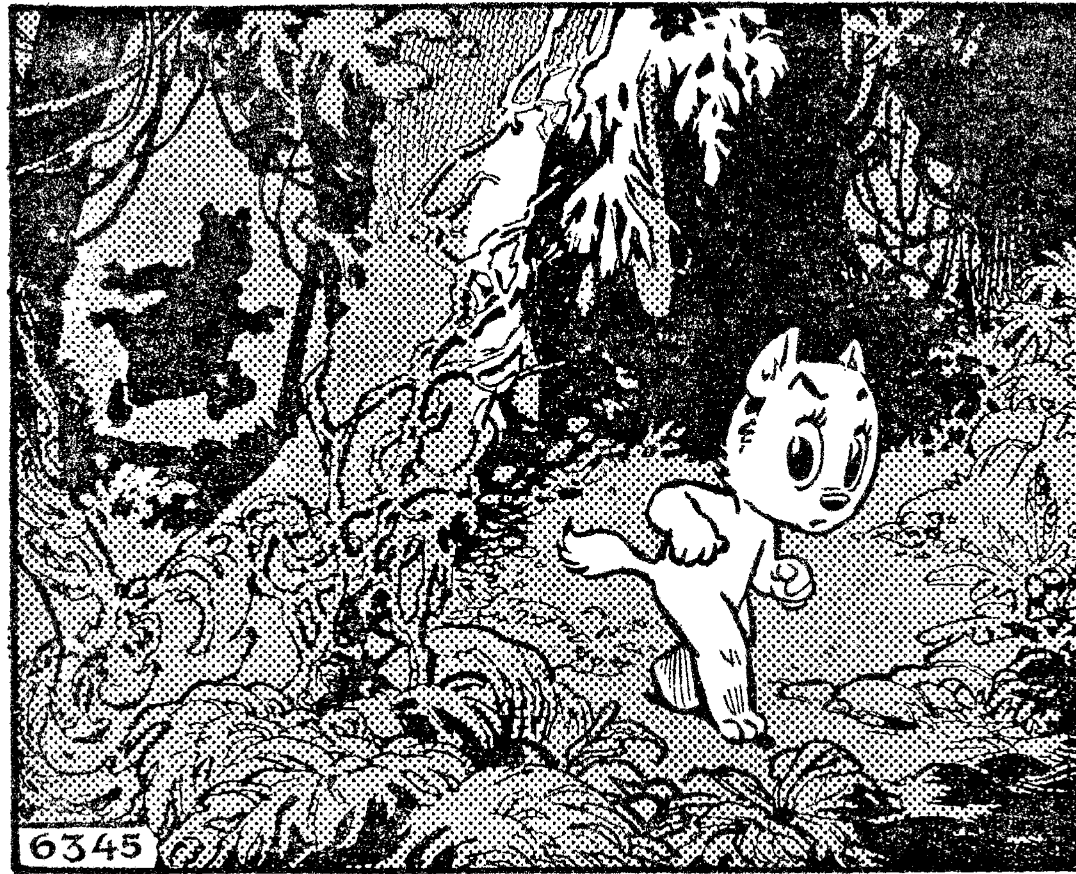
6344 Heer Bommel ging nog niet direct het hotel binnen. Hij keek Tom Poes broedend na, totdat die in het bos verdwenen was, en daarna begaf hij zich naar de oever van het meer. De avondzon bescheen de daar vissende vogels met een roze schijnsel en een zacht windje voerde de geuren van rode malideeën en konotropen aan. Er heerste een grote rust, die de peinzende heer goed deed. Maar na een poosje begonnen er allerlei gedachten door zijn brein te woelen.

,,Niets dan welvaart en tevredenheid'', prevelde hij. ,,Overvloedig vis in het heldere water. . . Hm, water . . . Door die dam. Ja, ja. En aan de ander kant is blubber. Zou de jonge vriend dan toch. . . ''

Hij zuchtte en diepe rimpels speelden over zijn voorhoofd. Maar toen schudde hij het hoofd.

,,Onzin'', hernam hij, terwijl hij zich naar de uitspanning begaf. ,,Een omgeving waar het voor een heer aangenaam toeven is, is goed. Daar houd ik mij aan, want dat heeft mijn goede vader mij altijd voorgehouden. Ik ga slapen. Maar toch zou ik wel eens willen weten wat Tom Poes eigenlijk van plan is en waar hij uithangt!'' Nu, Tom Poes was al een heel eind weg. Hij volgde de oever van het meer, dwars door het bos heen, in de richting van de stuwdam. Hij liep met voorzichtige stappen door de vallende schemering en het was duidelijk dat hij een vast doel voor ogen had. . . .

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6345 Tom Poes liep voorzichtig voort. De nacht was gevallen en de duisternis bemoeilijkte het gaan door het dichte struikgewas. Hij deed zijn best om geen geluid te maken, want voor zijn plan was het nodig, dat hij geen Goeden en geen Slechten ontmoette.

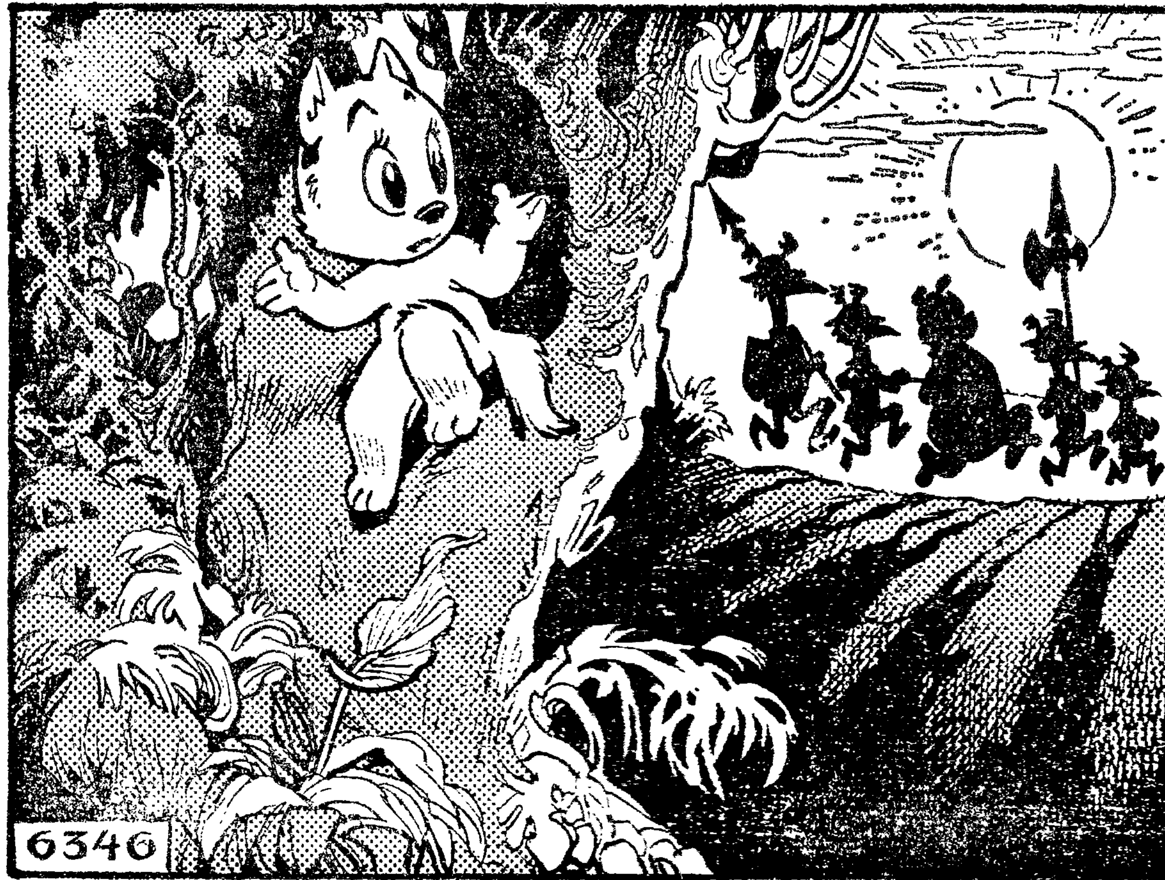
,,Met die lui moet ik niets te maken hebben'', dacht hij. ,,Heer Ollie denkt, dat hij weet wie de Goeden zijn, maar ik ben daar niet zo zeker van. . .''

Op dat moment hoorde hij een snel naderend stappend geluid achter zich en hij sprong snel achter een boom om dekking te zoeken. Een enkele blik leerde hem echter, dat het slechts heer Bommel was, die hem in snelle vaart achterop kwam.

,,Tom Poes!'' riep de dravende heer door het stille woud. ,,Tom Poes! Ben je daar? Wacht toch even. Ik ga met je mee. Ik heb nog eens gedacht. . .''

Tom Poes wilde net aan deze roepstem gehoor geven, toen hij een beweging in de struiken aan de kant van de weg gewaar werd. Het was een afdeling soldaten die zich in het vijandelijke gebied gewaagd had om een verkenning uit te voeren. Door het geroep en gedreun waren ze naderbij gelokt en nu sprongen ze op een teken van hun aanvoerder uit het struweel te voorschijn. Heer Ollie had daar niet op gerekend. Hij stiet dan ook een kreet uit en draaide zich om, met het doel zich uit de voeten te maken. Helaas, hij was te laat. De groep stortte zich met rauwe kreten op hem, onder het zwaaien van allerlei wapentuig. Tom Poes begreep dat hij tegen deze overmacht niets kon uitrichten en hij keek machteloos toe hoe zijn vriend overmeesterd werd.

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

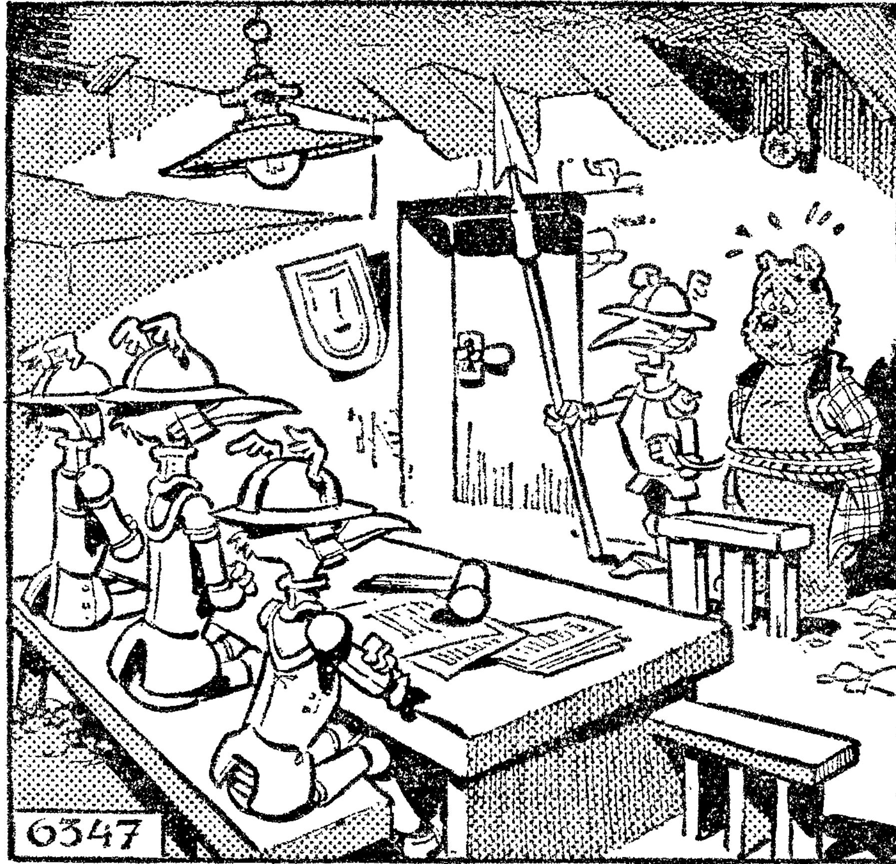
6346. Tom Poes klom snel in een boom terwijl in de verte wapengekletter en angstgeschreeuw tegen de eeuwenoude stammen opsteeg. Het duurde maar kort. Heer Bommel werd snel en vakkundig gebonden en na een kort bevel zette het groepje zich weer in beweging, hun gevangene met zich voerend.

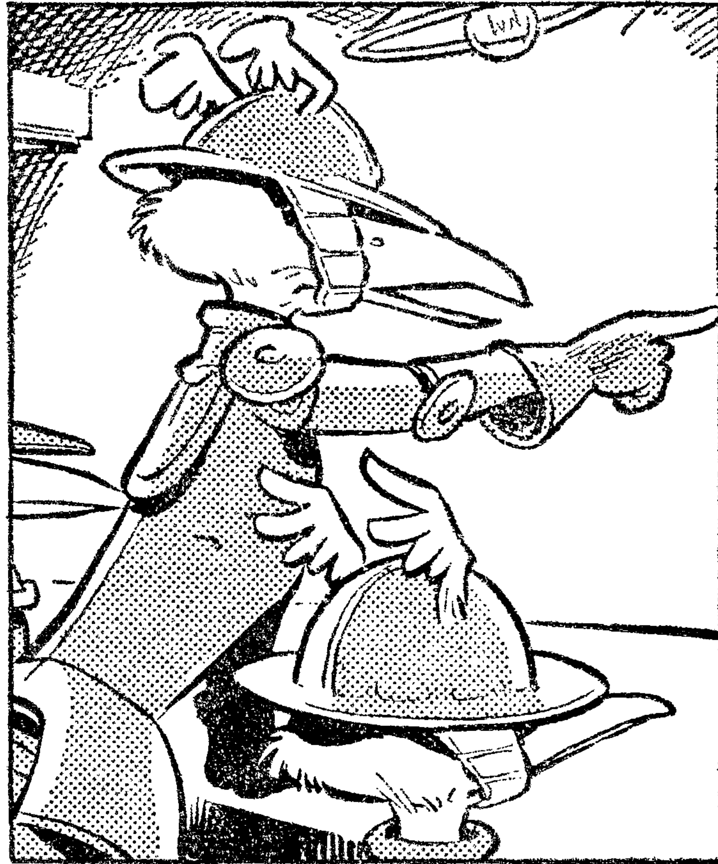
,,Wat een ellende!'' mompelde Tom Poes, die de afdeling tegen het licht van de opkomende zon weg zag draven. ,,Het is natuurlijk prettig dat heer Ollie heeft ingezien dat hij het verkeerd had. Maar nu zit hij in de narigheid en nu moet ik hem er uit halen, voordat ik verder aan mijn plan kan werken. Wie weet waar ze hem heenbrengen?''

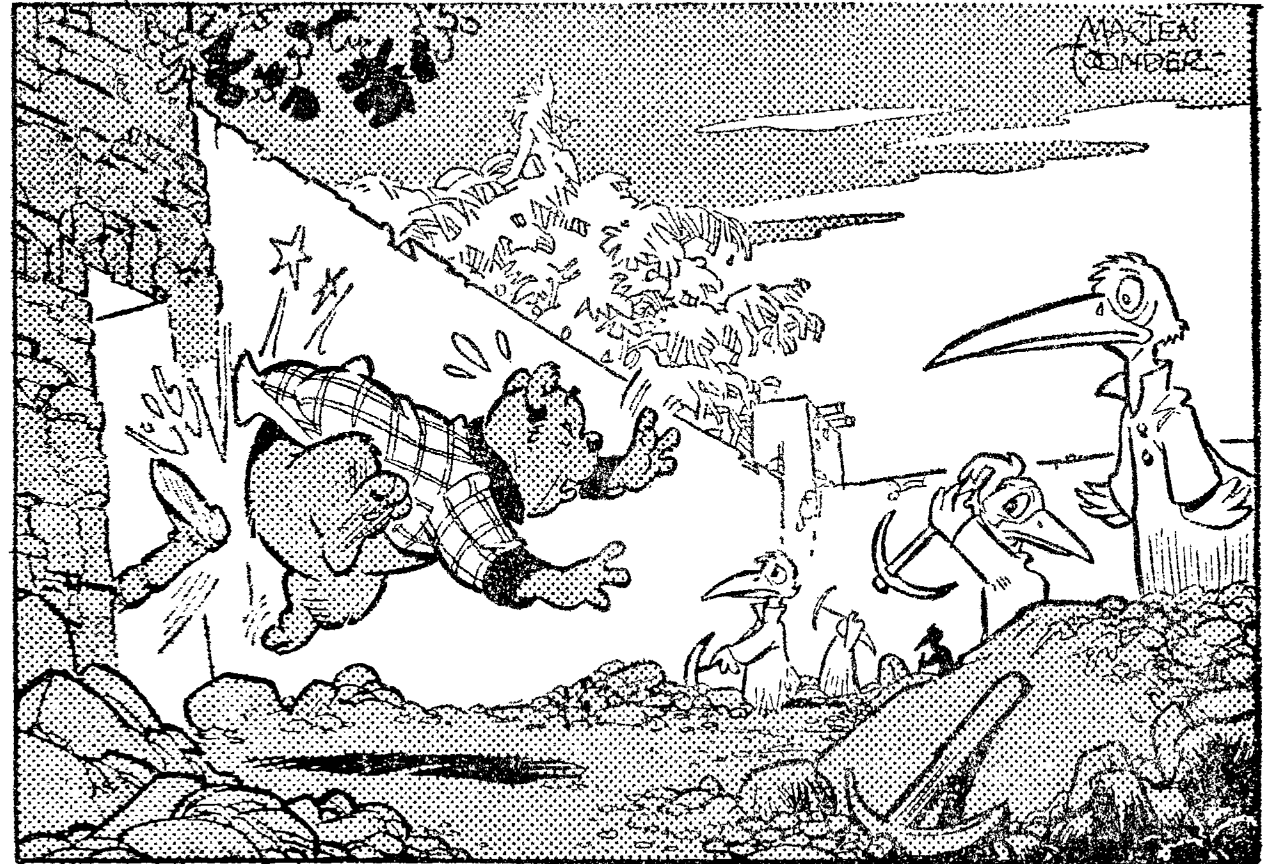
Dat was inderdaad moeilijk te zeggen. Het onverschrokken troepje snelde voort in de richting van de dam. Het ging over heuveltjes en door kuilen zonder de pas te vertragen en op het geroep en geklaag van de gevatte heer werd in het geheel niet gelet. Er was echter iemand, die er door werd aangetrokken. Dat was de verslaggever Argus, die in die buurt zijn tentje had opgeslagen om nieuws te garen.

,,Wel, wel'', prevelde de journalist verblekend. ,,Men heeft meneer Bommel gevangen genomen! Dat zal de lezers interesseren. Bekend Rommeldammer In Handen Van De Slechten. Een Klap Voor De Bevrijding Van Sollidee''. En dat tegenlicht is aardig voor een plaatje; heel dramatisch. Daar maak ik een goede stunt mee''. Hij knipte af en spoedde zich vervolgens terug naar het vaderland waar hij een heel goede beurt maakte. Maar daarover later. Het is immers wel duidelijk, dat heer Ollie niet veel hulp van deze figuur verwachten kon . . .

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6347. Heer Bommel werd de volgende morgen vroeg in een eenvoudig gemetseld vertrek geleid, waar drie hoge militairen achter een ruwe tafel zaten.

,,Dit is een krijgsraad te velde", sprak de middelste. ,,Alles wat u zegt wordt tegen u gebruikt. Hebt u iets te zeggen?"

Heer Bommel zweeg. In de eerste plaats had hij nog steeds zijn adem niet terug en in de tweede plaats zag hij het nutteloze van tegenwerpingen in.

,,Goed", hernam de hooggeplaatste soldaat. ,,Wie zwijgt stemt toe! U bekent dus, schuldig te zijn aan verraad en overloperij. U bent over de dam gevlucht naar het deel van Sollidee dat door de Slechten bezet is. U hebt daar zonder twijfel geheimen overgebracht. U hebt geprobeerd om het vrije deel van dit land aan de onderdrukkers in handen te spelen. Hebt u iets te zeggen?"

Nu hervond heer Ollie zijn stem.

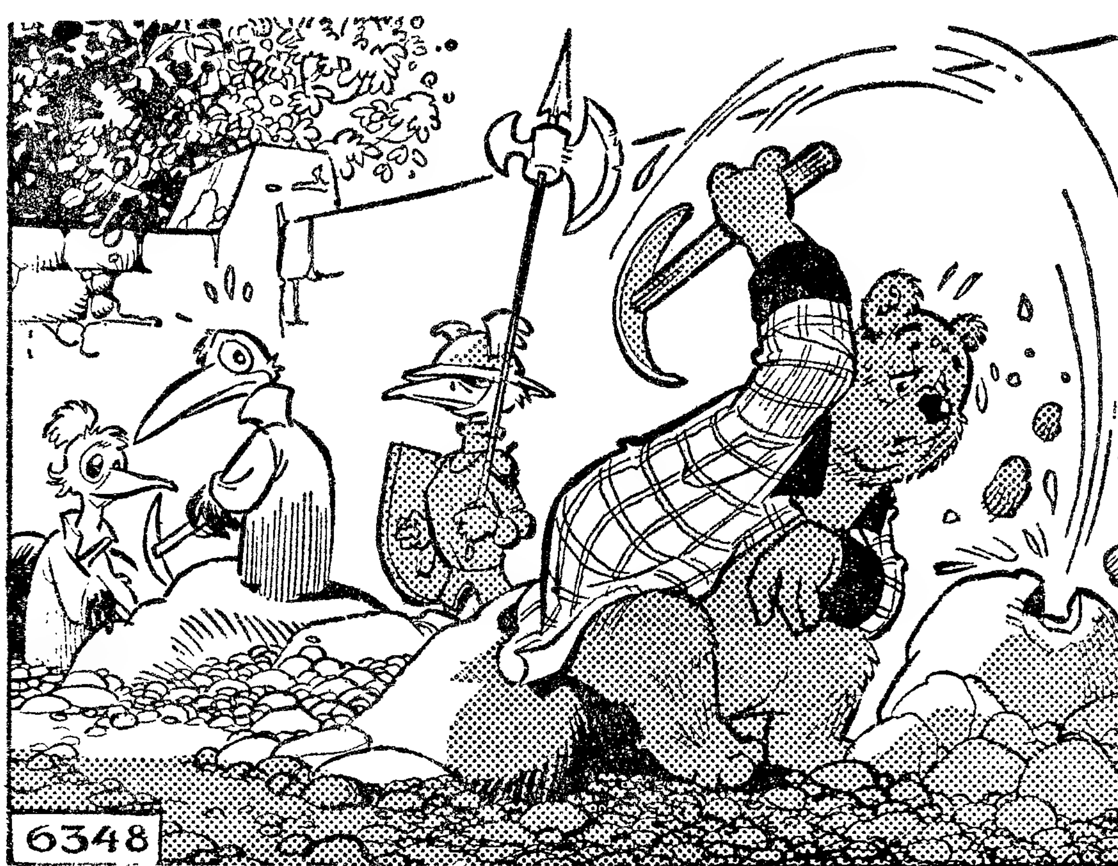
,,Ik eh . . . ikkik heb pijn in mijn zij" klaagde hij met schorre stem.

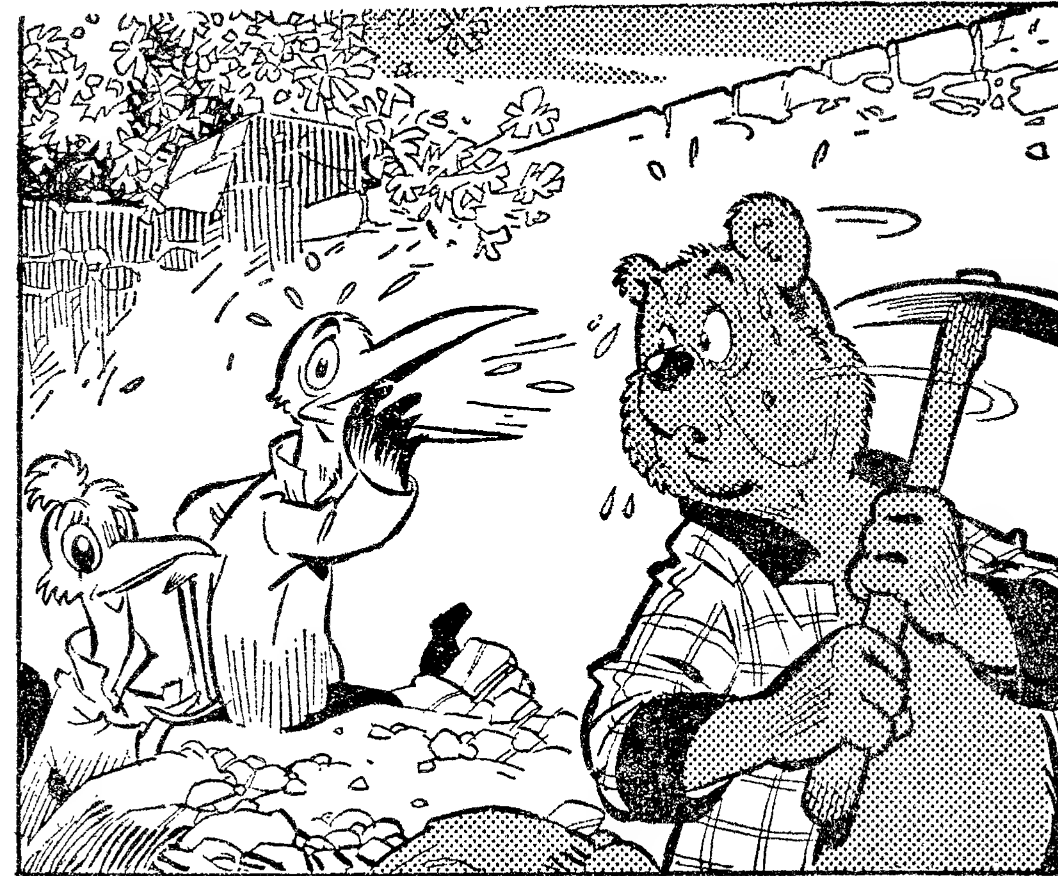
,,Is hier geen dokter? Deze behandeling is meer dan een heer verdragen kan, bedoel ik. Ik wil naar huis . . . als u begrijpt wat ik bedoel!"

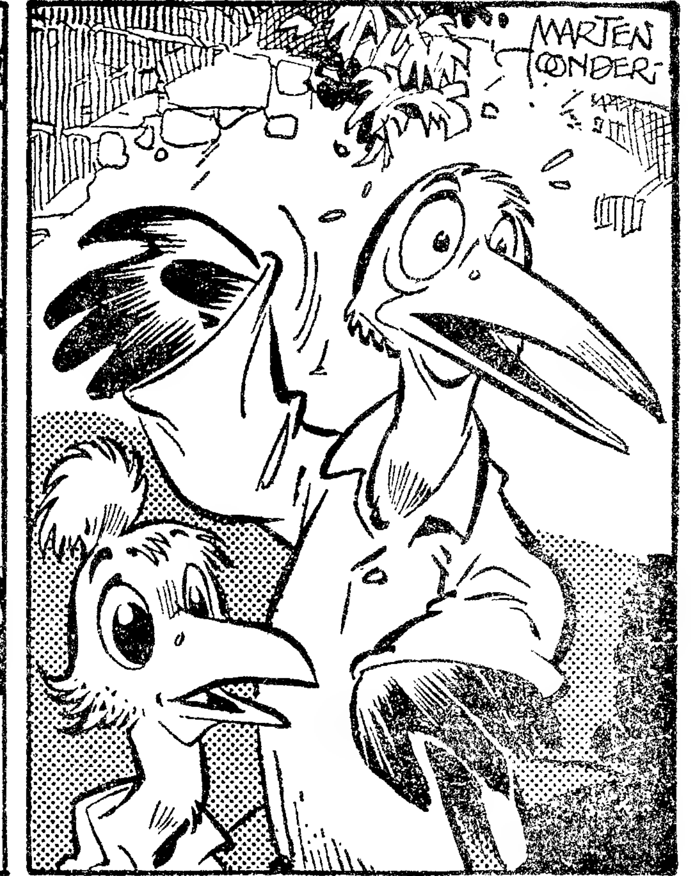
,,Tot zover de verdediging", zei de officier, opstaande. ,,U bent schuldig bevonden. Als agent van de tegenpartij zult u moeten worden herschoold. Om te beginnen veroordelen we u tot vijftig jaren in de steenhouwerij; als kiezelaar of grinder. Weg met u!"

Na dit oordeel werd de ongelukkige heer op ruwe wijze naar een binnenplaats gevoerd waar een aantal gestraften op vreugdeloze wijze doende was grote rotsblokken tot gruis te kloppen.

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6348 Zo werd heer Bommel dus in de steenhouwerij aan het werk gezet om herschoold te worden. Hierboven ziet men hem doende met het behakken van een rotsblok als aankomend kiezelaar.

,,Hoe vreselijk is dit alles'', prevelde hij stil voor zich heen. ,,Voor dit ruwe werk ben ik veel te teer gebouwd. Ik heb nu al een blaar, waar niemand zich iets van aantrekt. En tot wat kan men nu een in-goed heer van mijn stand- omscholen? Het is duidelijk, dat ik alleen maar slecht kan worden. De lieden, die mij dit aandoen moeten dan ook wel Slechten zijn, dat zal iedereen begrijpen!''

Terwijl hij zo mompelend zijn vreugdeloze arbeid verrichtte was de schildwacht, die er toezicht op hield gepasseerd en nu werd hij zachtjes aangeroepen door een medegevangene.

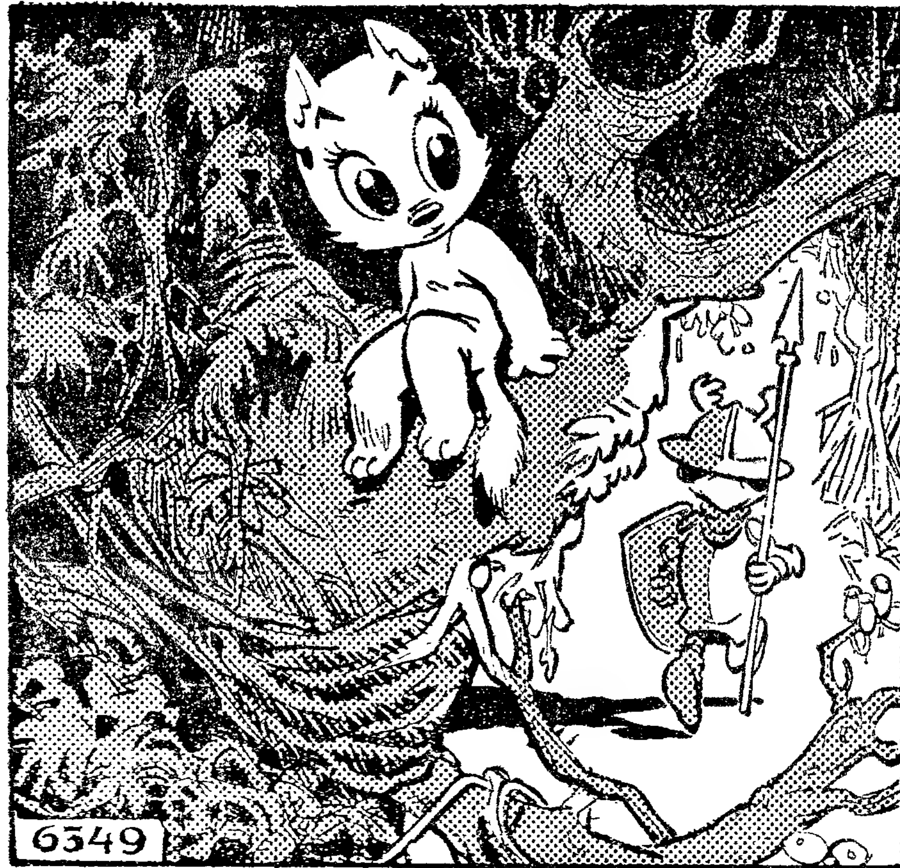
,,Lasido is de naam'', riep deze. ,,U weten wel, u helpen de Lasido's en Lasido's helpen u. Dola Lasido hier hebben u naar de dam gebracht, en daarom zijn wij hierheen gevoerd om verbeterd te worden''.

Heer Ollie verbleekte.

,,Dat is te erg'' sprak hij met bevende lippen. ,,Omdat ze mij geholpen heeft is ze hier naar dit vreselijke oord gebracht. Een zwakke vrouw die alleen maar het goede wilde''......

,,Is niet zo erg'', hernam de heer Lasido troostend. ,,Leren hier alleen maar goeds, want dit zijn kamp van Goeden. Maar wij Sollideeërs moeten hier jurken dragen en dat is van grote last. Kunnen niet meer vliegen. Zouden zeer verplicht zijn wanneer u dit keer van helpen wist''.

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6349 Tom Poes zat niet ver vandaar in een boom en spiedde de weg af die naar het kamp leidde.

Hoe hij heer Bommel zou bevrijden wist hij nog niet en hij was bang, dat het niet eenvoudig zou zijn.

,,De legerplaats wordt goed bewaakt'', dacht hij. ,,En om te weten waar heer Ollie is, moet ik er naar binnen. Hoe doe ik dat?''

Op dat moment werd zijn aandacht getrokken door naderende voetstappen en toen hij naar beneden keek zag hij een soldaat, die fier over het pad voortliep. Dat bracht hem plotseling op een idee. Zonder zich te bedenken sprong hij van de tak af precies op de schouders van de krijgsman, die daar helemaal niet op verdacht was.

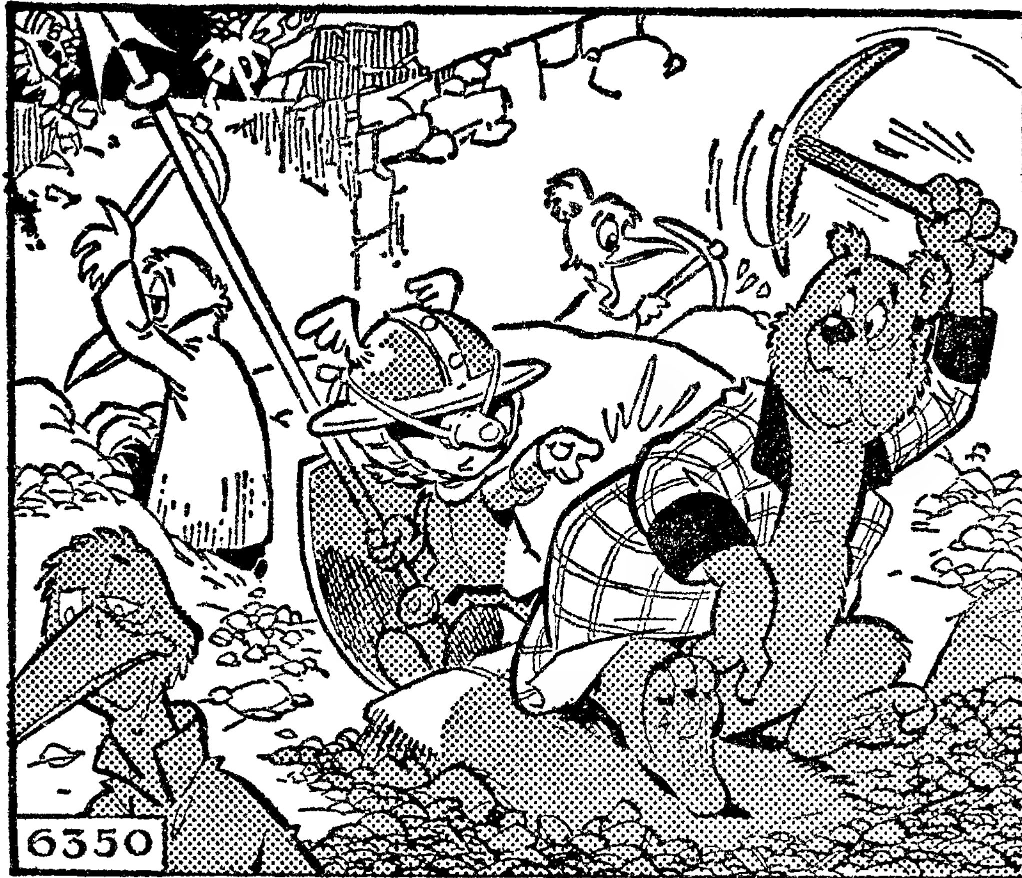
Met een verraste uitroep stortte de getroffene ter aarde, waar het hem zwart voor de ogen werd. Tom Poes maakte daar meteen gebruik van, zoals trouwe lezertjes binnenkort zullen zien.

Heer Bommel wist dit alles natuurlijk niet. Hij zat op een steenblok een waterig twaalf-uurtje te gebruiken en daarbij ontsnapte hem menige bange zucht.

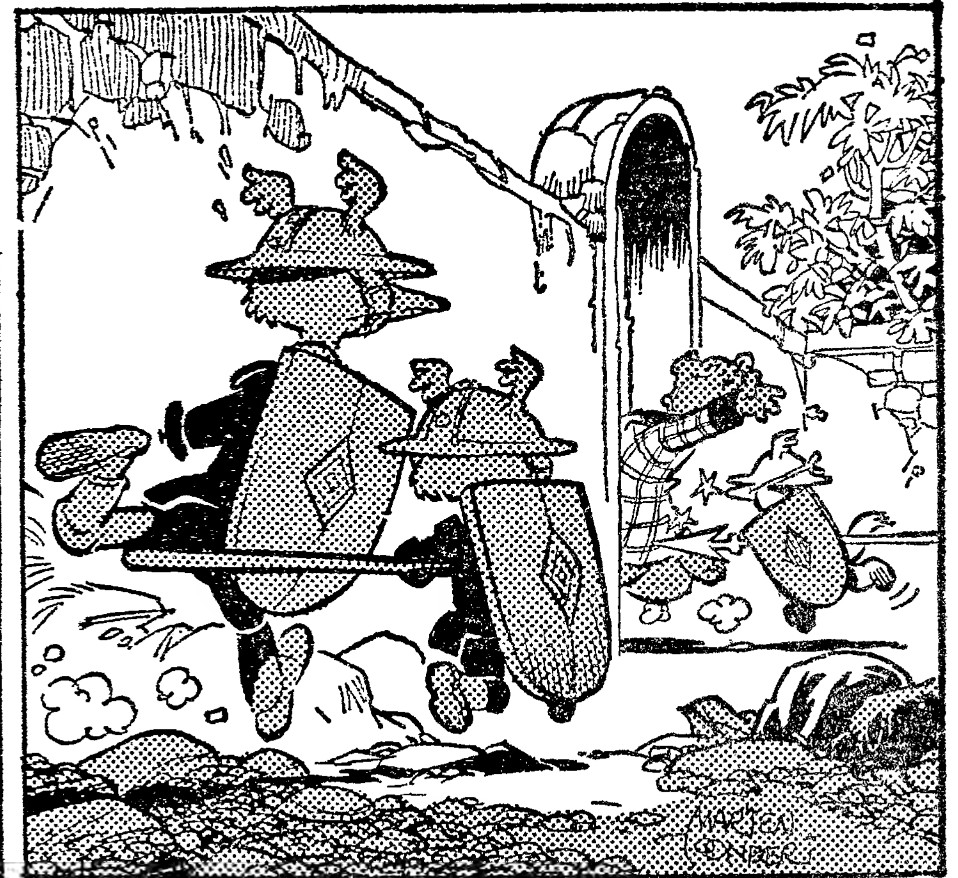
,,Waar zou Tom Poes toch zijn?'' vroeg hij zich af. ,,Ach, altijd als ik de jonge vriend het hardst nodig heb is hij er niet. En nu denk ik niet eens alleen aan mezelf. Die arme Lasido's zijn hier om mijnentwille opgesloten en het is mijn plicht om hen te helpen!''

Maar er gebeurde niets. De middagzon scheen heet op de steenklopperij en op de achtergrond draafde een groepje wachters de poort uit. Het was tijd voor de aflossing.

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6350 De wacht was afgelost en heer Bommel toog opnieuw met verstijfde armen aan de arbeid. Voldoening gaf het hem in het geheel niet en hij zat suffig op een steen te hakken toen hij plotseling op de rug getikt werd door een bewaker.

„St! Geen geluid!" fluisterde deze. „Ik ben het, schrik niet. Sta op en loop voor me uit naar de poort".

Heer Ollie bleef verrast met zijn houweel in de lucht zitten. Hij wierp een blik achterom en onderdrukte met grote tegenwoordigheid van geest een uitroep. Onder de krijgshaftige vermomming en de neus van bamboe had zijn scherpe blik onmiddellijk Tom Poes herkend en hij begreep, dat hij nu slim en onopvallend moest handelen. Daarom wierp hij zijn houweel terzijde en begon moeilijk over het steengruis heen naar de uitgang te sjokken.

„Vlugger heer Ollie!" drong Tom Poes aan. „Er is niemand bij de poort en als we handig zijn kunnen we verdwijnen zonder gezien te worden".

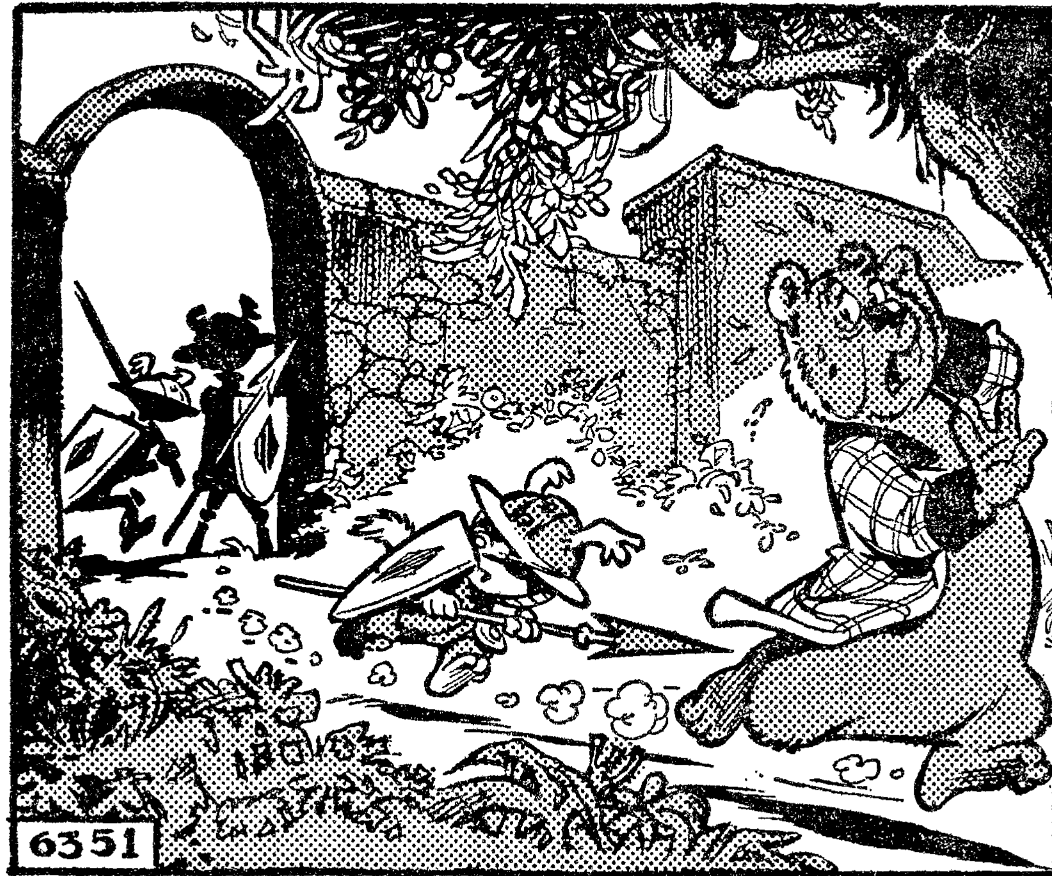
„Dat grind prikt in mijn voetzolen", klaagde de vluchtende heer. „En wacht eens even, jonge vriend. Er is nog iets, dat ik niet uit het oog mag verliezen!"

„Laat dat!" riep heer Bommel met schelle stem. „Hier zijn twee vrienden van ons, die ook gevangen zijn! De Lasido's moeten mee Ho! Stop!"

Tom Poes luisterde echter niet. Hij gaf een gevoelige prik met het wapen en snelde toen in looppas achter heer Bommel aan.

„Daar gebeurt iets verdachts!" gromde een van de wachters. „Er op af!" en hij begon met zware laarzen te draven! . . .

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6351 Tom Poes begreep dat er geen tijd te verliezen viel. Daarom bewoog hij heer Bommel met behulp van zijn speer tot groter spoed, terwijl hij over zijn schild heen naar de achtervolgers keek.

,,Deze gevangene moet verhoord worden!" riep hij. ,,Ik breng hem even weg. Ben zó terug "

De beide wachters hielden de pas in en keken het voortdravende groepje twijfelachtig na.

,,Verhoor?" sprak een van hen. ,,Nu, dat kan".

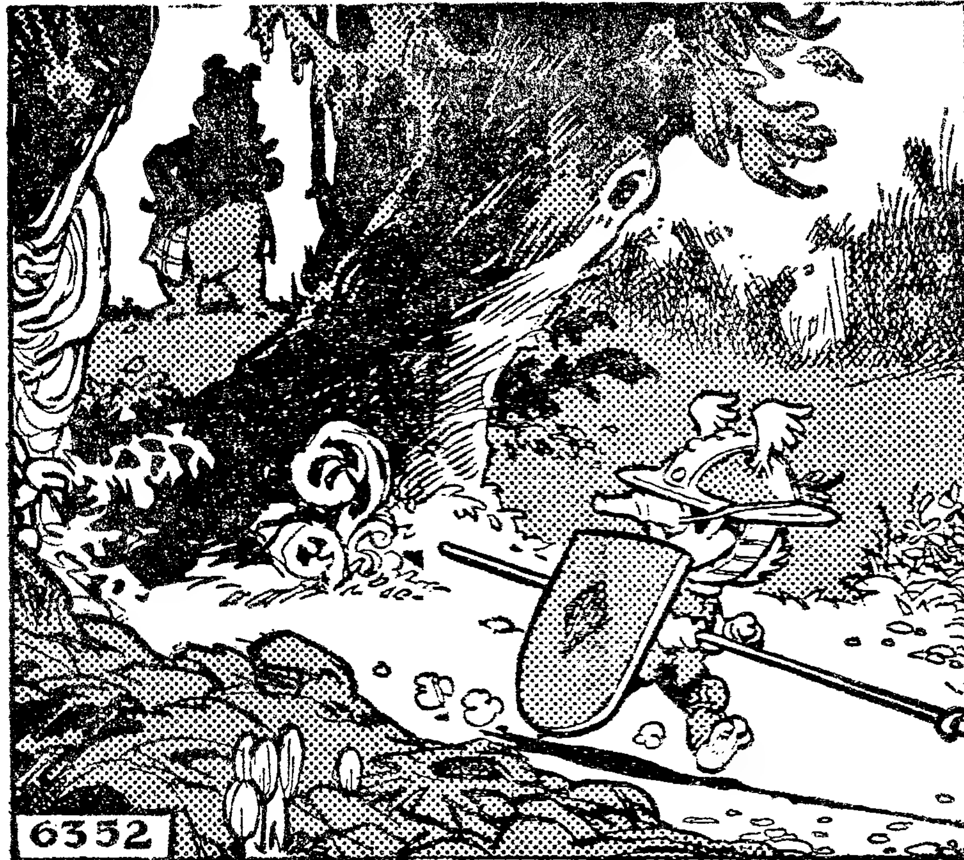
,,Dat kan niet", verbeterde de ander. ,,In het bos wordt niet verhoord en dat accent klonk eigenaardig. Ik vertrouw het niet. Maar wat moeten we doen? We kunnen het kamp toch niet onbewaakt laten?"

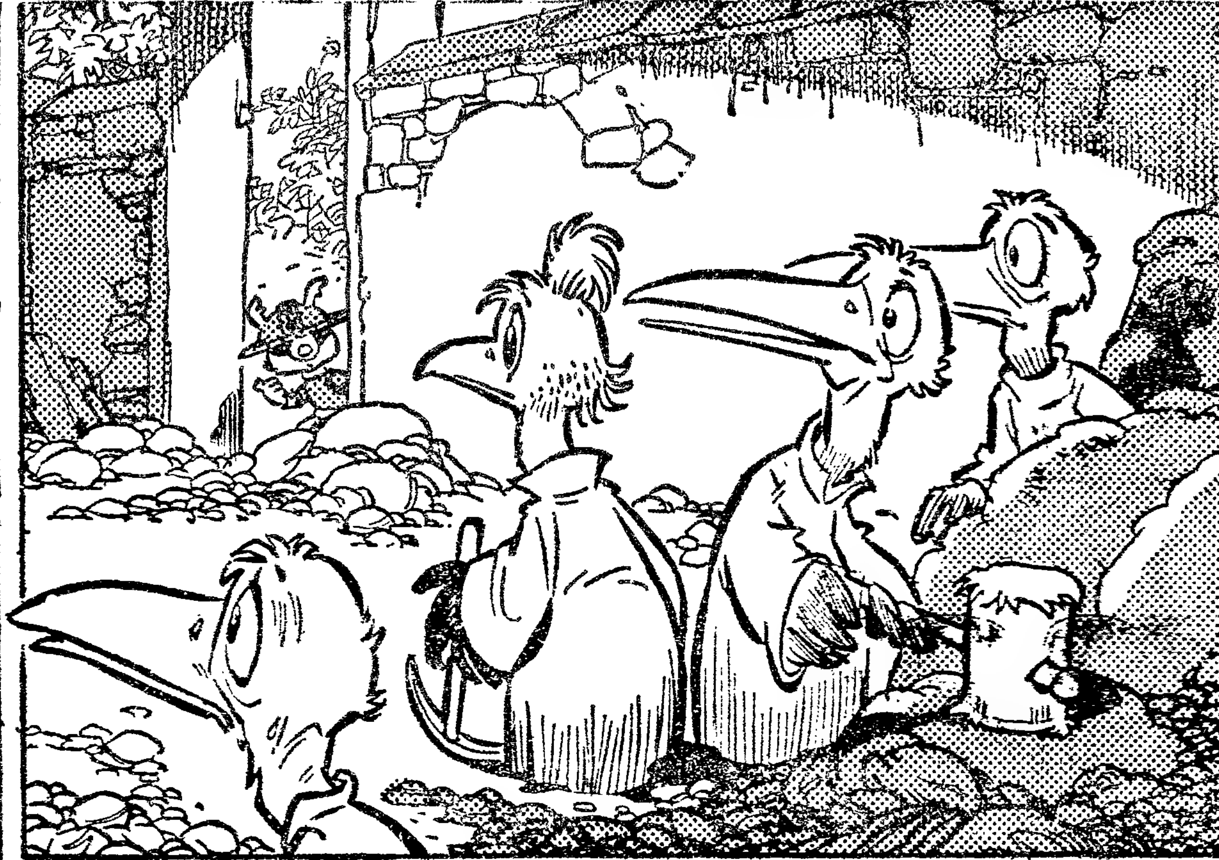
,,Laten we naar de hopman gaan", stelde de eerste voor. ,,Zo'n Betere weet meer dan wij'".

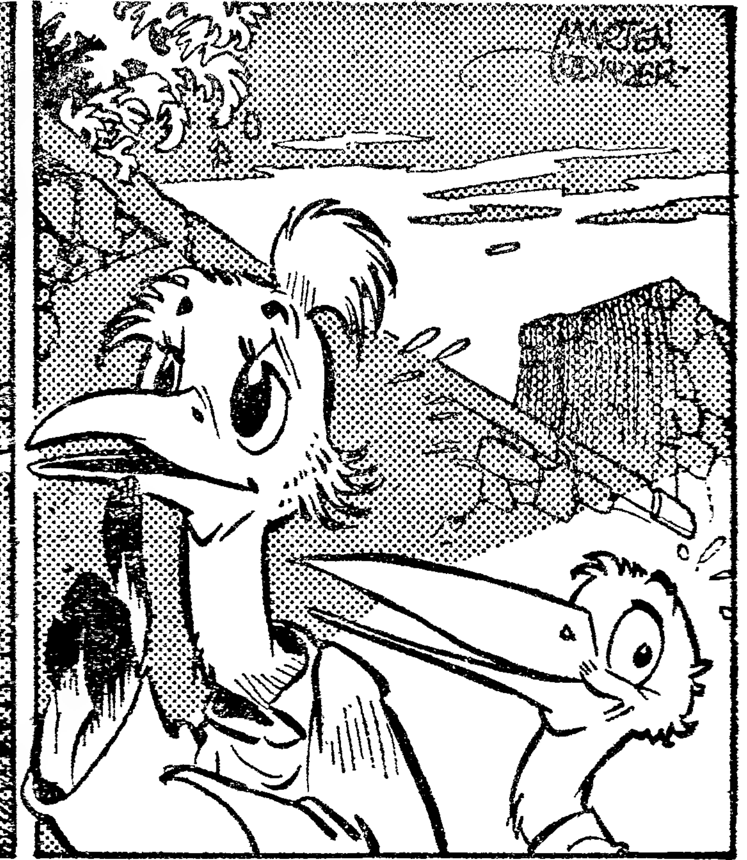
Dit denkbeeld vond bijval. Ze wendden zich om en even later lag de poort weer verlaten. Daardoor hadden Tom Poes en heer Bommel de gelegenheid om in het woud te verdwijnen en in veiligheid te geraken.

,,Een mooie manier van helpen is dat!" klaagde de heer Ollie stilstaande. ,,Je hebt mijn teer gestel bezeerd met die harpoen. En bovendien heb ik nu twee vrienden in de steek gelaten, die door mij in moeilijkheden geraakt zijn, als je begrijpt wat ik bedoel. Jaja, van zijn vrienden moet men het maar hebben . . ."

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6352 Heer Bommel legde bedrukt uit, dat de heer en mevrouw Lasido gevangen genomen waren omdat ze hem uit het land, voor de dam geholpen hadden.

„We kunnen dat niet zo laten", besloot hij. „Het is de plicht van een heer om zijn vrienden in de nood bij te staan, zeg nu zelf".

„Goed", zei Tom Poes na enig nadenken. „Wacht hier op me, dan zal ik proberen om ze te helpen"'. Hij holde terug naar de poort en keek voorzichtig naar binnen. Er waren geen wachters te zien, want die hadden zich naar de hopman begeven om orders te halen. Een groepje gevangenen beklopte rotsblokken in de middagzon maar daar hielden ze meteen mee op toen Tom Poes hen aanriep.

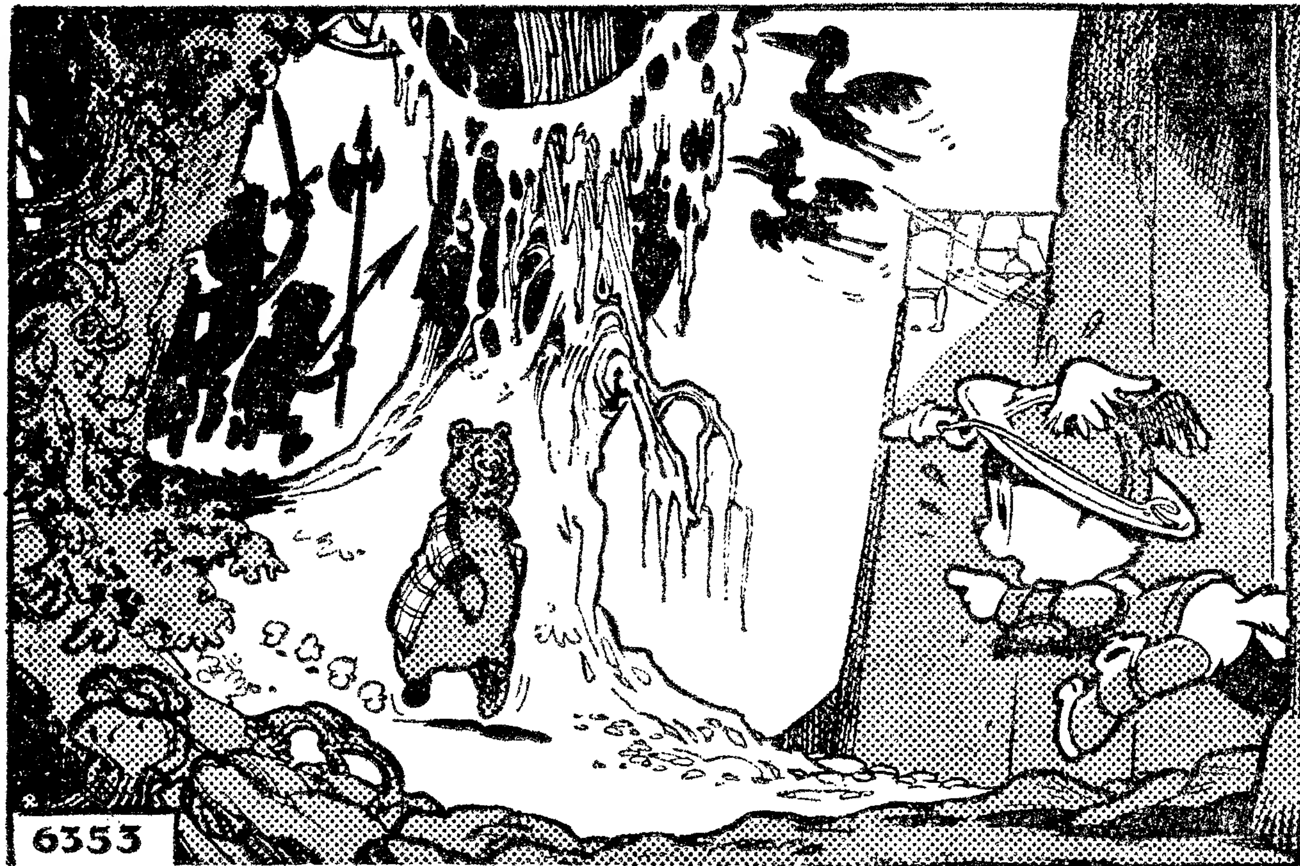
„Vlug!" schreeuwde hij. „Trek die jurken uit en vlieg weg! De kust is vrij!" Die woorden veroorzaakten enige beroering. De werkers lieten hun gereedschappen zakken en keken met verbaasde ogen naar de namaak-bewaker terwijl er 'n gemompel uit hun midden opsteeg.

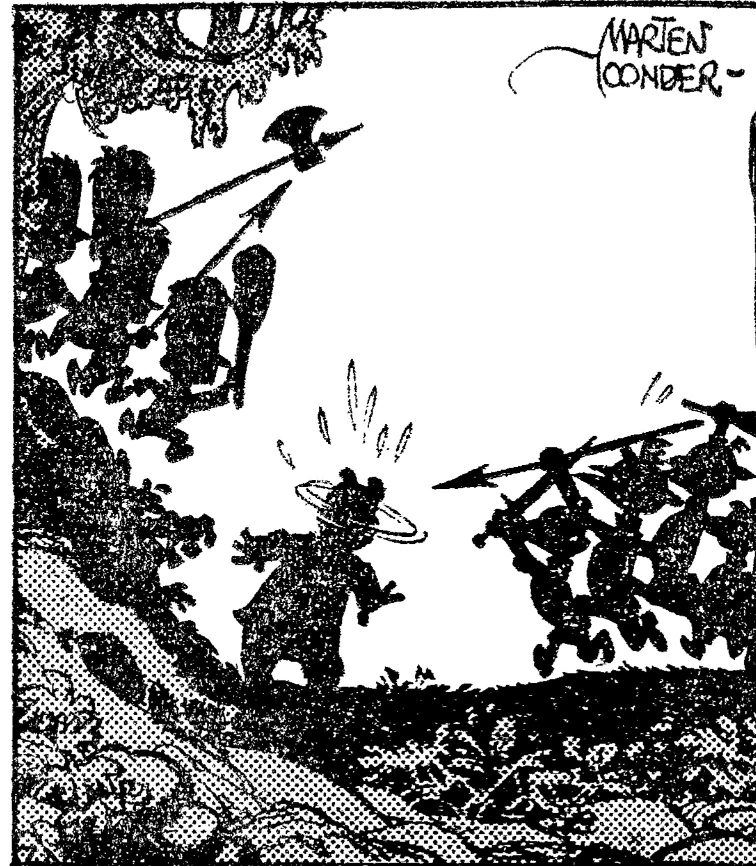
„Is vreemdeling", zei de heer Lasido. „Komt ons bevrijden".

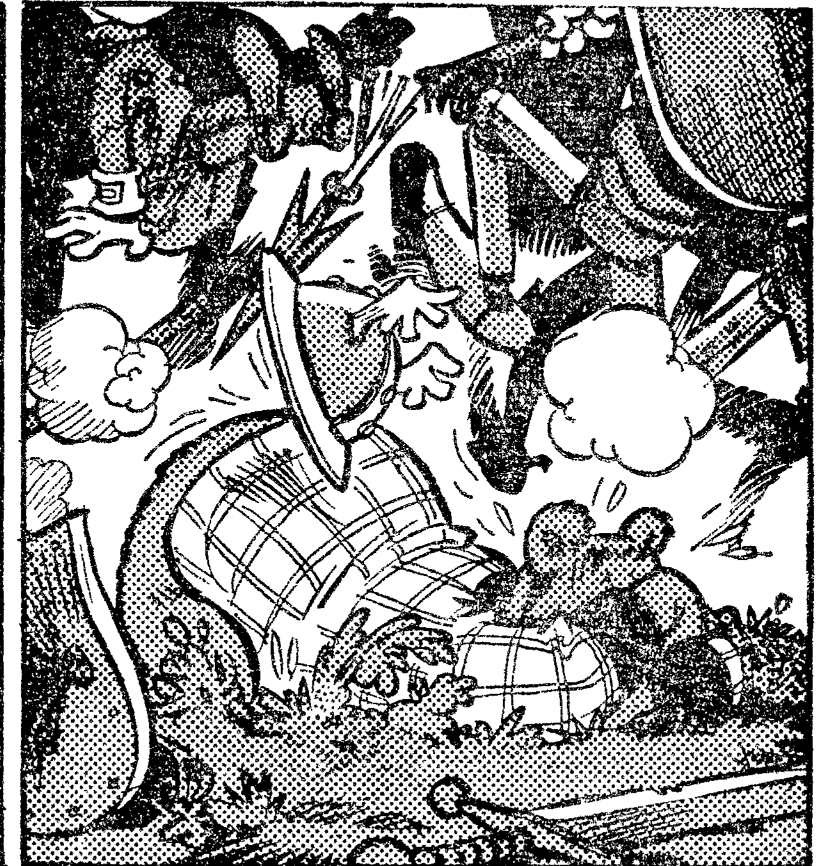
„Kan dat nu wel?" vroeg zijn vrouw twijfelachtig. „Op die manier worden we nooit Goeden. En dan wordt het land niet bevrijd".

„Onzin", sprak haar echtgenoot. „Het gaat er niet om Goed te worden. Gaat er om bevrijd te worden. Wij en land van Sollidee! Maar met dwangbuis aan worden we nooit vrij, want dan kunnen wij niet vliegen!" Na deze woorden begon hij zich haastig van zijn hinderlijk kledingstuk te ontdoen . . .

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6353 Tom Poes wachtte even, totdat hij de vogels zag opstijgen, en toen holde hij opnieuw de poort uit. De Heer Bommel kwam hem reeds tegemoet, want ongerustheid en zelfverwijt plaagden hem.

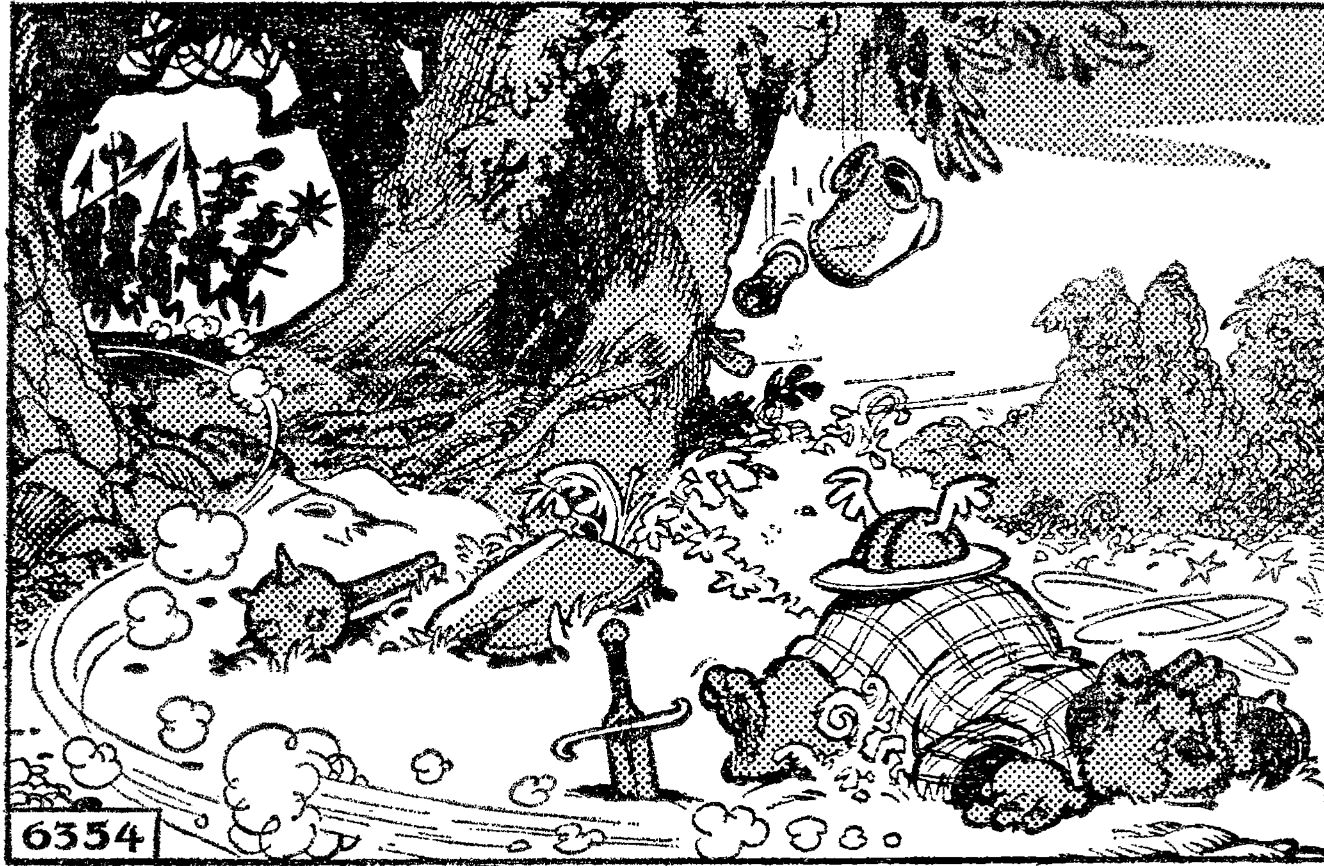
,,Goed, jonge vriend'', sprak hij opgelucht de vluchtende Sollideeërs naogend. ,,Heel goed. Ik had het zelf kunnen doen''.

Toen Poes schonk echter geen aandacht aan deze prijzende woorden. Tot zijn schrik zag hij achter heer Ollie een beweging tussen de bomen en hij begreep onmiddellijk dat er gevaar dreigde.

,,Pas op!'' riep hij, ,,Achter u! Een aanval!''

Zo roepende sprong hij in een boom en verdween tussen de takken. Heer Bommel bleef echter als aan de grond genageld staan. Hij wierp een verwilderde blik om zich heen en daar had hij alle reden toe. Voor hem kwam een drom bewakers de poort uit rennen met de opdracht om hem opnieuw te vatten, en achter hem sprong een groep tegenstanders de helling af om het kamp te overmeesteren. De beide legerscharen troffen elkander op de open vlakte en sloegen onder het geroep van ,,Leve de Bevrijding'' op elkander in. De ongelukkige heer werd zodoende voor de zoveelste maal in deze geschiedenis onder de voet gelopen zonder dat hij aan het gevecht kon deelnemen . . .

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6354 — De strijd golfde enige tijd heen en weer doch ten slotte werden de aanvallers teruggedrongen. Onder het geroep van „Leve de bevrijding'' verdwenen de vechtenden in het oerwoud. en nu werd de gestalte van heer Bommel uitgevloerd op het slagveld zichtbaar. Het was duidelijk dat het gebeurde hem had aangegrepen, want zelfs toen het strijdrumoer tussen de stammen begon weg te sterven, bewoog hij zich niet. Pas toen er uit een boom in zijn nabijheid een wapenrusting naar beneden begon te vallen, richtte hij zich een weinig op.

„H-hoe vreselijk . . .'' prevelde hij met krampende trekken. „Ge-gevallen op het v-veld van eer . . .''

„Heer Ollie '' riep Tom Poes die nu achter zijn geleend harnas aan uit de boom sprong. „Hebt u zich bezeerd?''

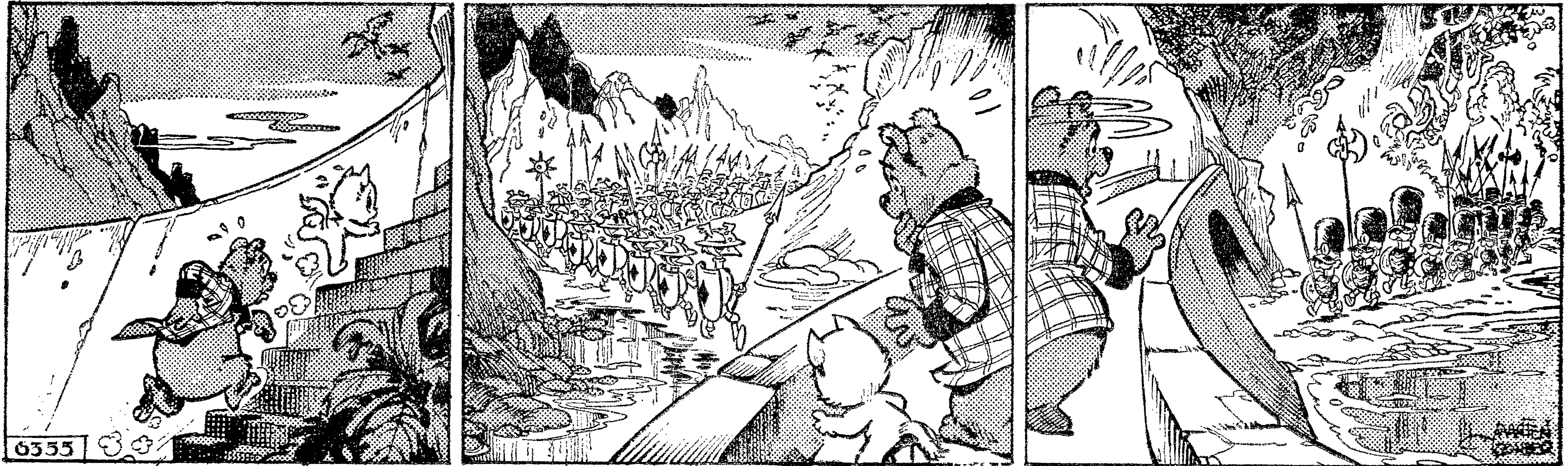
„H-het is te erg,'' hernam heer Bommel. „Iedere slag wordt over mij heen uitgevochten en altijd weer behoor ik tot de gevallenen. Zonder dat het Rode Kruis zich er iets van aantrekt. Dit houdt zelfs een heer zonder vrees of blaam niet vol. Mijn gevoelig gestel is tot in het merg bezeerd, jonge vriend. Ik zal de toestanden hier internationaal laten uitzoeken. Ik zal . . .''

„Kom mee'', onderbrak Tom Poes. „Ze komen opnieuw deze kant op. De aanvallers schijnen versterking te hebben gekregen''.

Deze woorden gaven heer Ollie reuzenkrachten en hij slaagde erin om op te staan en weg te wandelen van de plek des onheils. „Waar g-gaan we heen?'' vroeg hij dof.

„Naar de dam'', zei Tom Poes. „Gauw,

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6355 — Heer Bommel liet zich voorttrekken totdat de stuwdam in het zicht kwam. Uitgeput stond hij stil en hij wilde net zeggen dat zijn krachten ten einde waren, toen het gestamp van vele voeten zijn aandacht trok. Ook het gerinkel van wapenrustingen en het geroep van ,,Leve de bevrijding!'' werd hoorbaar en omdat deze geluiden snel dichterbij kwamen, wijzigde hij zijn mening. Met een gesmoorde kreet klom hij achter Tom Poes aan de dam op om een schuilplaats te zoeken. Maar ach, daarboven wachtte hem een vreselijk schouwspel.

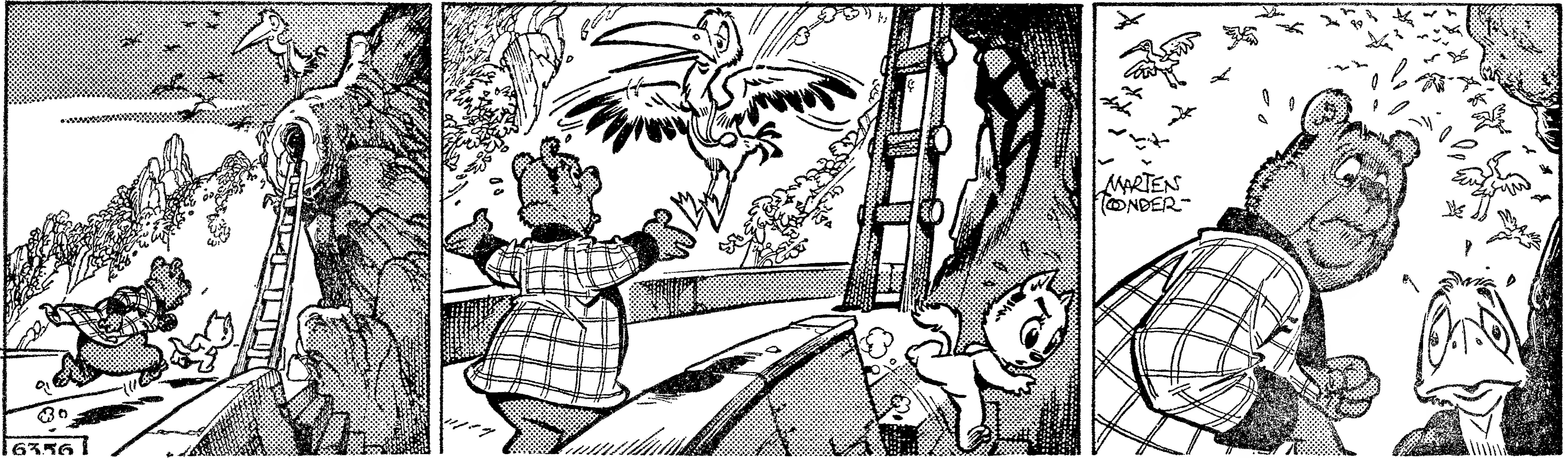
,,De Slechten!'' riep hij met overslaande stem. ,,Daar komt een heel leger aan! Z-zouden ze naar mij zoeken? W-wat denk je, jonge vriend?''

,,Ik denk het niet'', zei om Poes. ,,Dit is erger. Kijk maar naar de andere kant. Daar komen de anderen aan!'' Heer Bommel gehoorzaamde en tot zijn ontzetting ontwaarde hij daar een lange rij van de tegenapartij die uit het oerwoud kwam kronkelen.

,,D-de Goeden . . .'' stamelde hij. ,,Wat gaat er nu gebeuren? Ach, ik had toch mijn plicht moeten doen. Ze vertrouwden op mij, bedoel ik. Ze hadden mij een bom gegeven en die had ik op de bestemde plaats moeten deponeren, als je begrijpt wat ik bedoel. Dan waren er nu geen Slechten meer geweest, wat jij?''

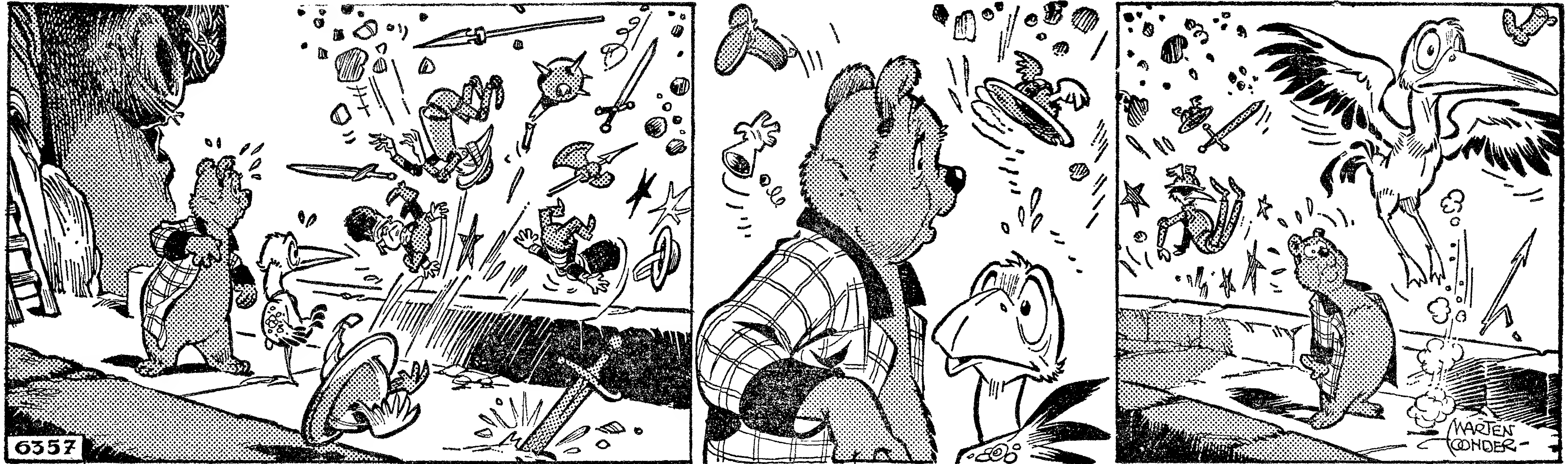
,,Onzin'', zei Tom Poes. ,,Dan hadden we eerst moeten weten wie de Goeden en wie de Slechten waren en daar ben ik nog helemaal niet zeker van. Nee, die lui gaan een beslissende slag leveren en dat moeten we voorkomen.

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6356 Beneden hen dreunden de beide legers nader om elkander te gaan bevechten, en Tom Poes begon over de dam te rennen, gevolgd door heer Bommel. „W-wat ga je doen?" riep deze laatste tussen zijn fluitende ademstoten door. „W-we moeten een list verzinnen, bedoel ik. T-tom P-poes. Hoor je me? Sta dan toch even stil". Maar Tom Poes luisterde niet. Hij had het einde van de stuwdam bereikt en zonder de pas in te houden stormde hij de trappen af, die naar de begroeide kant leidden. Heer Ollie bleef staan en wierp een radeloze blik om zich heen. Aan zijn linkerhand wuifde de begroeiing van de rotsen in de warme bries en aan de rechterkant hingen de schamele woningen tegen de kale bergwanden. Op het dak van het dichtstbijzijnde huis stond een waakzame sollideeër hem op te nemen en na een lichte aarzeling vloog die klapwiekend nader. „Sol, de voorvlieger", sprak hij. „U weet wel. Hopende, dat u mooie reis hebt gehad in land van Slechten". „Het waren de Goeden", zei heer Bommel, „het was er goed van eten en drinken, bedoel ik. Ach, ik bedoel: misschien waren het wel Slechten. Ik weet het niet meer. Wat hier gebeurt gaat het verstand van een heer te boven. Wat gebeurt er eigenlijk, als u begrijpt wat ik bedoel?" De voorvlieger keek opmerkzaam rond, voordat hij antwoord gaf. Beneden was het geluid van naderende legers steeds luider geworden. Hij moest zijn stem verheffen toen hij antwoord gaf. „Een grote slag gaat gebeuren", legde hij uit. „Goeden en Slechten gaan vechten om bevrijding van arme verdrukte Sollidee. Maar ik, voorvlieger wilde maar, dat we minder bevrijd werden. Alle huisjes gaan kapot..."

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

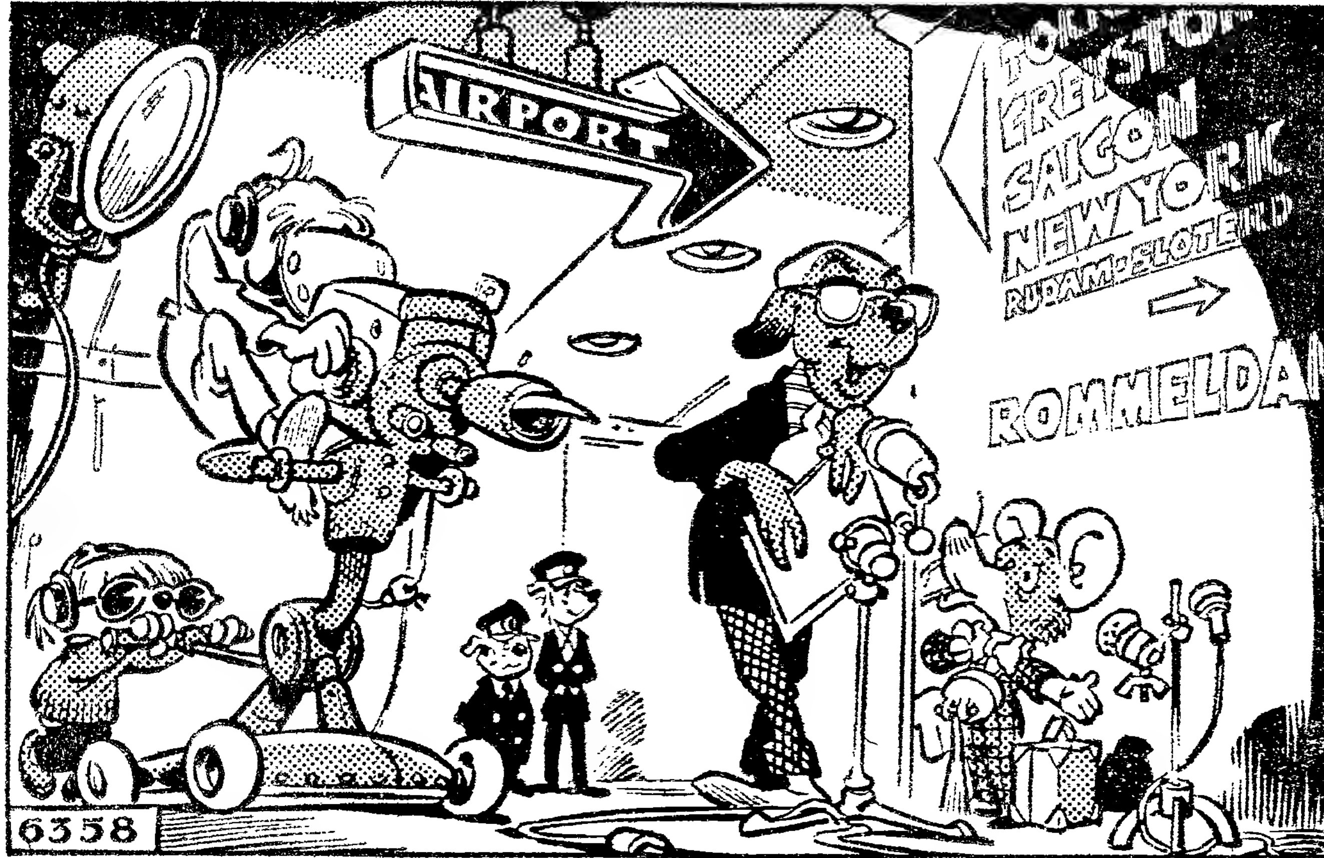

6357 Aan de voet van de dam klonk een aanzwellend lawaai op. Gebeuk van metaal vermengde zich met het verwarde geschreeuw van twee legers die ,,Leve de bevrijding'' brulden, en al spoedig was de lucht gevuld met rondvliegende strijders en hun onderdelen.

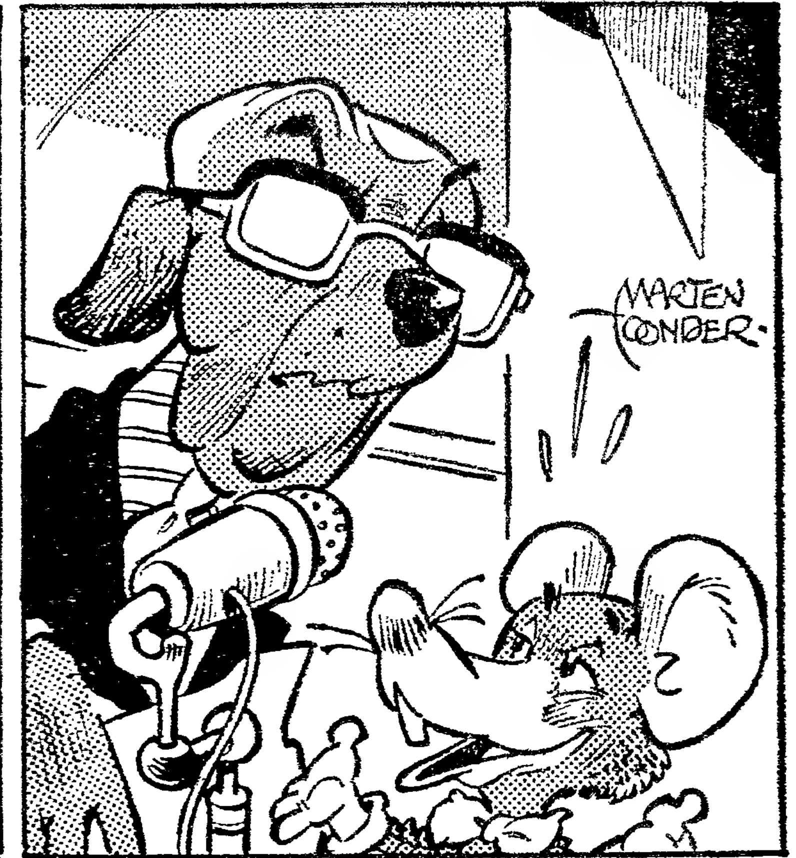
,,Slag in de moddervlakte!'' riep de voorvlieger boven het rumoer uit. ,,Hoe vreselijk is dit alles!'' prevelde heer Bommel terwijl hij met bleke lippen een ronddwarrelende hellebaard naoogde. ,,H-hoe moet dit aflopen?'' Een ding is zeker'', verklaarde de vogel. ,,We worden bevrijd, wie er ook wint: Goeden of Slechten''.

Hij zweeg even toen er een zwaard dicht bij hen in de dam sloeg en hernam toen: ,,Bevrijding is mooi. Wij zijn het meest vrije van alle volkeren, want geen land is vaker bevrijd. Maar zou toch prettiger zijn, wanneer bevrijders weer naar huis gingen''. ,,Zegt u dat wel'', zei heer Ollie geheel verbijsterd ,,Ik bedoel, waarvan worden jullie eigenlijk bevrijd? Het zou mij meer rust geven wanneer ik dat eindelijk wist!'' ,,Van de Slechten, natuurlijk!'' legde de voorvlieger uit. ,,Wie dat ook zijn. Ik ga vast opdracht geven van vlaggen uitsteken van bevrijding van Sollidee. Hoop alleen maar dat er straks nog huis over is om dat te doen''. Na deze woorden spreidde hij de vleugels en vloog vandaar, de bevreesde heer alleen achterlatend.

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6358 Juist toen de slag in de moddervlakte een aanvang nam was de journalist Argus in Rommeldam aangekomen. Hij stond met zijn fototoestellen en zijn bagage wat verloren in de ontvangsthall van het vliegveld en staarde in de lens van een televisie-camera.

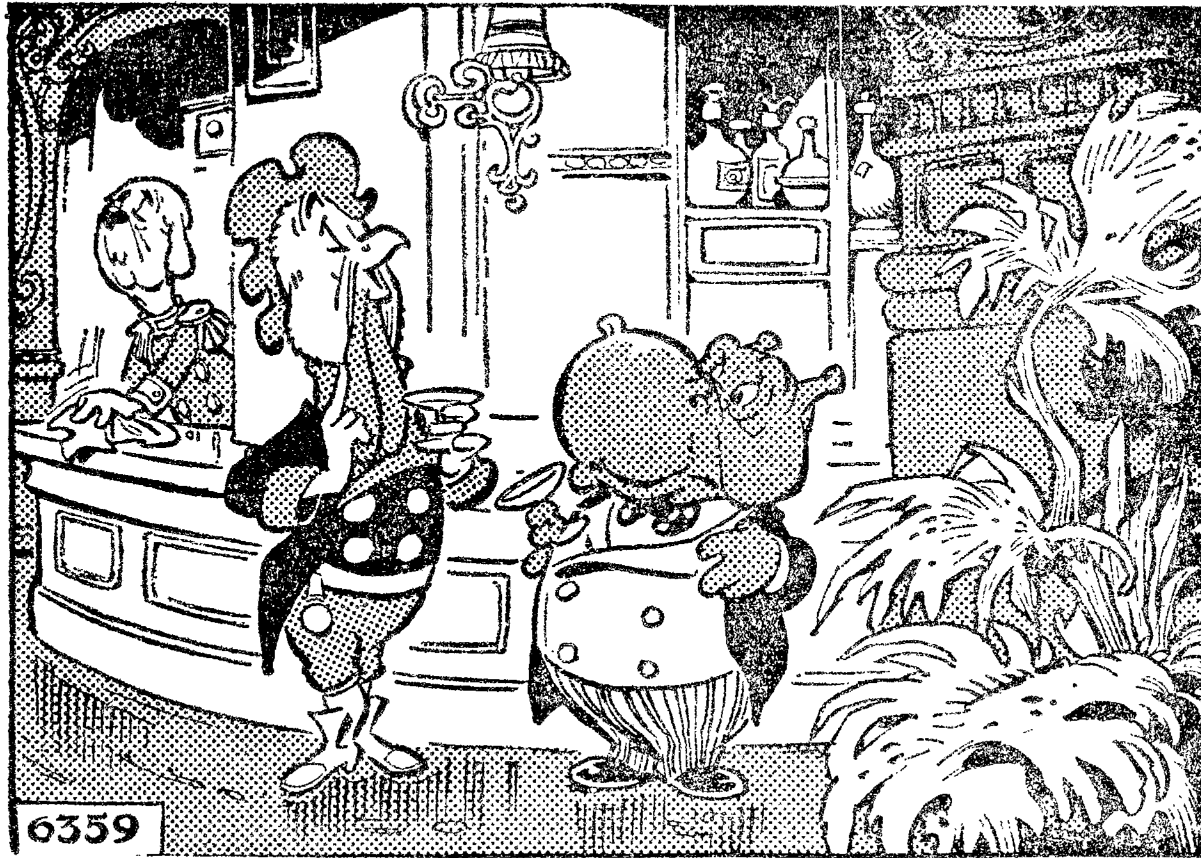
,,U bent dus teruggekeerd uit Sollidee'', sprak de heer die het vraaggesprek moest leiden. ,,U zult dus heel wat te vertellen hebben. Maar wat onze kijkers het meeste interesseert is hoe het met de heer Bommel gaat. Dus hoe gaat het met de heer Ollie B. Bommel? Schieten zijn plannen dus al op?''

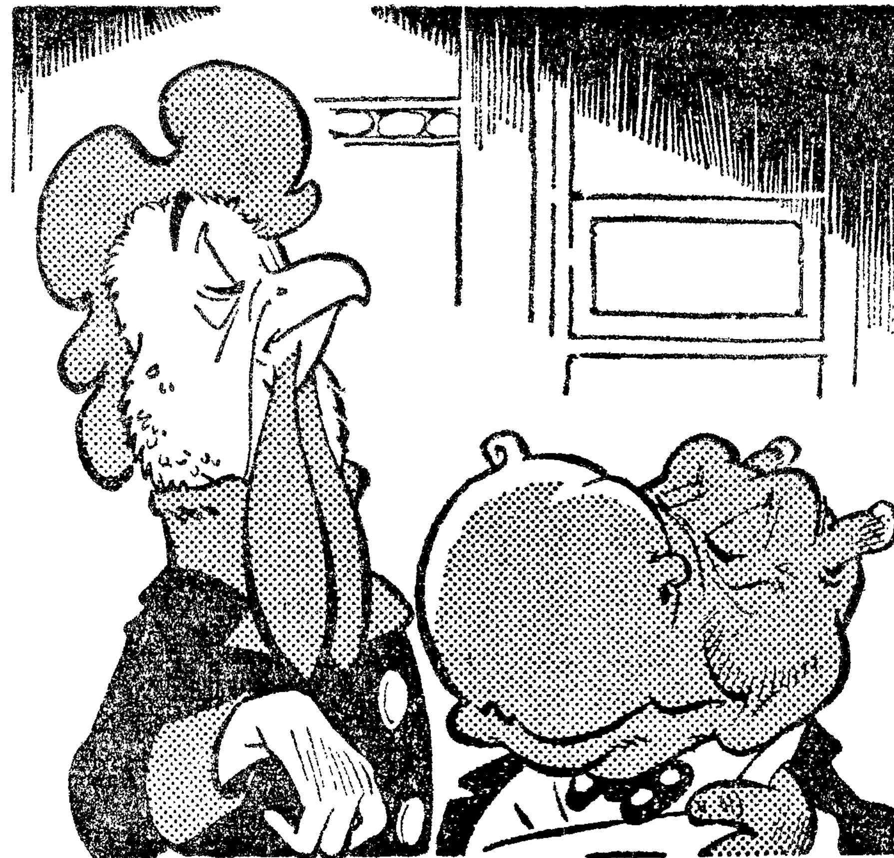
,,Wel, dat is te zeggen'', verklaarde Argus. ,,Aan de ene kant zou ik zeggen, dat hij een bepaalde koers volgt. Aan de andere kant werd hij net gevangen genomen, toen ik het land verliet. Mijn indruk is: maar dat is 'n heel persoonlijke indruk, mijn indruk is, dat hij er nooit in zal slagen het land te bevrijden. Er zijn te veel Slechten. Het arme, verdrukte land is vergeven van de Slechten; dat kan ik wel zeggen Wij hier in Rommeldam moeten hem tegen de Slechten steunen. Ik voor mij, maar dat is een heel persoonlijke mening, ik stel voor om een protestmars tegen de Slechten te houden''.

,,Kijk, dat is dus een heel interessante mening'', hernam de ondervrager. ,,Een protestmars tegen de Slechten. Maar eh. . . wie zijn dus volgens u de Slechten?''

Het gelaat van de onverschrokken verslaggever bewolkte even in gepeins, doch toen riep hij uit; ,,Dat is een heel persoonlijke vraag en ik zou eerst even inspraak moeten houden. Maar mijn indruk is, dat we nog beter twee protestmarsen kunnen houden. Een tegen de Goeden en een tegen de Slechten. Als we de Goeden dan Slechten noemen zullen we nergens aanstoot geven''

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6359 Na de televisie-uitzending kon men de burgemeester en de markies de Canteclaer in de bar van de Kleine Club aantreffen.

„Ik heb de indruk, dat deze eh...... Bommel, de zaak verbroddelt", sprak de edelman. „Parbleu, hij doet onze hulpverlening meer kwaad dan goed! Men moest zo'n belangrijke missie niet aan een opgeblazen figuur overlaten".

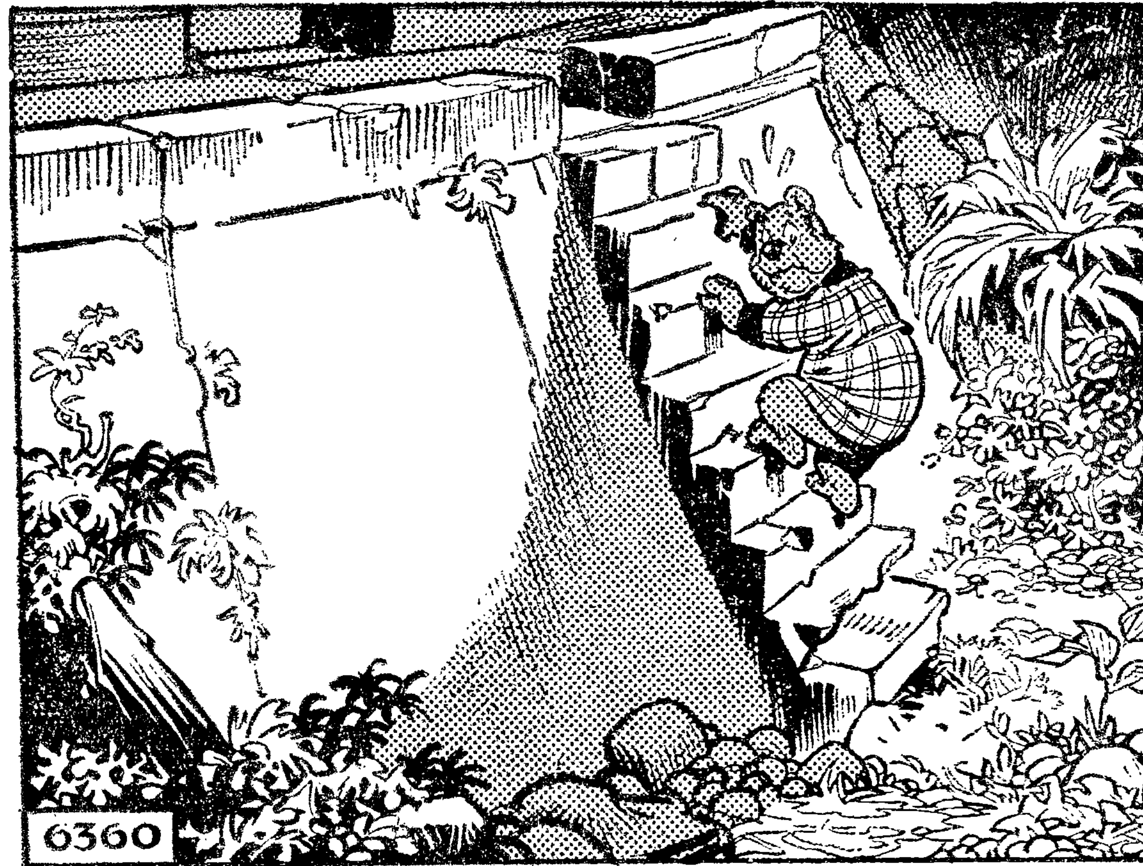
„Nee, misschien niet", gaf de heer Dickerdack toe. „Opgeblazen is vervelend. Ik voor mij heb er altijd veel last van na wildbraad. Vooral met cognac bij de koffie. En laatst... Maar daar gaat het nu niet om. Ik geloof, dat de heer Bommel zijn best doet, markies. Het moet daar om de drommel niet gemakkelijk zijn met al die slechten. Het land is vergeven van de slechten, hoorde ik".

„Dat is ieder land, amice", hernam de heer de Canteclaer „Men moet immer pal staan tegen het grauw en het geen enkele vrijheid permitteren want dan loopt het uit de hand. Maar nu vraag ik u, wat begint een nul als deze... eh Bommel tegen janhagel?"

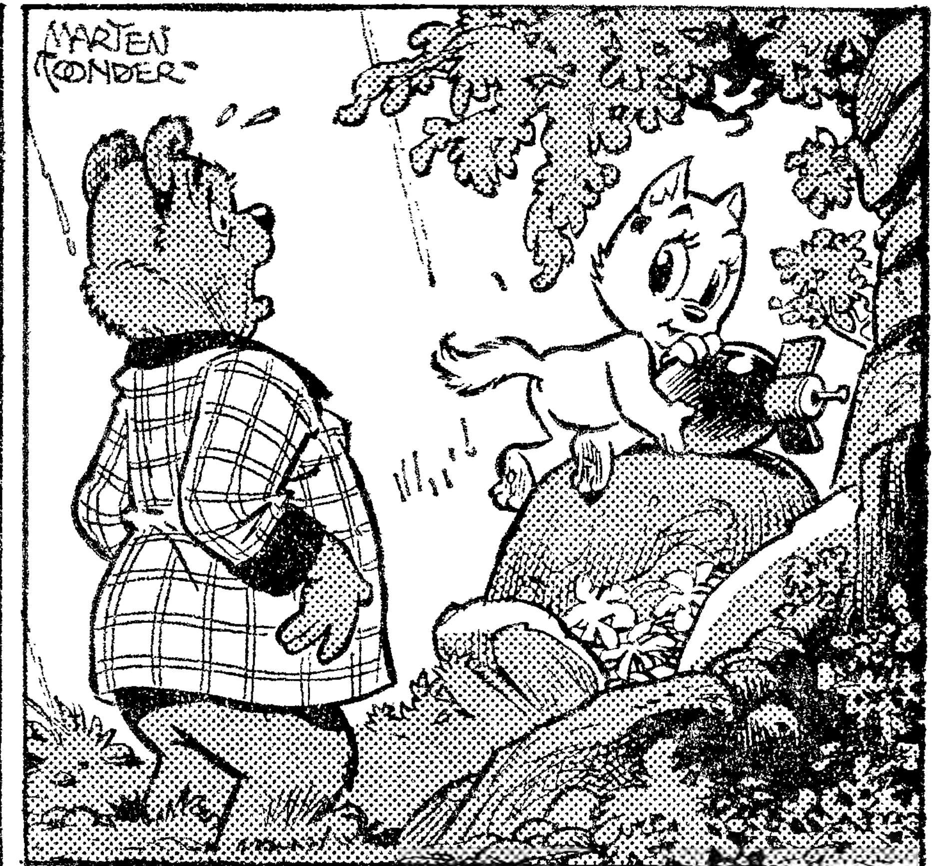
„U ziet het te somber", suste de magistraat. „De heer Bommel getuigt daar in de vreemde van onze goede wil. Net als de protestmarsen van de heer Argus dat doen. En u moet bovendien niet vergeten, dat dat witte ventje bij hem is. Die Tom Poes kan wel eens slim uit de hoek komen!"

Dat was aardig gezegd van de burgemeester, en daarom haast ik mij terug naar Tom Poes. Die was van de damwand afgedaald en sloop nu voorzichtig naar enig struikgewas, dat er tegenaan groeide.

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6360. — Het was niets voor heer Bommel om boven op een stuwdam te staan, terwijl er beneden hem een verschrikkelijk gevecht woedde. Modderkluiten en hees geschreeuw stegen langs de betonwand omhoog, terwijl soldaten en ander wapentuig door de lucht floten.

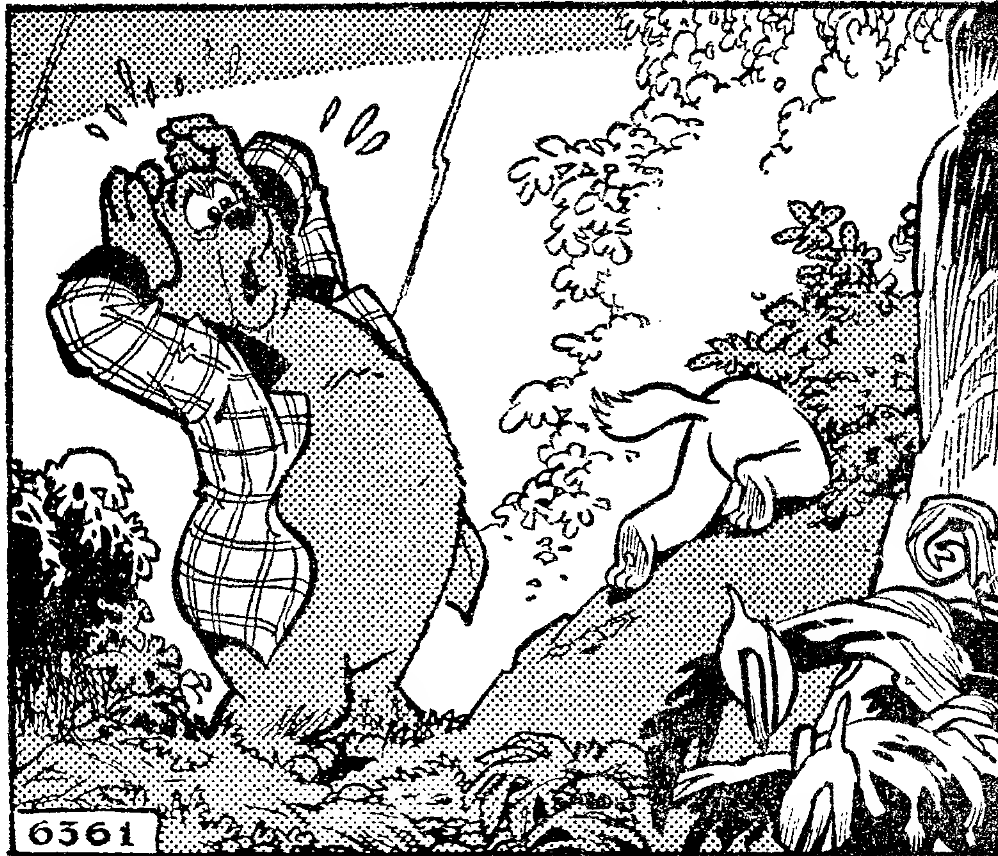
,,Helemaal onbeschermd'', prevelde hij met bleke lippen. ,,Dit is geen plaats voor een heer in de ure des gevaars. Ik moet iets doen, dat voel ik. Ik moet ingrijpen, wil ik eigenlijk zeggen . . .'' Met deze woorden haastte hij zich naar de andere kant van de dam en daalde voorzichtig de treden af naar de vlakte waar niet gevochten werd.

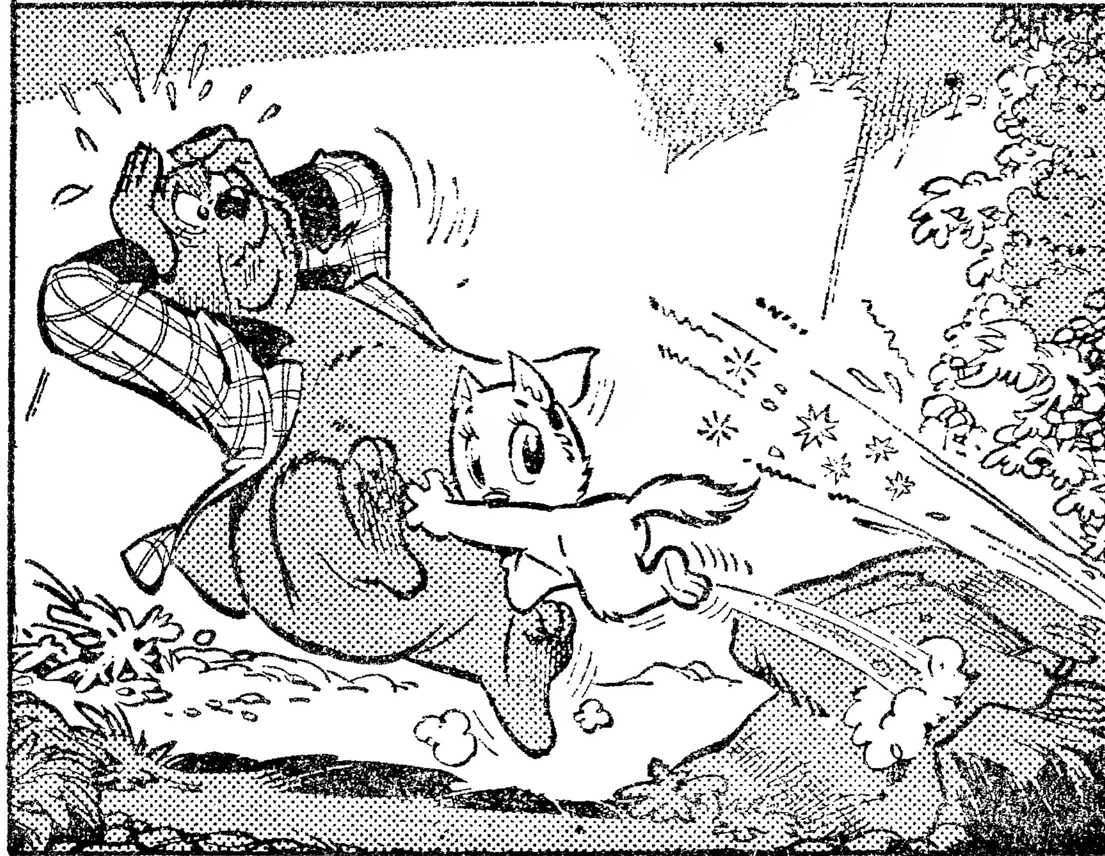
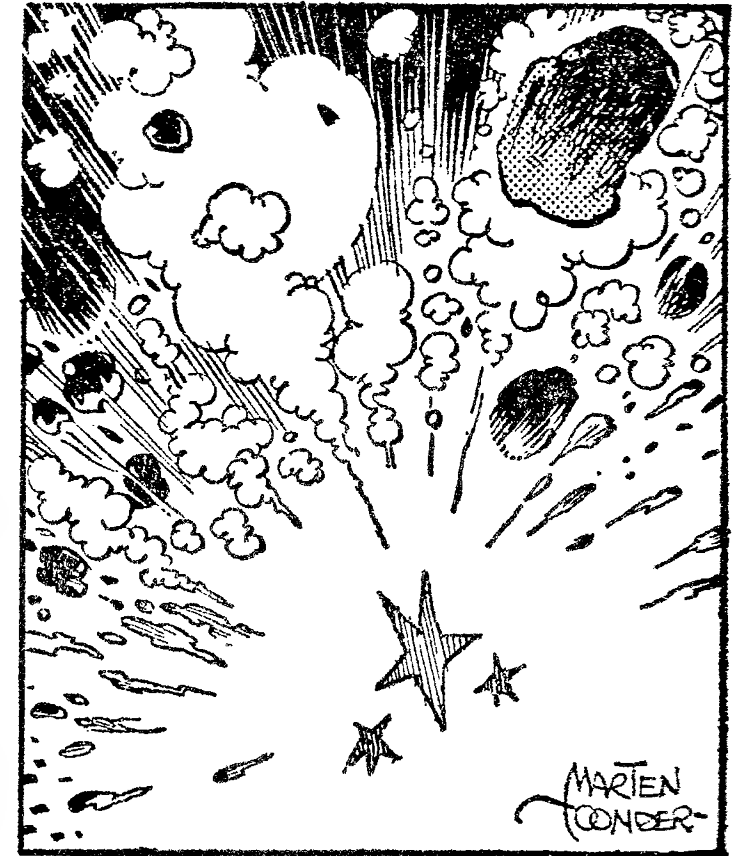
,,W-waar zou Tom Poes toch zijn?'' zo vroeg hij zich af. ,,Hij is deze kant opgegaan, dat weet ik zeker. Maar waarom? Zou hij lafhartig gevlucht zijn?'' Zoekend deed hij enige stappen door de vruchtbare omgeving en al spoedig werden zijn kbliken getroffen door een beweging op een rotsblok. ,,Wat doe je daar, jonge vriend?'' riep hij met een stem waarin verwijt en opluchting klonken. ,,Ben je je aan het verstoppen? Denk je dan helemaal niet aan mij? Begrijp je niet wat er allemaal in mij omgaat?''

,,Jazeker'', zei Tom Poes. Hij kroop langzaam achteruit en nu zag heer Ollie dat hij de bom in de handen had. ,,Die heb ik daar verstopt een poosje geleden'', legde hij uit. ,,En nu ze aan het vechten zijn geslagen, lijkt het mij tijd om hem te gebruiken''.

Heer Bommel deinsde verblekend achteruit. ,,W-wat zijn dat voor ideeën?'' bracht hij er haperend uit. ,,Ik. . . ik verbied het je! Hoor je me! Geef hier, dat ding!''

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

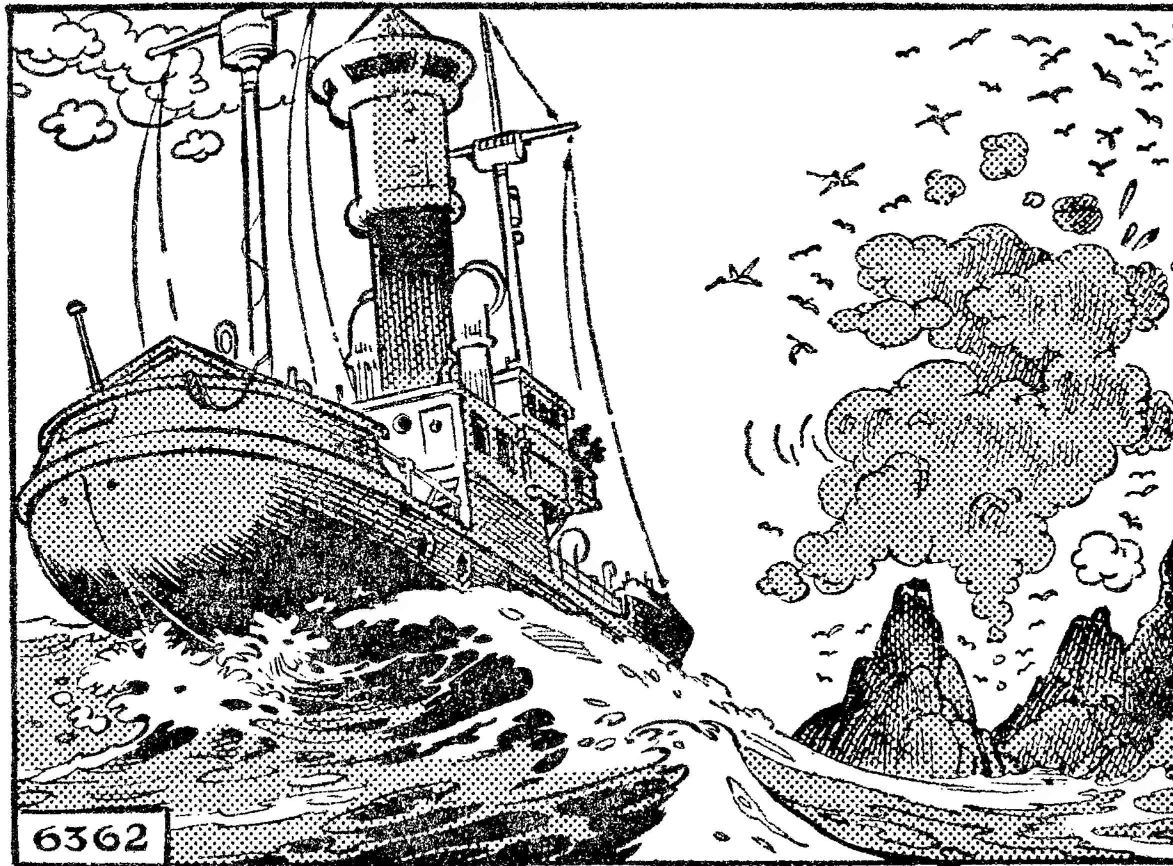
6361. — Tom Poes trok zich niets van heer Bommels vermanende woorden aan. Hij drong opnieuw met de akelige bom het struikgewas in en frummelde daar rond. ,,Hoor je me niet?'' riep heer Bommel met piepende stem. ,,Het is al erg genoeg dat er zo vreselijk wordt gevochten! Ik verbied je om met bommen te gaan gooien! Kom hier; onmiddellijk! Wat doe je daar toch?''

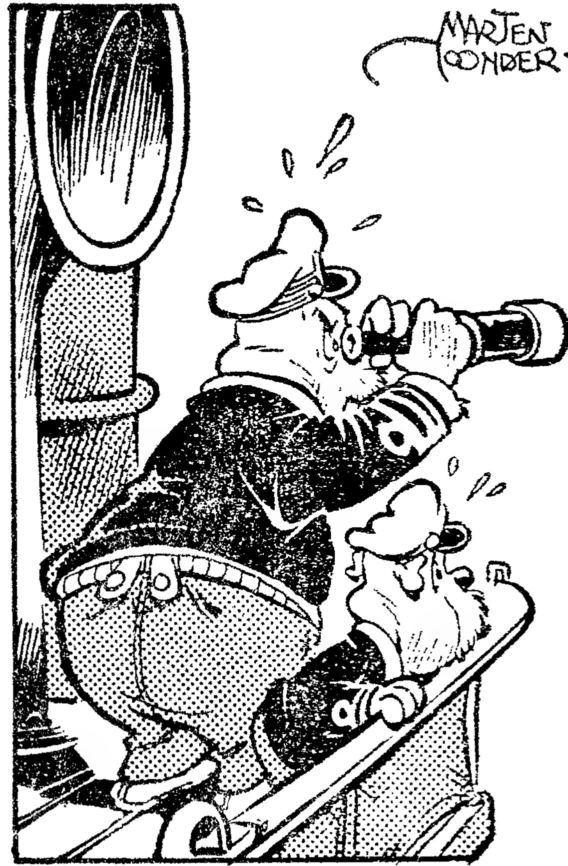
,,Hier zit een gat'', zei Tom Poes gesmoord uit de bladermassa. ,,In het beton. Van de stuwdam. Als ik daar nu de bom in duw . . .''

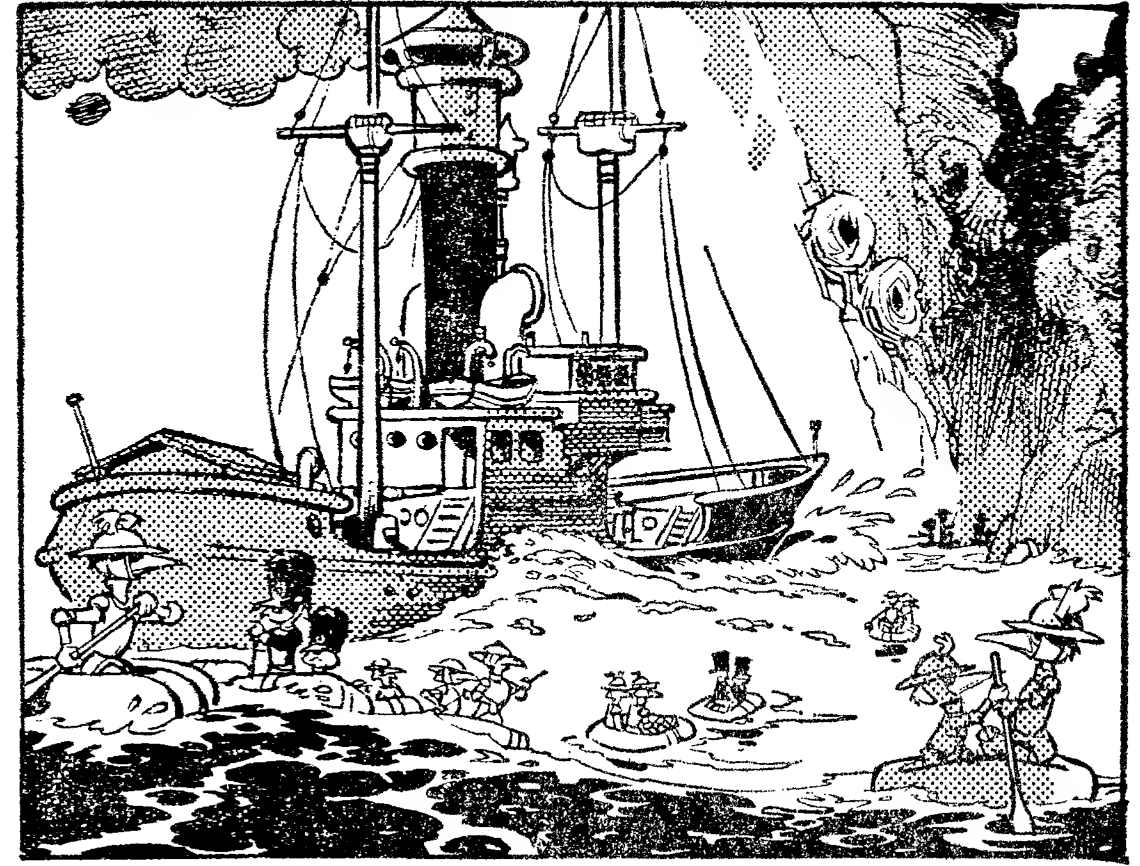
Heer Ollie sloeg de handen aan de oren en zijn wangen begonnen te trillen. ,,Ik wil het niet'', riep hij jammerend uit. ,,Ik kan er niet tegen! Ik ben tegen het gebruik van helse wapens, bedoel ik. Ik beveel je hier te komen . . .''

Tom Poes gehoorzaamde onverwachts. Hij sprong uit de begroeiing te voorschijn en gaf de ontdane heer zo'n zet dat deze snel trippelend een grote afstand achterwaarts aflegde. ,,Gauw!'' schreeuwde Tom Poes. ,,Klim tegen de bergwand op! Ik heb de knop ingedrukt en dat ding kan ieder ogenblik afgaan!'' Heer Bommel gehoorzaamde. De ontzetting gaf hem vleugels, doch hij was nog niet ens halverwege toen er achter hem en vreselijke ontploffing plaatsgreep die de gehele omgeving deed schudden . . .

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6362 Het goede stoomschip Albatros was op de terugreis. Uit het verre westen bracht het opnieuw enkele kratten met hulp voor het arme verdrukte Sollidee aan. Die moesten gelost worden, voordat het koers zou kunnen zetten naar de thuishaven Rommeldam; maar de gezagvoerder zag dat niet zo gemakkelijk in.

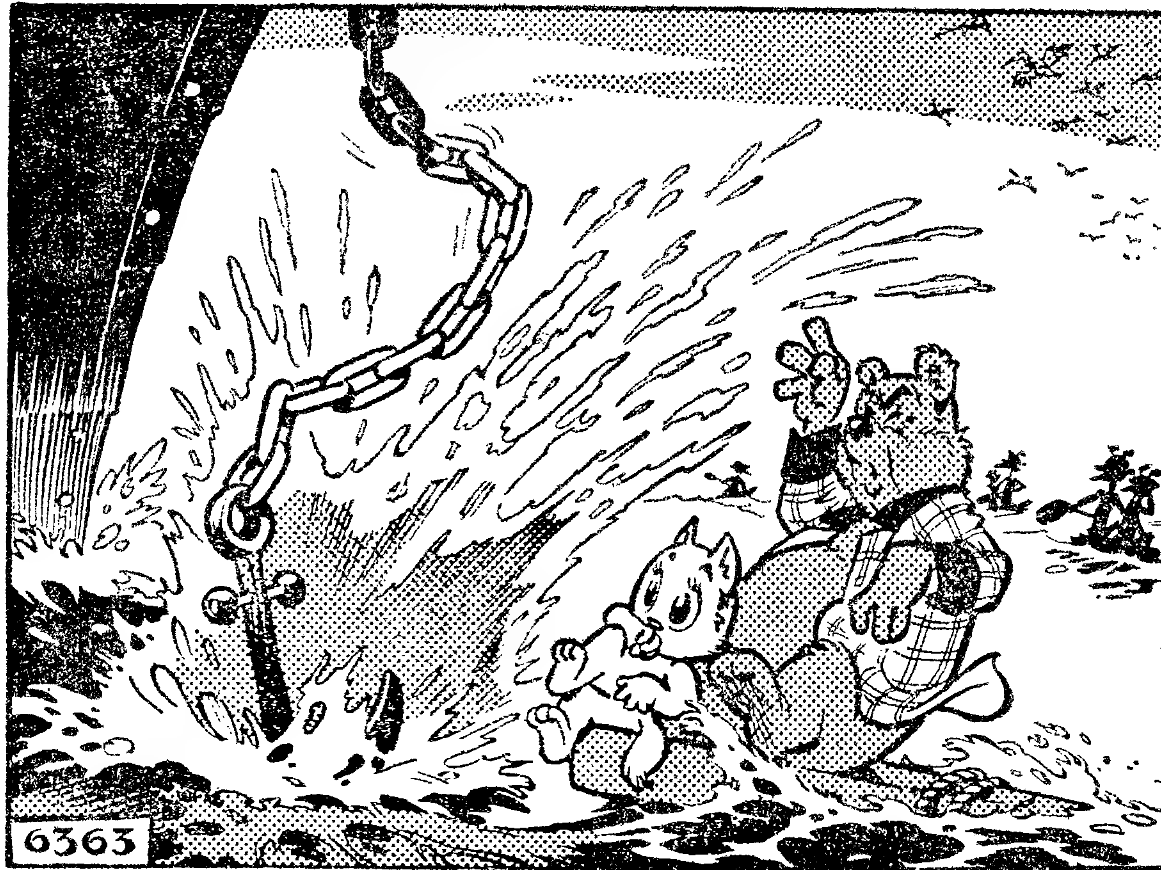
„Er hangt een zware wolk boven dat overgehaalde eiland". sprak hij in zijn snor. „En daarnet hoorde ik onweer op deze hoogte. Het ziet er naar uit, dat die landkrabben aan het donderjagen zijn. Geef me mijn kijker eens meneer". De stuurman gehoorzaamde, en op hetzelfde moment werd het vaartuig door een geweldige golf opgetild en in de richting van het land gevoerd.

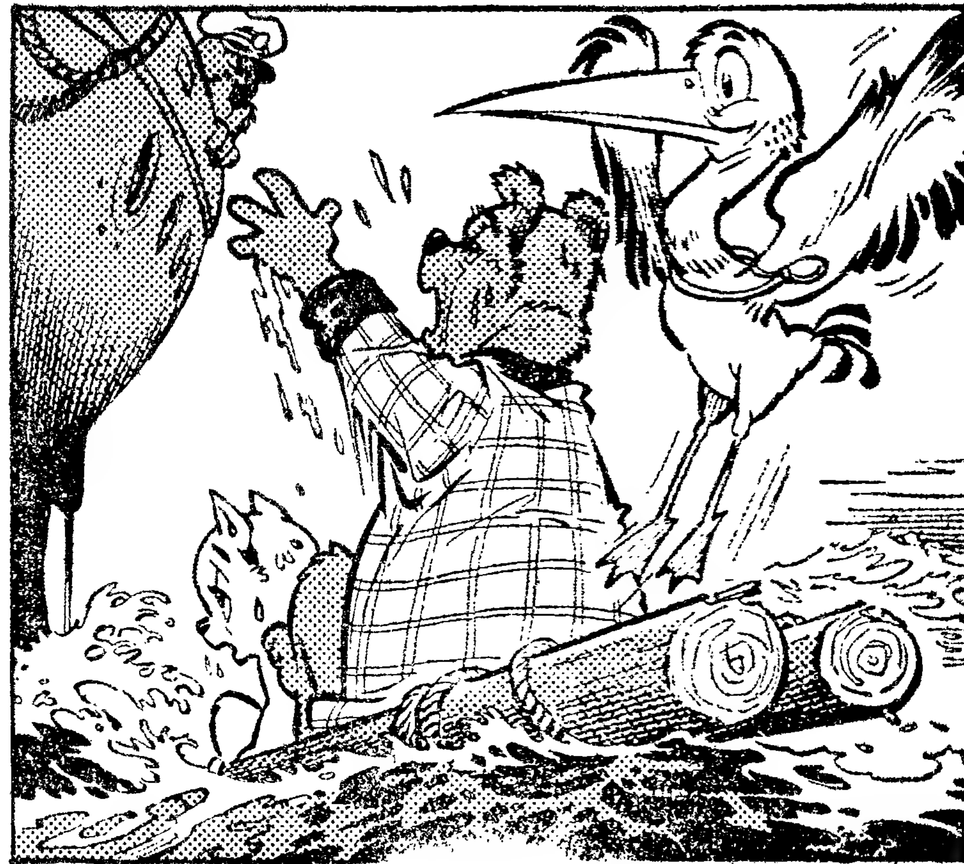
„Volle kracht achteruit!" riep de kapitein „Het is daar een janboel! Er loopt een rivier door het eiland heen, die niet op onze kaarten staat. Voorzichtig bijsturen en dan kalmpjes laveren. Kalmpjes meneer. Er komt een stel prauwen de stroom afdrijven!"

In plaats van prauwen voeren er tal van rubbervlotten op de Albatros af. Sommige van de vaartuigjes waren bemand met Goeden en andere met Slechten, doch het was reeds van verre duidelijk, dat de beide groepen in een neerslachtige stemming verkeerden.

Geen wonder, de bom had de stuwdam vernield en nu liep het meer leeg, door de moddervlakte zodoende een einde makend aan de heldhaftige strijd die daar nog kortelings woedde. Het gevecht was dus onbeslist gebleven en de dappere legers konden nog slechts hun gummibootjes opblazen. Nu dobberden ze uitgedoofd zeewaarts met holle ogen in de wilde wateren starend.

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6363 Tussen de rubberbootjes van de beide legers was een uiterst eenvoudig vlot zichtbaar. Het bestond uit twee boomstammen die door een liaan aan elkander gebonden waren en het werd bemand door heer Bommel en Tom Poes. Die hadden zich op het nippertje op de berghelling kunnen redden door zich aan de stammetjes vast te klampen en zich op de losgebroken watermassa zeewaarts te laten drijven.

,,Blijf stil zitten, heer Ollie'', vermaande Tom Poes. ,,Ik ben bang, dat u een oudewijvenknoop in de liaan gelegd hebt''.

Heer Bommel veerde onaangenaam getroffen op, doch in plaats van een scherpe terechtwijzing ontsnapte hem een verheugde kreet.

,,De Albatros!'' riep hij uit. ,,We zijn gered!''

Op hetzelfde moment liet de kapitein van dat schip het anker vieren. Het zware staal plonsde vlak voor hun stulpje in de golven zodat het zilte nat de opzittenden geheel doorweekte.

,,Help!'' riep heer Ollie, die lelijk door het zout verblind was.

,,Het vlot gaajt uitsj ejkaaj!''

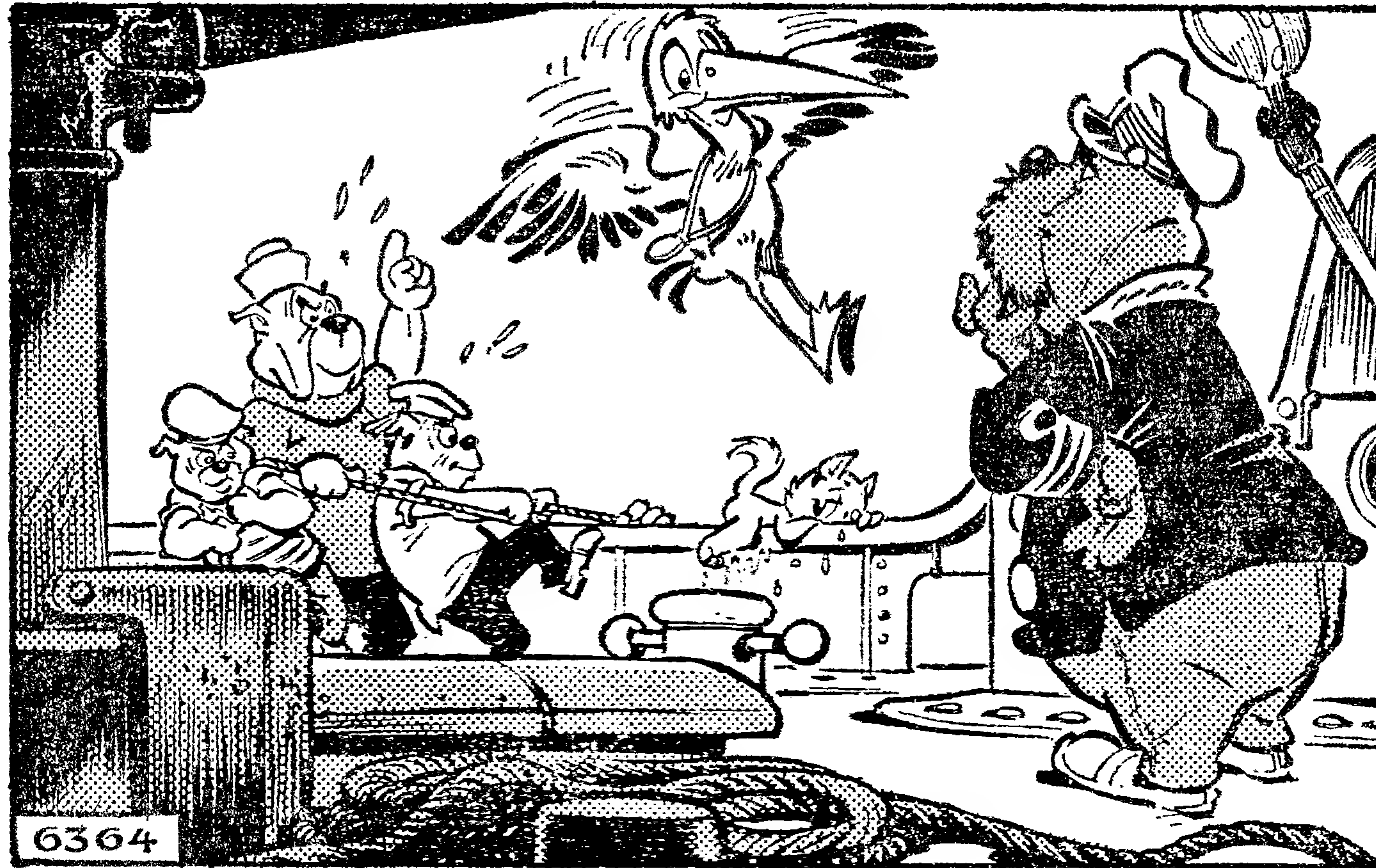
Zijn klagende stem vermengde zich met het fluiten van de wind en met een ijl gejuich dat boven in de lucht hoorbaar werd.

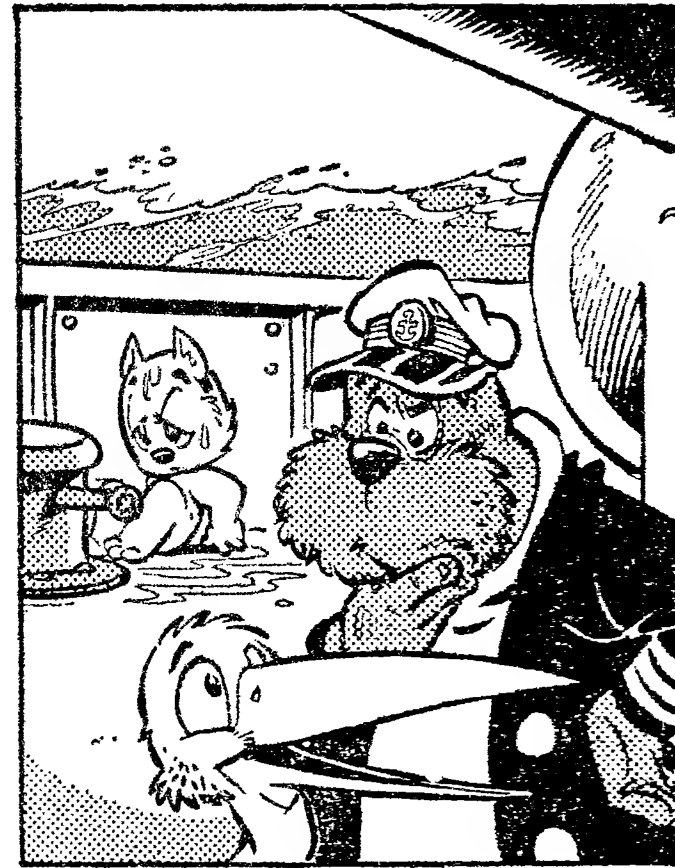
,,Het is Blubbers'', zei de kapitein het hoofd buiten de verschansing stekend. ,,Breng een lijntje uit, maat. Voordat hij te water raakt''.

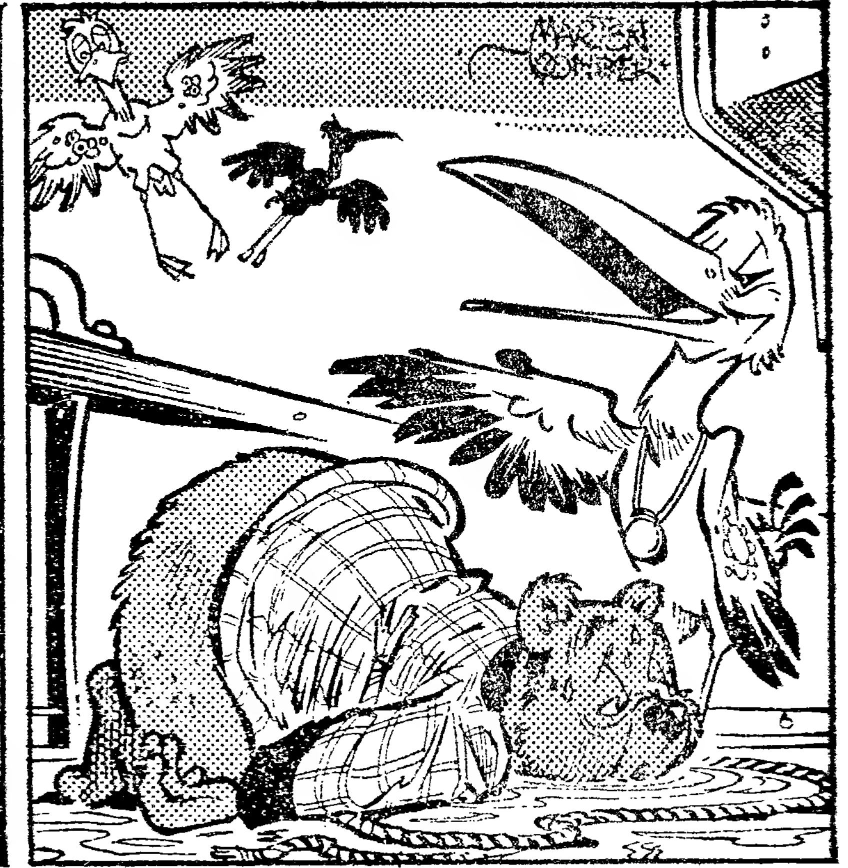
Het was echter reeds te laat. Het ijle gejuich kwam snel nader en nu streek er een Sollideeër op het bouwvallige vlot neer. Dit kon de extra-last echter niet verwerken en de beide stammetjes weken dan ook vaneen om de opvarenden door te laten.

,,Leve de Bevrijding!'' riep de vogel, maar zijn gejubel klonk wat verschrikt.

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6364 Enkele toegeschoten matrozen wierpen een lijn uit om heer Bommel en Tom Poes uit de golven te trekken. De Sollideeër die de schuld was van het ongeluk vloog haastig op van het vergane vlotje en landde voor kapitein Wal Rus aan boord.

,,Mij zijn Sol, de voorvlieger'', sprak hij. ,,Leve de Bevrijding!''

,,Praat me er niet van, meneer!'' zei de gezagvoerder. ,,Dat hoor ik nu al jaren, en wat koop ik er voor? Maar de lading is in orde. Als we die verzopen landkwab Bobbeld hebben opgevist zal ik een sloep laten vieren en dan zal ik je een partijtje elektrische fornuizen aan land brengen''.

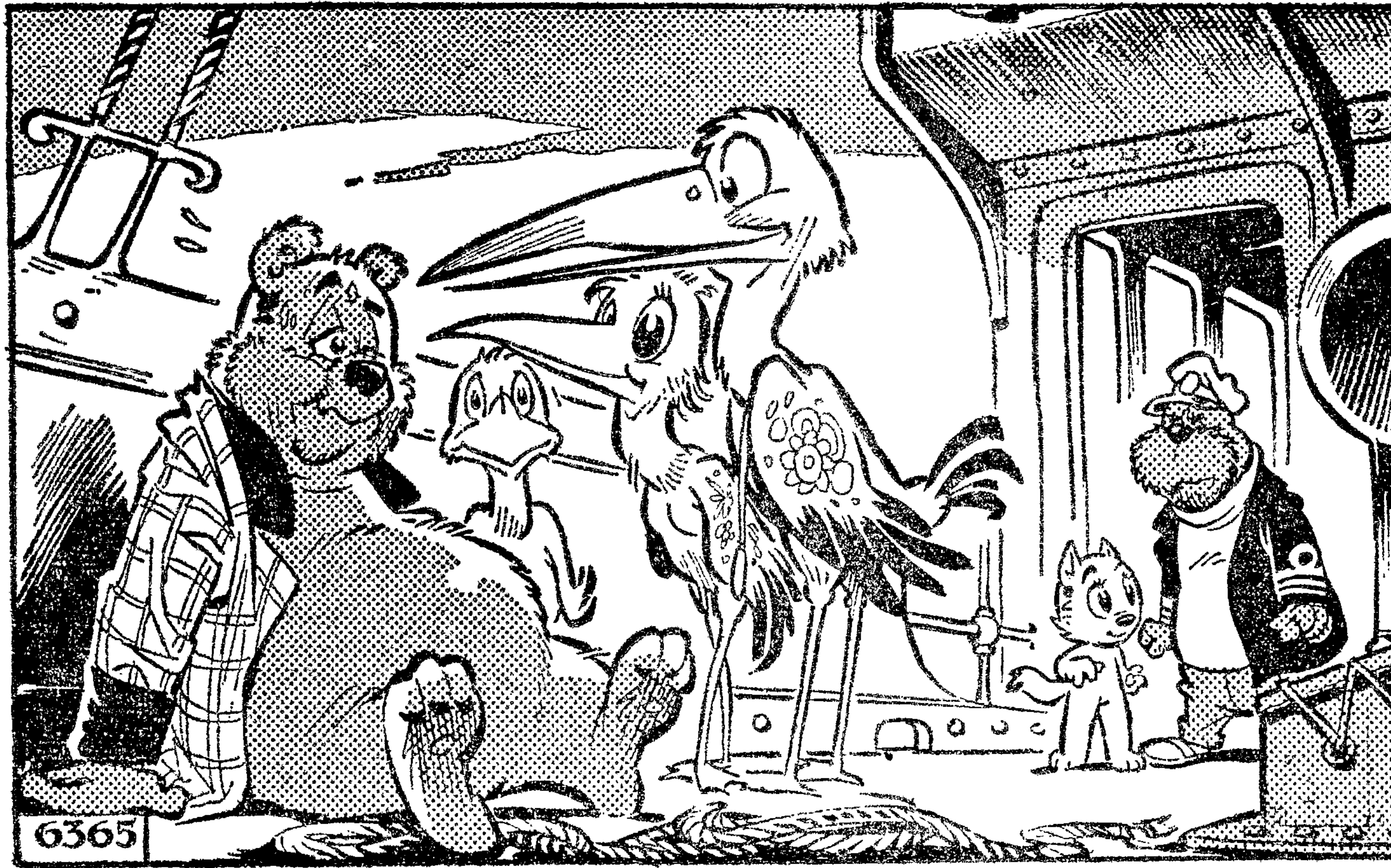
,,Bevrijd'', hernam de voorvlieger. ,,De arme verdrukte land van Sollidee is helemaal bevrijd. Slechten zijn weggevaren op grote rivier van grote Bommel. Geen vechten meer. Leve de bevrijding!''

,,Wat is dat?'' gromde de zeerob verbluft. ,,Wat probeer je me nu te vertellen? Geen vechten meer? Heb je deze overgehaalde aardkluit werkelijk bevrijd?''

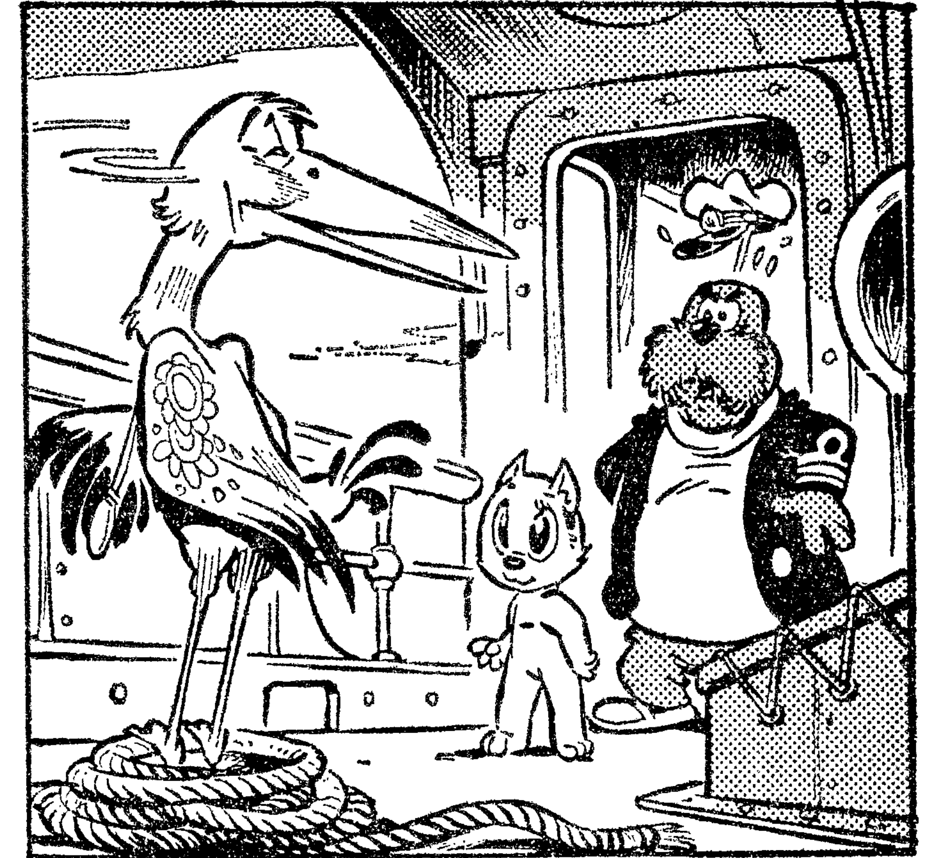
,,Niet ik'', verbeterde de ander. Hij trad op de doorweekte gedaante van heer Bommel toe, die inmiddels aan boord gehaald was en maakte een fier gebaar.

,,Hier liggen grote held'', vervolgde hij. ,,Heeft dam stukgemaakt, die arme land in twee stukjes damde. Heeft vechten weggespoeld. Heeft Goeden en Slechten weggespoeld. Heeft visjes eerlijk verdeeld. Leve de bevrijding!'' Zijn laatste juichkreet werd overgenomen door enkele andere vogels die vanuit het zwerk omlaag doken om op het dek te landen.

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6365 Heer Ollie kwam langzaam tot zichzelf. Hij richtte zich moeilijk op en opende een verwaterd oog om te zien wie er zo vrolijk stond te praten bij zijn deerniswekkende toestand.

,,Mij zijn Sol'' sprak de voorvlieger. ,,En dit zijn mevrouw Lasido en meneer. Komen u danken voor bevrijding van Sollidee''.

Een klein glimlachje vormde zich op heer Bommel's doorweekte trekken.

,,Niejt tje danjken'', prevelde hij. ,,Waajvooj, betjoel ik?'' Hij slikte peinzend en hernam: ,,Waarvoor? Welke bevrijding, als u begrijpt wat ik bedoel''.

,,Grote held'', zei Dola Lasido. ,,Houden niet van grote woorden''.

,,Zijn bescheiden'', vulde haar echtgenoot aan. ,,Hebben grote dam kapot gedaan en alles weggespoeld; Goeden en Slechten en vechten. Maar willen geen lof. Zijn bescheiden''.

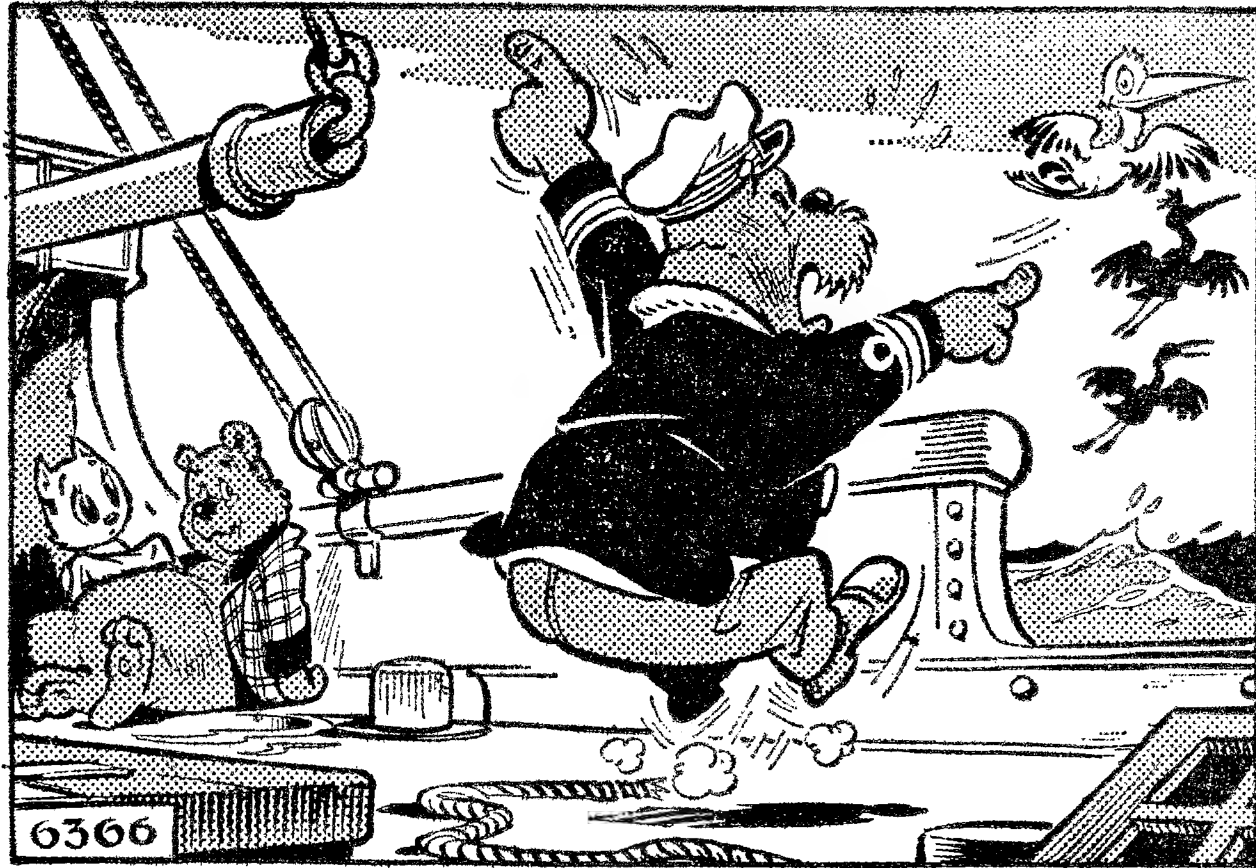
Nu maakte een grote verwarring zich van heer Ollie meester. Voordat hij echter iets kon zeggen mengde kapitein Wal Rus zich in het gesprek.

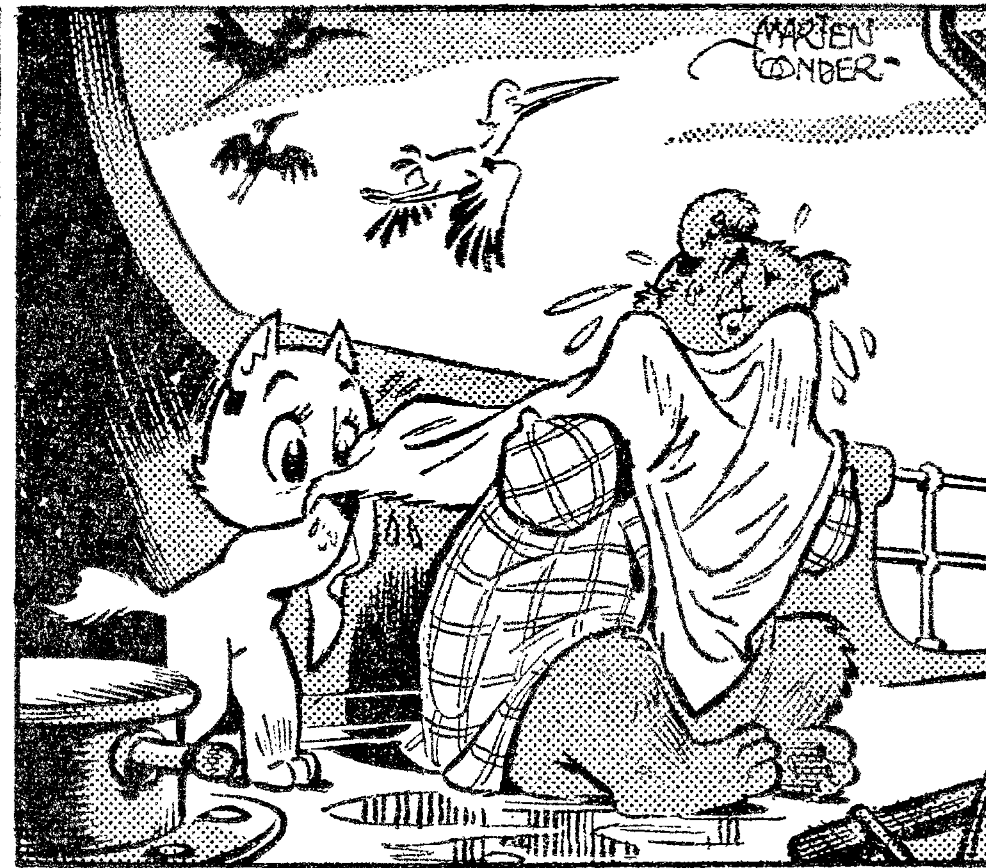
,,Alles goed en wel'', riep hij uit. ,,Maar hoe zit het nu met het lossen van mijn lading? Ik heb ovens en ijskasten en strijkijzers in ruim twee; de hele overgehaalde hulpverlening! Waar kan ik die aan land brengen, in al dit vocht?''

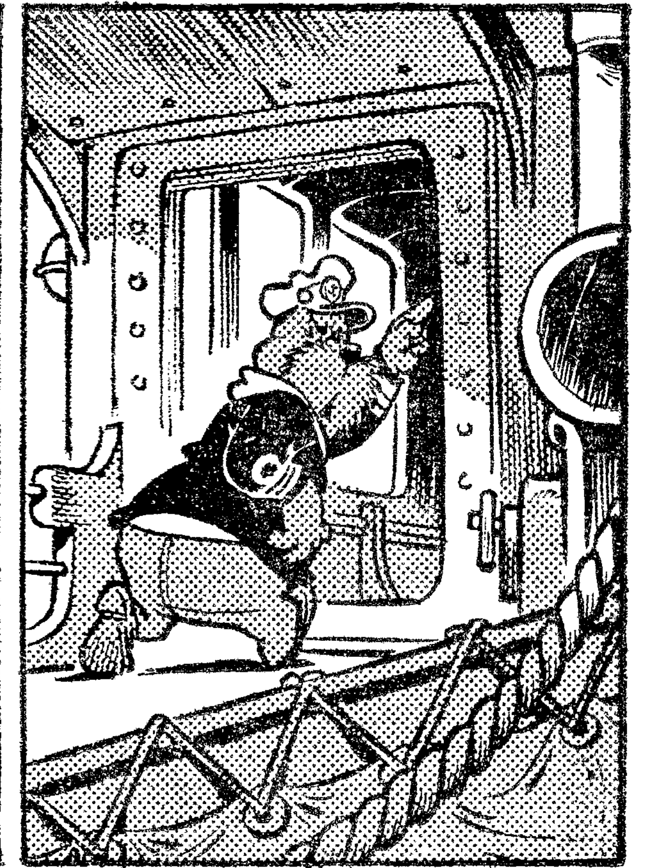
,,Hulpverlening hoeft niet meer, zei de voorvlieger vriendelijk.

,,Hebben visjes en alles uit grote rivier van grote Bommel!''

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6366 Kapitein Wal Rus was even sprakeloos, doch hij herstelde zich spoedig.

,,Zo!'' riep hij met een stem, die het houtwerk deed trillen. ,,Zo! Hoeft meneer mijn lading niet meer?''

,,Hebben genoeg!'' beaamde de voorvlieger. ,,Leve de bevrijding van Sollidee!''

,,Schei uit met dat geschreeuw op mijn schip!'' brulde de gezagvoerder op orkaansterkte. ,,Ga van mijn dek af! Maak, dat je aan land komt; je stoort me in de navigatie! Overgehaalde landkrabben!''

Zijn opgewonden uiterlijk verschrikte de vogels. Ze groetten eerbiedig, doch haastig en vlogen weg om hun bevrijding te gaan vieren.

Heer Bommel keek hen een beetje weemoedig na. Toen ging hij overeind zitten en begon zich te drogen met de handdoek die Tom Poes inmiddels gehaald had.

,,Hun dankbaarheid is roerend'', prevelde hij in de badstof. ,,Vooral omdat het zo weinig is, wat ik voor deze eenvoudige lieden heb kunnen doen. Zeg nu zelf, jonge vriend!''

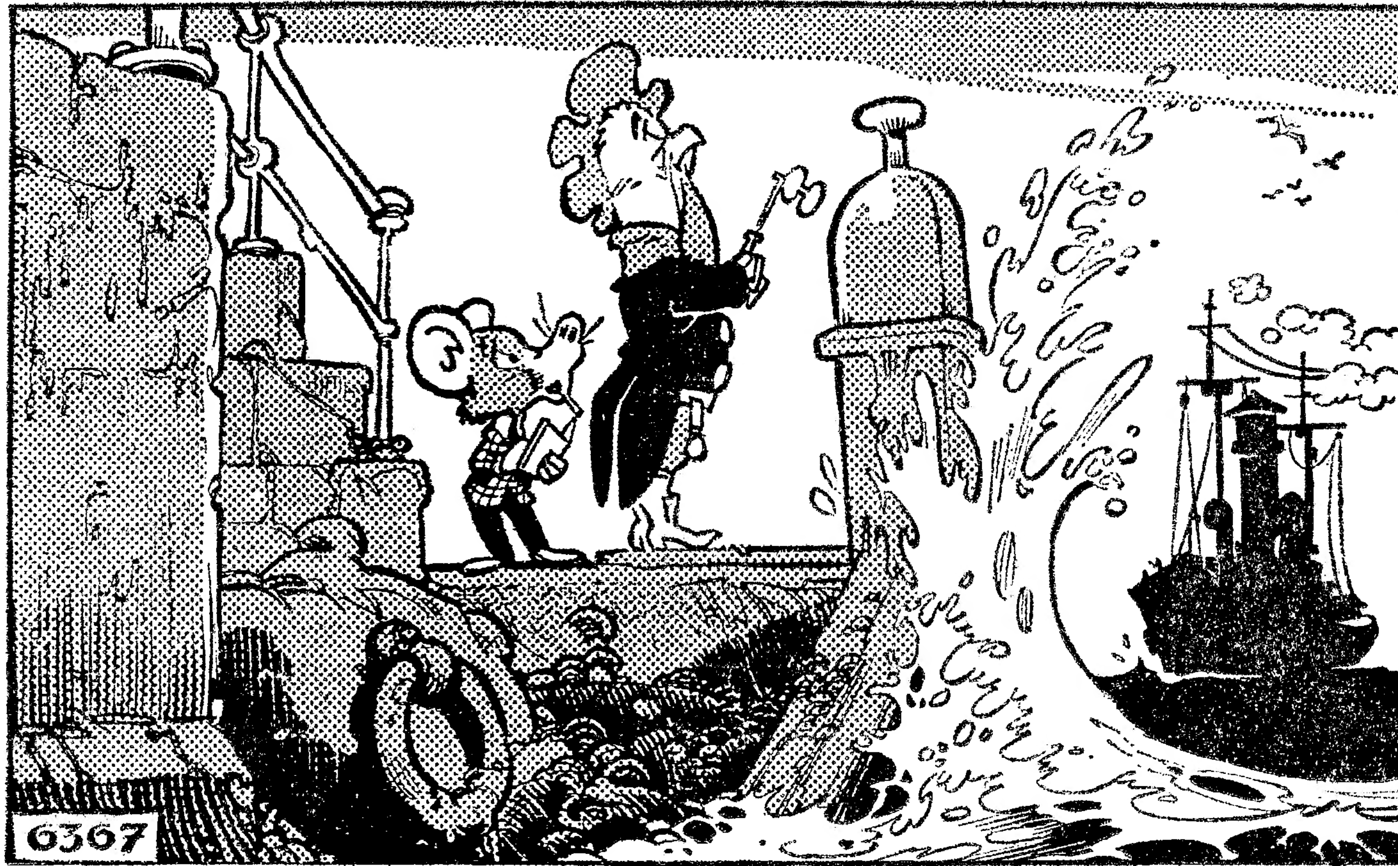
,,Hm'', zei Tom Poes.

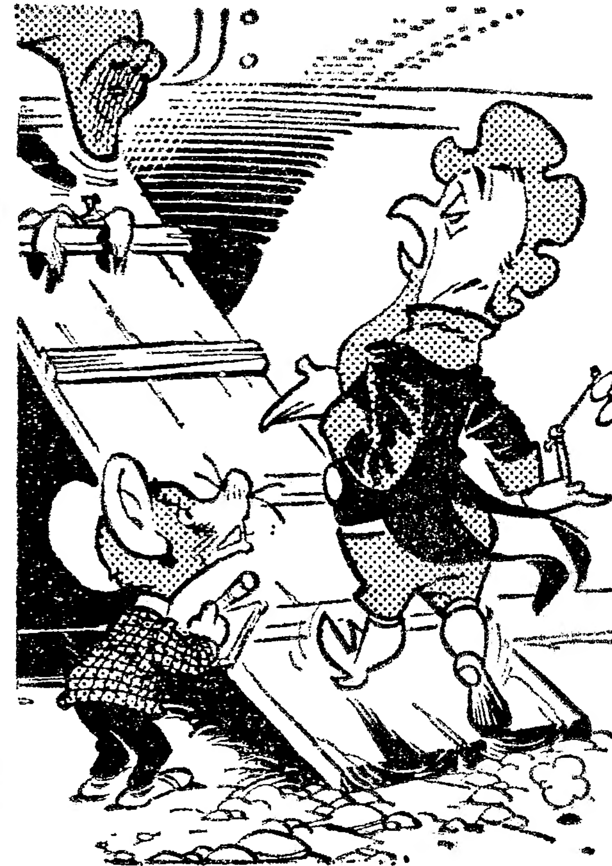
,,Zeker'', vervolgde heer Ollie, terwijl hij de lap liet zakken, ,,ik heb mijn gevoelig gestel in de waagschaal gesteld. In bittere gevangenschap heb ik stenen gebikt, en maar al te vaak ben ik in de strijd gevallen. Maar eh . . . die bevrijding . . . Die was toch eigenlijk meer jouw werk, als je tenminste begrijpt wat ik bedoel''.

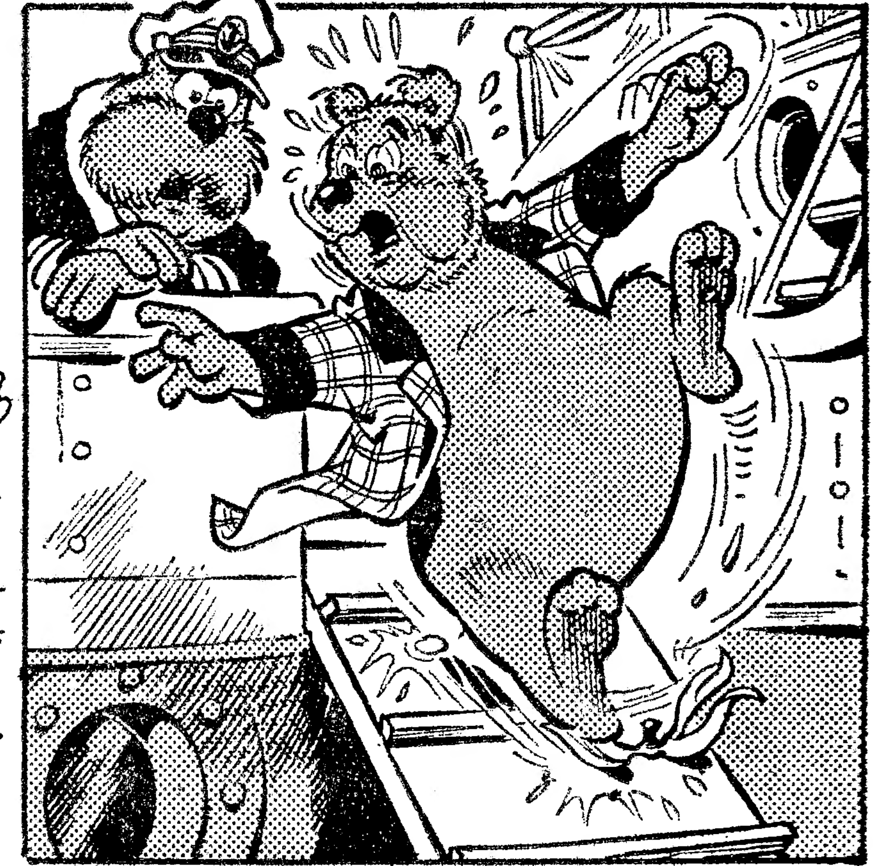
,,Nou ja'', begon Tom Poes. Maar de stem van de kapitein sneed zijn woorden af.

,,Jullie zullen hier meer van horen!'' riep de zeerob. ,,Het lossen saboteren, huh? Dat zal de reder niet nemen, meneer!''

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6467 Toen het goede schip ,,Albatros'', de haven van Rommeldam naderde stond de reder reeds op de kade om het op te wachten. De bevrijding van Sollidee was ook in de beschaafde streken doorgedrongen en het is dan ook geen wonder, dat de journalist Argus achter hem stond om nieuws te garen.

,,Is het waar dat men de hulpverlening geweigerd heeft?'' voeg de reporter. ,,En is het juist, dat de heer Bommel de dam doorbroken heeft, die de goeden van de slechten scheidde?''

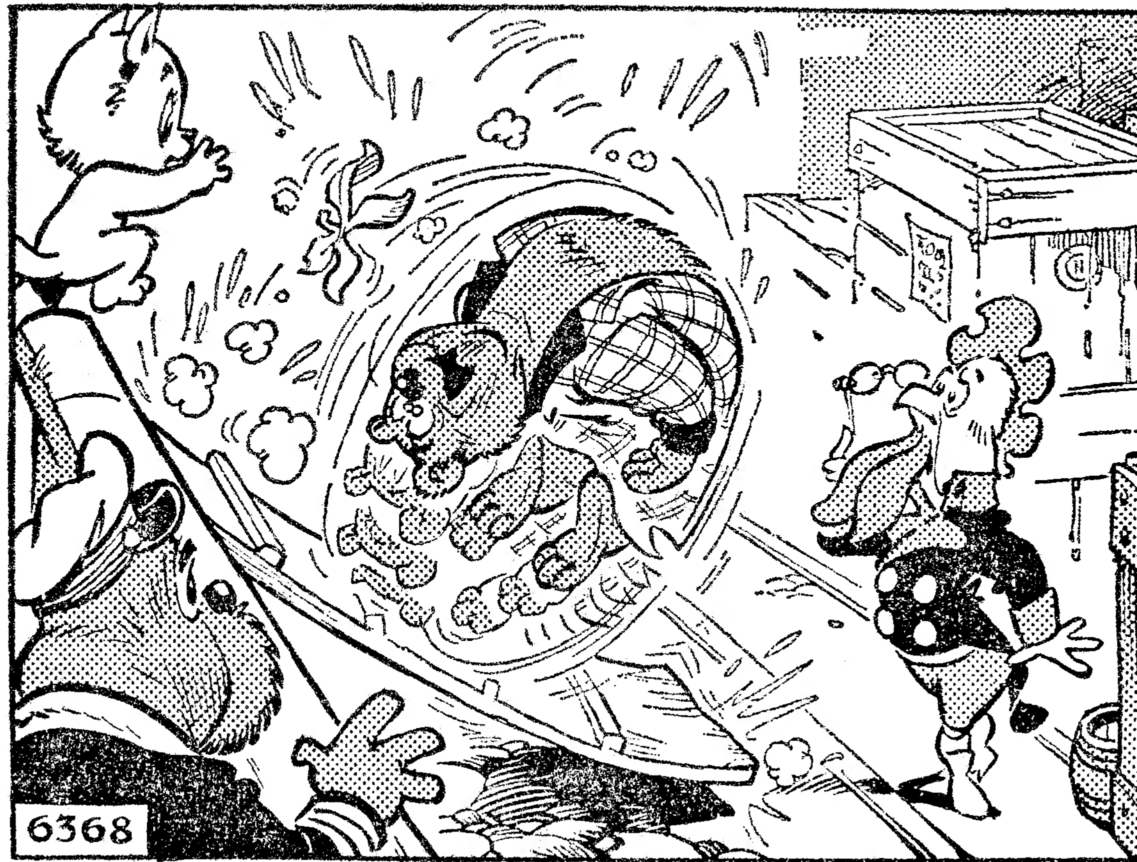
,,Parbleu'', prevelde de heer de Canteclaer, ,,ge kunt niet van mij verwachten, dat ik mij verdiep in de uitspattingen van deze omstreden figuur, amice! Maar deze eh... Bommel heeft zich niet ontzien eigen glorie na te jagen ten koste van de bloeiende handel van deze stad''. Na deze woorden maakte hij zich gereed om aan boord te gaan. De loopplank was inmiddels uitgelegd en de passagiers verlieten het schip.

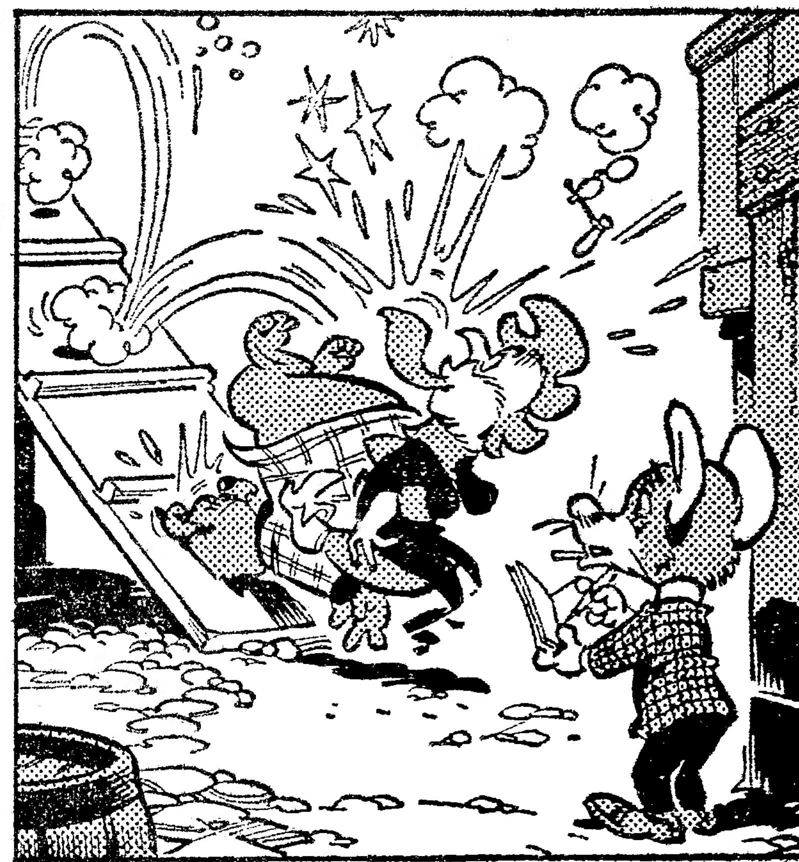
,,Bedankt voor de overtocht'', sprak heer Ollie, die als eerste de voet op het wankele houtwerk zette. ,,Weliswaar heeft mijn gezondheid geleden, maar ik put een mooie voldoening...''

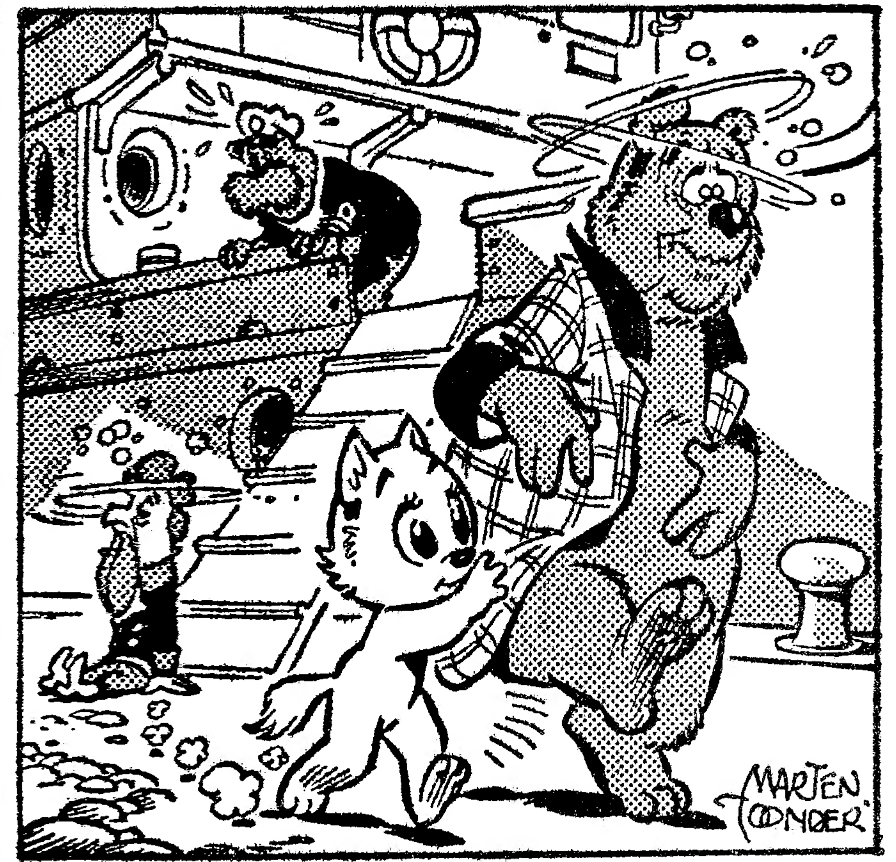
,,Je kan beter uitkijken, Bobbel!'' viel de kapitein hem in de rede. ,,Voor een landkrab is dat plankje wel eens wat wiebel. En daar beneden komt meneer Kantenklerk aan...''

De waarschuwing kwam jammer genoeg te laat. Heer Bommel stapte op een bananeschil die daar door een onnadenkende matroos was neergeworpen en met een kreet gleed hij uit.

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6368 De markies de Canteclaer deed haastig een stapje terug toen hij boven zich een rauwe kreet hoorde. Hij richtte zijn lorgnon en sloeg vol misprijzen de afdaling van heer Bommel gade.

Nu die was niet sierlijk. Door de bananeschil had de ongelukkige het evenwicht verloren en nu tuimelde hij stuurloos de loopplank af.

„Fi donc", prevelde de edelman. „Geen platheid is deze figuur te dol wanneer hij publiciteit kan krijgen . . ."

Verder kwam hij niet, want omdat hij weigerde uit de weg te gaan, raakte de neerdalende gedaante hem vol tegen de romp, en dat trok natuurlijk de opmerkzaamheid van de verslaggever Argus.

„Handgemeen Van Reder En Vrijheidsheld", noteerde deze haastig in zijn notitieboekje. „Botsing Van Handelsbelangen En Idealen. Zal ook onze stad in een strijd tussen rechts en links gewikkeld worden?"

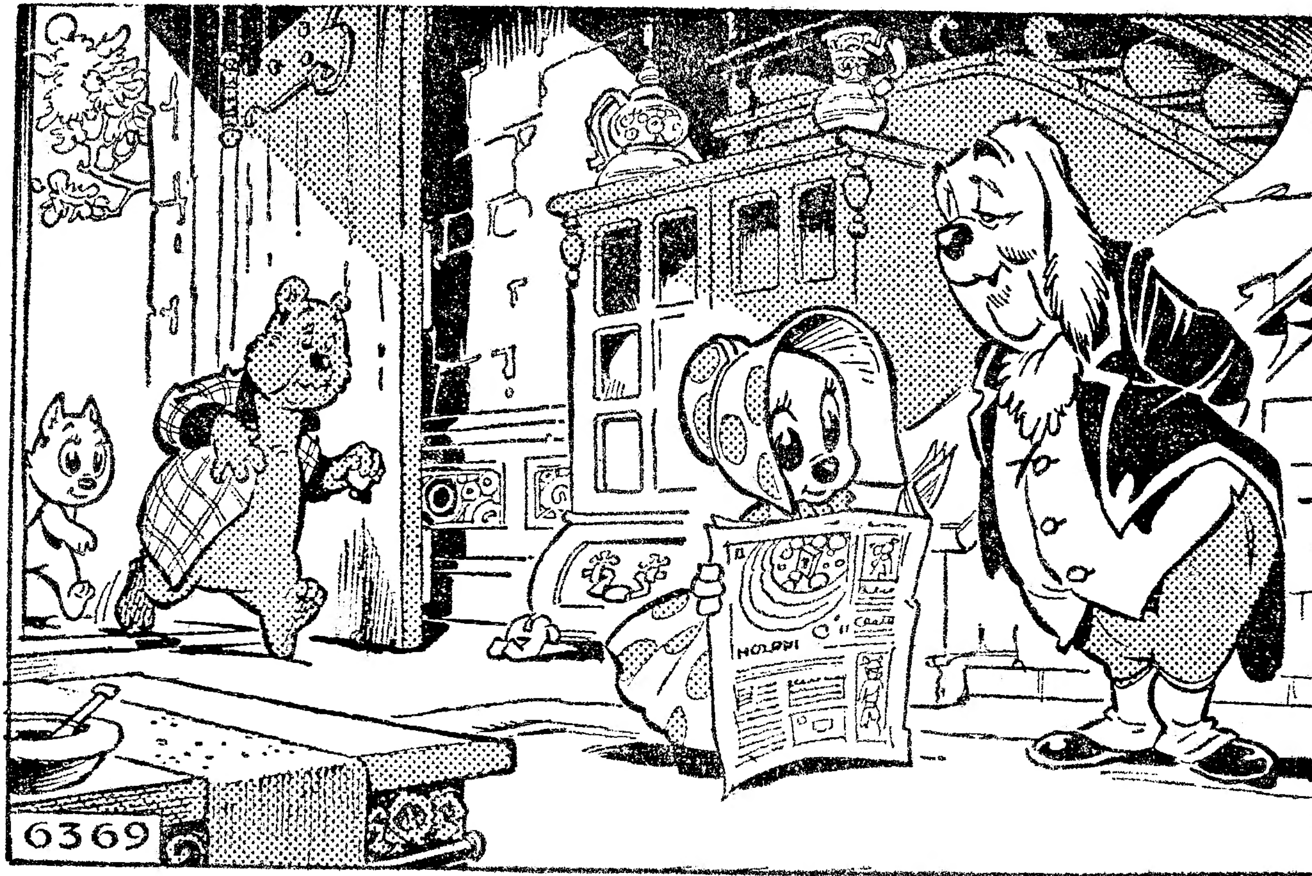
Zover dachten de beide slachtoffers echter niet. Heer Bommel werd haastig door Tom Poes overeind getrokken en weggevoerd, terwijl de markies waardig, doch pijnlijk getroffen, een zittende houding aannam.

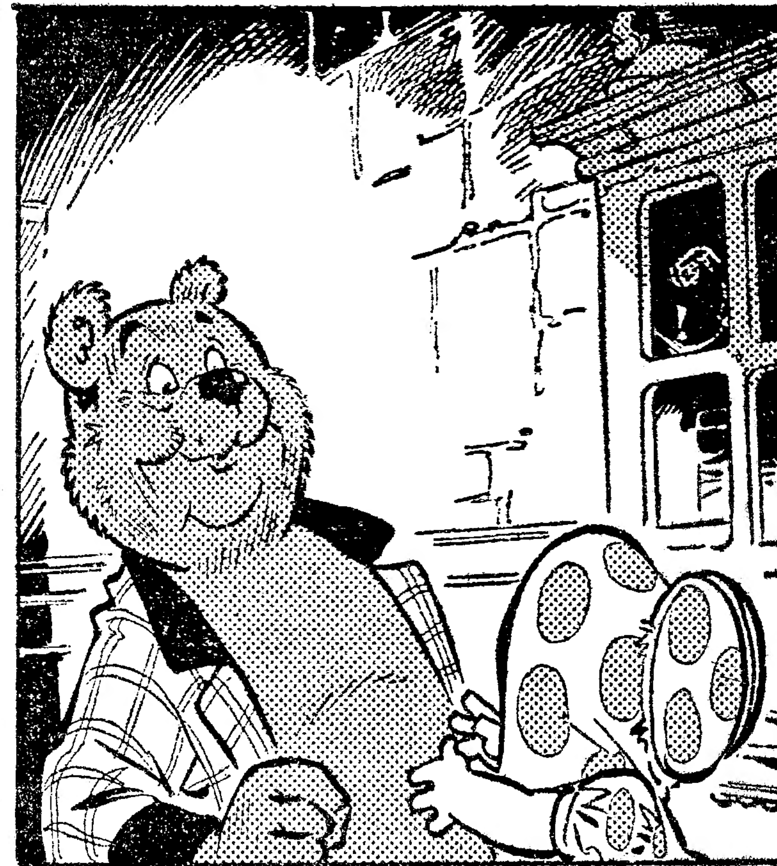
„Par exemple", sprak hij met gesloten mond. Het zijn affreuze tijden. Het janhagel is losgebroken en de beschaving wordt omver geworpen zonder dat het gezag ingrijpt. Waar moet dat heen?"

„W-waar gaan we h-heen?" stamelde heer Ollie, die met veel moeite zijn besef herwon.

„Naar huis, lijkt me", zei Tom Poes. „Ik zal proberen een taxi te vinden.

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

6369 Het was reeds laat in de middag, toen heer Bommel en Tom Poes bij Bommelstein aankwamen. In de hall stonden Joost en buurvrouw Doddel, en de laatste was bezig de krant te lezen, die juist gekomen was. Toen ze het piepen van de buitendeur hoorde liet ze het avondblad echter zakken en draafde op heer Ollie af.

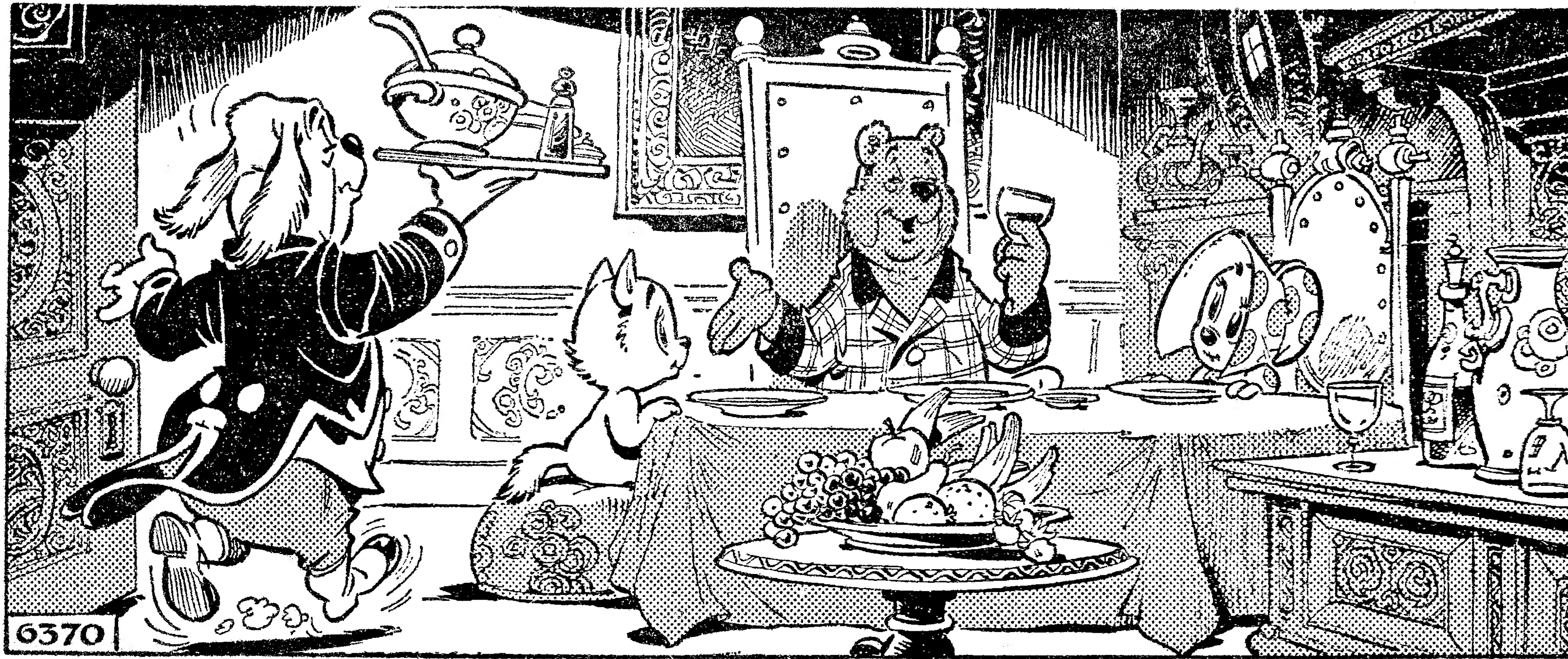
,,Je bent een held!'' riep ze uit. ,,Geweldig hoor! Ik heb alles gelezen. Ik wist dat je het in je had, Ollie. Maar ik heb toch erg in de ongerustheid gezeten toen je in dat rare land was en toen je gevangen werd genomen. Waren ze lelijk tegen je? Heb je wel genoeg te eten gehad?''

,,Ach'', zei heer Bommel geroerd. ,,Het was niets, mevrouw. De plicht van een heer gaat nu eenmaal boven zijn genoegen. Trouwens, zonder de hulp van de jonge vriend hier zou ik niet geslaagd zijn, dat moet gezegd worden. Maar dank zij hem en mijn ijzersterk gestel heb ik alle ontberingen overleefd. En wat het eten betreft; wel ik moet zeggen dat een eenvoudige doch voedzame maaltijd mij wel zou smaken, als u begrijpt wat ik bedoel...''

Joost kuchte.

,,Dit had ik wel verwacht, met uw welnemen'', sprak hij. ,,Ik ben reeds zo vrij geweest een gebonden kippesoepje op het vuur te zetten. Maar toch, als ik zo vrij mag zijn, is het jammer, dat u niet aan de kleine belegger hebt gedacht. Mijn aandeeltje Scheepvaart is drie punten gezakt. Zal ik de maaltijd opdienen, heer Olivier?''

Heer Bommel en de bevrijding van Sollidee

Er was natuurlijk heel wat te vertellen, en heer Bommel was dan ook heel blij, dat zijn buurvrouw juist op bezoek was toen hij thuis kwam. Uitvoerig schilderde hij alles wat hij had meegemaakt, doch daarbij vergat hij de smakelijke spijzen die Joost hun voorzette niet.

,,Bevrijding'', zo besloot hij, ,,is een mooi iets, dat ragfijn door een heer tot stand moet worden gebracht. Daarom is het eigenlijk onmogelijk als u begrijpt wat ik bedoel. Maar door de jonge vriend hier is het me gelukt de dam omver te halen die het ene deel van dat arme verdrukte land van het andere scheidde. De eenvoudige inboorlingen zijn nu dus vrij. Het zou misschien wel goed geweest zijn wanneer ik persoonlijk het bestuur nog enige tijd ter hand had genomen. Er zijn zo weinig hoogstaande leiders, mevrouw! Een mooi voorbeeld kan soms wonderen doen..."

,,Excuseer, heer Olivier,'' onderbrak de bediende Joost, die juist met de volgende gang nadertrad. ,,Ik hoorde zonet door de keukenradio dat de Goeden het heft van Sollidee in handen hebben genomen''.

,,Nou'', hernam hij een beetje mat. ,,Dat is dan mooi, wat jij, jonge vriend?''

,,Hm'', zei Tom Poes. ,,Het klinkt wel goed. Als we nu maar wisten wie de Goeden en wie de Slechten zijn''.

EINDE VAN DIT VERHAAL